

Η ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ

Δεκαπενθήμερο Εικονογραφημένο Περιοδικό για αγόρια και κορίτσια.

ΙΔΡΥΤΗΣ - ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ - ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ : ΙΩΑΝΝΗΣ ΚΑΜΠΑΝΑΚΗΣ

Προσωρινά Γραφεία Μεγ. 'Αλεξάνδρου 6β	Συνδρομαί	Ετησια δρχ. 50000 Εξάμηνος » 30000 Τρίμηνος » 20000	'Εκδίδεται εκάστην 5ην και 20ην κάθε μηνός.	Τιμή φύλλου δραχ. 5000
--	-----------	---	--	---------------------------

ΤΟ ΜΥΣΤΗΡΙΟ ΤΗΣ ΤΣΕ - ΓΙΑΓΚ

Μιά νέα καταπληκτική κι' ανέκδοτη περιπέτεια του περιφήμου ν' τέ τε κτιβ :

Σε τρεις συνέχειες

ΤΟΜ - ΚΟΞ

(Συνέχεια από το προηγούμενο και τέλος)

3ον «Μπορείτε να λύσετε τα μάτια του νεαρού λόρδου». 'Ο Τίτς άκουσε αυτά τ'ά λόγια που ειπώθηκαν με πιό έξευγενισμένη προφορά.

'Οταν είχαν περάσει τόν στύλο, τού έδεσαν τ'ά μάτια μη αφήνοντάς τον να καταλάβη πού βρισκόταν.

Μόλις τού τ'ά έλυσαν, βρέθηκε σ' ένα μεγάλο σαλόνι έπιπλωμένο με κινέζικα έπιπλα.

Οί δύο άπαγωγείς του ήταν πλάϊ και άπέναντι, ένας κινέζος, ντυμένος μανταρίνος, και πού τ'ά μάτια έγυάλιζαν από κακία, μιλούσε. 'Ηταν ό Ουάγκ-Φού, ό πρόεδρος τής Τσέ-Γιάγκ.

—'Ο νεαρός λόρδος είναι στή διάθεσή μας, είπε σιγά. Αύτ'ά τ'ά

αυτιά, δέν είναι άραία σαν πέταλα λωτού; Πόσο θ'ά ευχαριστήθ'ή ό πατέρας σας όταν τ'ά λάβ'η! 'Ισως ούτό να τού μάθ'η να ύπκούη στις διαταγές τής Τσέ Γιάγκ.

—'Αν νομίζετε πώς θ'ά με φοβήσετε, είσθε γελασμένος, βρυχήθηκε ό Τίτς. Τί θέλετε;

—Νά σέ σώσωμε. Τ'ά αυτιά σας θ'ά κοστίζουν στόν πατέρα σας 10 χιλιάδες λίρες, άπήντησε ό κινέζος.

Τό να σώση την ζωή σας θ'ά τού κοστίση αυτό και ένα όρκο πώς θ'ά πούση να έπιτίθεται από τις στήλες τού περιφρονημένου περ οδικού του έναντιόν τής σεβαστής Τσέ-Γιάγκ. 'Εσείς θ'ά γράψετε στόν πατέρα

σας και θ'ά του τ'ά π'ητε, είδ' άλλως...

—'Αρνούμαι να γράψω τίποτε παρόμοιο! φώναξε ό νέος. Δέν θ'ά με γελάσετε!

—'Ο νέος θ'ά μάθηγρηγορα πώς ό Ουάγκ-Φού ποτέ του δέν

γελάει, άπάντησε ήσυχα ό κινέζος. 'Εχετε δυό ώρες να σκεφθήτε. Κατόπιν, έκτός αν δεχθήτε, ένα άπ'τ'ά αυτιά σας να κοπή και θ'ά άποσταλή στόν πατέρα σας και τ'ά λύτρα θ'ά δεκαπλασιασθούν.

'Εκανε ένα νεύμα και όί δυό κινέζοι άπομακρύνθηκαν άπ' τόν Τίτς. Κατόπιν πίεσε ένα κουμπι κι' ό νέος ένοιωσε τó πάτωμα να ύποχωρή κάτω άπ' τ'ά πόδια του και πρίν καταλάβει τού συνέβαινε, χτύπησε στό σκληρό πάτωμα ενός κελλιού.

Πόσον καιρό έμεινε ό Τίτς μόνος του δέν θ'ά ήξερε να τó π'η. Τ'ά λεπτά τού φάνηκαν αιώνες. 'Εψαξε εις μάτην να βρ'η καμιά έξοδο.

Στό τέλος, ή καταπακτή άνοιξε και φάνηκε τó πρόσωπο τού Ουάγκ Φού.

—'Αποφάσισε ό νέος λόρδος; μουρμούρισε.

—'Αθλιοί! φώναξε ό νέος. Δέν θ'ά γράψω τίποτε πρίν μου δώσετε να φάγω.

'Ο Ουάγκ-Φού χαμογέλασε. —Θ'ά σου φέρωμε φαγητό, είπε

'Ενώ τ'ά σκυλιά κινήγησαν τούς Κινέζους, ό Τόμ-Κόξ μπήκε με τó πιστόλι στό χέρι...

καί επίσης χαρτί και μελάνι.»

Έξαφανίσθηκε και σε λίγο φανερώθηκε μ' ένα δίσκο με γάλα, μπισκότα και χαρτί και μελάνι.

Τόν κατέβασε με ένα σκοινί και όταν ο νέος είδε το γάλα τὰ μάτια του γυάλισαν παράξενα.

**

— Αυτό ξφθασε με τό ταχυδρομείο, κ. Τόμ Κόξ, και έχει σφραγίδα του Λονδίνου. Αυτοί οι διάβολοι βρίσκονται παντού.

Ο Λόρδος Μπρώντοντεηλ έτεινε ένα χαρτί στον ντέτεκτιβ Τόμ Κόξ. Βρισκότουσαν στο γραφείο του τελευταίου, στο Κώρρετς.

Ο Τόμ Κόξ πήρε το χαρτί και διάβασε:

«Αγαπημένε μου πατέρα. Έάν δεν πληρώσης 10000 στερλίνες αυτά τὰ υπόκειμένα θά μου κόψουν τ'αυτιά. Πρέπει επίσης να συμφωνήσης στο να μη δημοσιεύσης άλλα άρθρα έναντιόν των. Λένε ότι πρέπει να δημοσιεύσης μία ειδοποίηση στο «Ιβνικ Πρές» λέγοντας πως δέχεσαι.

Αν όχι το πρώτο μου αυτί θά κοπεί απόψε. Μου δώσανε κάτι να φάω, τσάι με γάλα—Χάρολντ». Ο Τόμ Κόξ πορατήρησε το γράμμα με ενδιαφέρον ξέροντας πως αφού έρχόνταν απ' τον Τίτς θά περιείχε κάποια πληροφορία ζωτικής σημασίας.

Δέν πρέπει να στενοχωρήσθε, τού είπε κατόπιν. Ο γιός σας βρίσκειται εκτός κινδύνου. Τώρα πρέπει να βρω τον Τίτς πριν κυκλοφορήσει το άπονευματικό φύλλο του «Ιβνικ Πρές».

Ο Λόρδος Μπρώντοντεηλ τόν άποχαρήτησε.

Ο ντέτεκτιβ ξαναδιάβασε με προσοχή το γράμμα. Δέν μπορούσε να καταλάβη την σημασία του. Έκείνο που περισσότερο τόν απασχολούσε ήταν ό,τι είχε γραφή για το τσάι με γάλα. Ηξερε πως γενικά οι Κινέζοι δέν πίνουν με το τσάι γάλα.

Ξαφνικά, αναπήδησε στο κάθισμά του.

«Γάλα! γάλα! μουμούρισε. Είναι καθαρό!»

Αναψε ένα σπύρτο και κράτησε το γράμμα κοντά σ' αυτό. Σιγά, σιγά μερικά γράμματα ήρχισαν να φαίνονται στο χαρτί: «Κοντά στον κόκκινο στύλο του Μάρστελ Χώλλ. Οι ακόλλοι θά μπορέσουν απ' εκεί ν' ακολουθήσουν τὰ ίχνη» διάβασε ο ντέτεκτιβ.

Αμέσως πήρε το τηλέφωνο και ειδοποίησε την άστυνομία να τού στείλουν μερικούς άνθρώπους. Χάρης στην ιδέα του βοηθού του, να γράψη με γάλα, είχε κατορθώση να βρή που βρισκόταν.

**

— Αυτό είναι το μέρος, είπε ο ντέτεκτιβ ενώ πηδούσε απ' το αυτοκίνητο. Φέρτε τα σκυλιά.

Είχαν προανατολισθή με χάρτες και το πεπειραμένο μάτι του Τόμ Κόξ είχε ανακαλύψει αμέσως τόν κόκκινο στύλο.

Τὰ σκυλιά του ντέτεκτιβ πλησίασαν. Ο Τόμ Κόξ έσκυψε ξαφνικά και μάζεψε κάτι.

**

— Είναι τό παπούτσι του Τίτς! φώναξε, και κατόπιν πλησιάζοντας τούς σκύλους, είπε: Ψάξτε! Ψάξτε!

Τὰ σκυλιά άρχισαν να τρέχουν σέρνοντας σχεδόν τούς άστυνομικούς.

— Είναι τό παπούτσι του Τίτς! φώναξε, και κατόπιν πλησιάζοντας τούς σκύλους, είπε: Ψάξτε! Ψάξτε!

Τὰ σκυλιά άρχισαν να τρέχουν σέρνοντας σχεδόν τούς άστυνομικούς.

**

Ο Τίτς Τόψωντ άνοιξε τὰ μάτια. Η πρώτη του εντύπωση ήταν πως είχε κοιμηθή αλλά τό στέγνωμα του λαιμού του έδειχνε πως τόν είχαν ναρκώσει. Ο Τίτς είχε πιη λίγο απ' τό γάλα και τό υπόλοιπο τό χρησιμοποίησε για να γράψη. Κατόπιν κοιμήθηκε. Όταν ξύπνησε βρέθηκε στο δωμάτιο που είχε μπη για πρώτη φορά. Δέν μπορούσε να κινήσει καμιά κίνηση γιατί τὰ χέρια του ήταν δεμένα με μία άτσαλένια λουρίδα σ' έναν στύλο.

Ο Ουάγκ Φουδ βρισκόταν μπροστά του και τόν κύταζε με σκληρότητα. Οι δύο κινέζοι βοηθοί ήταν πλάι του.

Ο Ουάγκ Φουδ δοκίμασε τὰ δάχτυλά του την λεπίδα ενός μαχαιριού.

Ο νεαρός λόρδος συνέφερε, είπε σιγά. Τόσο τό καλύτερο. Θά μπορούσε να νιώση τό πόνο όταν αυτό τό μαχαίρι θά κόψη τ' αυτιά του. Η έκδοσις των ξηκα και τριάντα του «Ιβνικ Πρές» κυκλοφόρησε και ο πατέρας σας δέν άπήντησε.

Προχώρησε ένα βήμα. Γό μαχαίρι άκουμποδσε σχεδόν στο πρόσωπο του Τίτς...

«Έξαφνα... Κράς... Κράς...»

Ο Ουάγκ Φουδ γύρισε. Ο θόρυβος προερχόταν απέξω. Έβγαλε ένα αυτόματο πιστόλι...

Κράς... Κράς... Ο θόρυβος επαναλήφθηκε και ο κινέζος σηκωσε τό χέρι του. Η κλειδαριά έσπασε και πριν προφθάσει να πυροβολήση, δύο μεγάλα σκυλιά έπεσαν επάνω του και τόν έφριξαν κάτω. Πίσω απ' αυτά, μπηκαν με τὰ ρεβόλβερ στα χέρια ο Τόμ Κόξ και δύο άστυνομικοί. Σε λίγα λεπτά όλα είχαν τελειώσει. Ο Ουάγκ Φουδ και δύο σύντροφοί του συνελήφθησαν και ο Τίτς έλευθερώθηκε. Ο Τόμ Κόξ άνάσανε βαθεία.

— Έχομε τη κεφαλή της Τσε-Κιάγκ είπε χαμογελώντας. Οι άλλοι είναι άκίνδυνοι χωρίς αυτό.

(Έκ του Ισπανικού)

Φ. Μαυρίδης

Τ Ε Λ Ο Σ

— ΠΡΟΣΕΧΩΣΙ!.. —

Νέα συνταρακτικά περιπετειώδη διηγήματα

Περιμένετε:

— ΛΙΑΝ ΠΡΟΣΕΧΩΣ —

— ΠΡΟΣΟΧΗ!.. —

στη σελίδα 185 διαβάστε την μεγάλη:

— ΕΚΠΛΗΞΗ —

της Έφημεριδούλας μας

— ΠΡΟΣΟΧΗ!.. —

στη σελίδα 185 διαβάστε την μεγάλη:

— ΕΚΠΛΗΞΗ —

της Έφημεριδούλας μας

2.- ΕΡΡΙΚΟΣ ΚΑΡΟΥΖΟ

(Συνέχεια από τό προηγούμενο)

10ον Παρουσιαζόταν σαν ή τελεία ενσάρκωσης της θρησκευτικής εκείνης ζέσεως και αυτοθυσίας την οποίαν άναφέρουν οι παραδόσεις της βεραϊκής φυλής. Μελέτησε τόν ρόλο του με αγάπη. Κρατούσε σημειώσεις σ' ένα βιβλιάρκι και όποτε τού δινόταν ευκαιρία έφριξε μιά ματιά, σιγοτραγουδούσε και έσφύριζε, τόν ρόλο του και σ' όρισμένες ώρες γυμναζόταν τη συνείδησή του Φουτοίτο. Δέν παρέλειπε καμιά λεπτομέρεια ώστε να παρουσιάσει τό ρόλο του σαν μιά μεγάλη δημιουργία. Πρόσεξε έξαιρετικά την άμφίεσή του. Τό άποτέλεσμα ήταν ότι παρουσιάστηκε τόσο φυσικός στον ρόλο του, τόσο σεβασμό ένεπνευσε ως ραββίνος, ώστε ήταν άδύνατοννά πιστέψη κανείς ότι έπρόκειτο περί ήθοποιού.

Η πρώτη παράσταση της «Εβραίας» δόθηκε τό άπόγευμα της 22 Νοεμβρίου 1919. Τόν ρόλο της Ραχήλ έπαιξε ή Ρόζα Πονσέλ. Ο Καρουζο θαύμαζε πολύ τη φωνή της. Οι κριτικοί των έφημερίδων της εποχής εκείνης ήταν διάφοροι. Μερικοί από τούς κριτικούς βεβαιώνουν ότι ή μουσική ήταν πολύ βοριά για έναν τενόρο, και ότι υπερέβαινε τις δυνάμεις του Καρουζο. Άλλοι ισχυρίζονταν ότι στην «Εβραία» ο Καρουζο έφτανε στο κατακόρυφο τού καλλιτεχνικού του σταδίου. Ο Ίδιος ο Καρουζο είχε την αντίληψη ότι ο Έλιάζαρ ήταν ο μεγαλύτερος του ρόλος, για την άριστη έκτέλεση τού οποίου έβαλε όλη την είκοσιπεντατή μουσική του πέτρα. Η πρώτη παράσταση ενός μελοδράματος, άποτελεί πάντοτε σταθμό στη ζωή ενός καλλιτέχνη τού τραγουδιού. Άλλ' ή έπιτυχία τού Καρουζο λησμονήθηκε ύστερ' από λίγο από ένα άλλο γεγονός. Αυτό ήταν ή γέννησις της κόρης του Γκλόρια στις 18 Δεκεμβρίου 1919. Λίγο πριν γεννηθή, ο Καρουζο ξανάλεγε ότι ένα κορίτσι ήταν τό μόνο πράγμα που τού χρειαζόταν. Γύριζε στα διωμερίσματα του χαρούμενος σφουρίζοντας και πίνοντας σαμπάνια, άλλ' όταν ήλθαν οι γιατροί και τούς είδε με τις άσπρες μπλούζες, κατάλαβε ότι ή περίστασις δέν ήταν από κείνες που μπορεί κανείς να γλεντά άπερίσπαστος. Κάθισε σε μιά καρέκλα, φώναζε, έτρεμε, έτριβε τὰ χέρια του, έκλαιγε, προσευχόταν ως που επί τέλους τού έβαλαν στην ά-

καλιά του τη νεογέννητη κόρη του. Τότε με παραλήρημα χαράς την φιλούσε και την εύλογούσε, μέχρις ότου τού την πήρε ή νοσοκόμος. Όταν τού μωρό δέν ήταν παρά λίγων ώρων άκόμα τό κρατούσε κοντά στο παράθυρο και έδειχνε τὰ χαρακτηριστικά του. «Κυττάξτε, έλεγε, μου μοιάζει τελείως! Βλέπετε τό αυτί του; Ίδιο δικό μου! Μά και ή μύτη της δέν μου μοιάζει καταπληκτικά; και άνοίγοντας τό στόμα της μικρούλας πρόσθεσε: «Κυττάξτε τόν λάρυγγά της! Είναι φτιαγμένος ακριβώς όπως ο δικός μου». Πραγματικά τό τού έμοιαζε σ' όλα τόσο πολύ, ώστε έκανε ζωηρή εντύπωση. Ο Καρουζο ήταν τρελλός από την χαρά του. Πολλοί φίλοι ήρθαν να τόν συγχαρούν. Ο Καρουζο έτρεξε άμέσως στο δωμάτιο της μικρούλας την άρπαξε, μπρός στην έκπληκτη νοσοκόμα, και την έφερε ύπερήφανα για να την επιδείξη στους επισκέπτες. Όλοι ήπιαν στην ύγεια της Γκλόριας σαμπάνια. Άλλά έπρεπε να δοκιμάση και ή Γκλόρια. «Έτσι ο Καρουζο βούτηξε τό δακτυλό του στο κρασί και τό έβαλε στο στόμα της κόρης του, ενώ ή νοσοκόμος έμεινε με στόμα άνοιχτό από την φρίκη. Η Γκλόρια δέν έπρόφθασε να συμπληρώση τό 24ωρον και ο Καρουζο έτρεξε να της άγοράση ένα περιδέραιο από μαργαριτάρια, διπλάσιο από τό άνάστημά της. Ηθελε να την φασκίωση ο Ίδιος και χρειάσθηκε ή έπέμβασις τού Ιατρού για να τού αλλάξουν ιδέα. Για μεγάλη στεναχώρια της παραμάνας ο Καρουζο έμεινε στο δωμάτιο της κόρης του όλες τις ώρες και της έφερε διάφορα δώρα. Της άγόραζε σκουφάκια, παπουτσάκια, αλυσίδες, γουναιρικά, κουβέρτες κτλ. μέχρις ότου τό δωμάτιο γέμισε σχεδόν και ή παραμάνα άρχισε να διαμαρτύρεται. Τό πρώτο βράδυ που ο Καρουζο τραγούδησε στο Μετροπόλιταν, μετά την γέννησις της Γκλόριας, μόλις βγήκε στη σκηνή τό ύπερων άντήχησε από φωνές! Ζήτω ο μπσμπας, ζήτω ο μπαπδς! Όταν γύρισε στο σπίτι του έλεγε ότι οι έπισημίες αυτές τόν εύχαρίστησαν περισσότερο από κάθε άλλη έκδήλωσι των άκροατών του, κατά τό μακρό καλλιτεχνικό στάδιό του.

Όταν ή μικρούλα έγινε τριών έβδομάδων άρχισε να την γυρίζει στο σπίτι κρατώντας την στην άγκαλιά του. Έπέμενε ότι τό κορίτσι του έπρεπε να τόν γνωρίση. Και είναι άλήθεια ότι πολύ νωρίς ή Γκλόρια άνοιγε τό στοματάκι της και τού γέλουσε. Όταν έσκυβε επάνω της. Πολλές φορές της έδινε μόνος τού τό γάλα με τό μπουκαλάκι, άφοι πριν της έλεγε: «Καλή δρεξη». Άργότερα ή Γκλόρια χομογελοούσε σιόν πατέρα της όταν έμπαινε στο δωμάτιό της. Έκείνος την έφερε κοντά στο πιάνο, και της έπαιζε άπαλά, και ή μικρή εφώνιζε από εύχαρίστηση. Όταν τραγουδούσε ο Καρουζο, ή Γκλόρια τόν άκουε με όλα νοιχτα μάτια, και έπειτα έδειχνε την εύχαρίστησή της με κινήσεις των

χειρών και των ποδιών. Ήταν άνεξαντλητη πηγή εύτυχίας για τόν πατέρα της. Έλεγε συχνά: «Περιμένω άνυπόμονα τόν καιρό τού ή Γκλόρια θά μωρή να τρέχη στο γραφείο μου, να γυρίξη τό πόμολο της πόρτας, και να μπεινη μέσα!». Άλλοίμονον.

Όταν ή Γκλόρια έφθασε σ' εκείνη την ηλικία, ο Καρουζο βρισκόταν στην Ίταλία, και πέθανε ύστερ' από λίγες βδομάδες.

Ο Καρουζο είχε μεγάλη έτοιμότητα πνεύματος. Σε μιά παράσταση της «Μάρθας» τραγουδούσε τό ντουέτο με την σοπράνο «το τελευταίο τριαντάφυλλο τού καλοκαιριού» όταν ξάφνου παρατήρησε ότι ή ήθοποιός δέν είχε στο στήθος της τό τριαντάφυλλο που υποτίθεται ότι αυτός πέρνει και τό κρατά στα χέρια του ενώ τραγουδεί. Τότε ο Καρουζο άρπαξε τό καπέλλο της ξεκόλλησε ένα λουλούδι και της τό πρόσφερε, και τό ντουέτο έξακο λούθησε.

Κατά την περίοδο 1919—1920 ο Καρουζο ξανάπαιξε την «Εβραία» άρκετες φορές, και οι κριτικοί συμφωνούσαν ότι αυτός ήταν ο μεγαλύτερος ρόλος του. Άλλά άκούσθηκε και κάποια κριτική έναντι και ο Καρουζο νεύρισε τόσο πολύ ώστε άποφάσισε να παραιτηθή από την Μετροπόλιταν όπερα, αλλά μαλάκωσε με την επέμβασι τού κ. Γκάτι-Καζάτο και τού κ. Όττο Κάν, ο όποιος τού έγραψε τό έξης ώραίο γράμμα. «Έξέφρασα τόσον συχνά και τόσον ένθουσιωδώς τόν θαυμασμόν μου διά σάς, ώστε δυσκόλως ήμπορώ να προσθέσω άλλο τί. Έν τούτοις έπειτα από την τελευταίαν σας παράστασι, νομίζω ότι πρέπει να σας γράψω λίγα λόγια εύχαριστιών και θαυμασμού. Η φωνή σας ήτο τό ώρα ότερον όργανον που ήκουσα ποτέ, και ή τέχνη σας ήτο πολύ μεγάλη. Και ο συνδιασμός τού θείου δώρου της φωνής, με την άριμασμένη και τελειοποιημένη τέχνην σας, είναι άνώτερος παντός έπαίνου. Είναι καταπληκτικόν πως κατορθώνετε να τραγουδήτε με τόσην έντέλειαν ήρωικά και λυρικά μέρη!» Στις άρχές τού Μάι· ο ίμπρεσαρίος Μπρακαλε, έπεισε τόν Καρουζο να κινή μιά περιοδεία στην Άβάνα, Η περιοδεία αυτή είχε έπιτυχία και από καλλιτεχνικής και από οικονομικής άπόψεως. Συνέβηκε όμως κάτι τό όποιο έβαλε σε κίνδυνο τη ζωή του, έξ αιτίας μιάς βόμβας ή οποία έπεσε στη σκηνή στο διάστημα της πα-

ραστάσεως. Να πως διηγήθη ο Ίδιος τό γεγονός. Πρώτα τονίζει την στεναχώρια την όποία αιστάνθηκε όταν περνώντας απ' τούς δρόμους της Άβάνας παρακολουθείτο από πλήθος λαού «Φυσικά, λέγει, δέν μπορώ να ξεφύγω γιατί τό δνομά μου είναι γραμμένο στο πρόσωπό μου». Τό βράδυ που έγινε ή περιπέτεια με την βόμβα, είχε προηγηθεί φιλονικεία μεταξύ τού ίμπρεσαρίου και των έκδοτών της μουσικής. «Έγώ, λέγει ο Καρουζο, βρισκόμουν σε πολύ κακή διάθεση, γιατί ήμουν κρουολογημένος, και δέν πίστευα ότι θά μπορούσα να τραγουδήσω.

Όταν έτοιμάσθηκα μπηκε ή ίμπρεσαρίος Μπρακάλε στο δωμάτιό μου και μου λέγει: Δέν μπορώ να σχηματίσω όρχήστρα για τό «Φόρτσα ντέλ Ντεστίνο» και συνεπώς είμαι ύποχρεωμένος να αναβάλω την παράστασι. Άλλά για να ματαιωθεί ή παράστασις έπρεπε να δοθούν δύο δικαιολογίες στο κοινόν. Η δει δέν ύπήρχαν μουσικοί για τό μελοδράμα, ή ότι ο Καρουζο άρνείτο να τραγουδήση. Έγώ, λέει ο Καρουζο, είχα λάβει την άμοιβή μου για την παράστασι, σκέφθηκα ότι έπρεπε να τραγουδήσω «Αίντα» γιατί έβλεπα ότι ή θέσις τού Μπρακάλε ήταν κρίσιμος. Γενική λοιπόν μεταβολή. Μόλις λοιπόν βγήκε ο υπάλληλος για να άναγγείλη την μεταβολή, άρχισαν τὰ σφυρίγματα, γιατί τό κοινόν νόμιζε ότι δέν θά τραγουδούσα. Άλλ' όταν έμαθε πως θά τραγουδούσα «Αίντα» έξέσπασε σε ζητωκραυγές.

Η παράστασις καθυστέρησε μιά ώρα. Στην άρχή της δεύτερης πράξεως, ύπάρχει, ως γνωστόν, ή σκηνή τού θριαμβου τού «Ρανταμέ». Άλλά δέν πρόσφασε ν' άρχίση αυτή ή σκηνή γιατί μόλις τελείωσε ή διαδιά των δύο γυναικών έγινε δυνατή έκρηξις. Τότε βλέπω τούς άνθρώπους που ήταν στον διάδρομο να τρέχουν τρομαγμένοι. Ένας μου φώναξε: «Φύγετε γιατί θά γίνουν κι άλλες έκρήξεις».

Ημουν ήρεμος και έτρεξα στην σκηνή. Άλλά τί να δω, όλα στη σκηνή ήταν σωριασμένα. Τό άκρωσθήριο ήταν δρθιο, και ή όρχήστρα έπαιζε τόν έθνικο ύμνο. Έπειτα τό κοινόν άρχισε να φωνάζη και να χειροκροτή. Με συνώδευσαν στο δωμάτιό μου. Έγώ είχα την εντύπωση ότι δέν έπρόκειτο για βόμβα, αλλά περί έκρήξεως που έγινε κάτω από τό θέατρο. Εκείνη τη στιγμή ήρθε κάποιος και είπε:

— Βγήτε όλοι έξω.

Η παράστασις διεκόπη από τις άρχές και ή σκηνή άρχισε να καίγεται. Βγήκα άμέσως στον δρόμο πήρα ένα αυτοκίνητο και πήγα στο ξενοδοχείο μου. Έτσι τελείωσε ή τελευταία παράστασι της Άβάνας. Πριν γυρίσω στη Ν. Υόρκη έδωσα μιά συνουσία στη Ν. Ολεάνη. Όταν ο Καρουζο έπέστρεψε στην Ν. Υόρκη ήταν πολύ κουρασμένος και έκνευρισμένος.

(Η συνέχεια και τό τέλος στο έρχόμενο)

— ΠΡΟΣΟΧΗ!.. —

στη σελίδα 185 διαβάστε την μεγάλη:

— ΕΚΠΛΗΞΗ —

της Έφημεριδούλας μας

— ΠΡΟΣΟΧΗ!.. —

στη σελίδα 185 διαβάστε την μεγάλη:

— ΕΚΠΛΗΞΗ —

της Έφημεριδούλας μας

— ΠΡΟΣΟΧΗ!.. —

στη σελίδα 185 διαβάστε την μεγάλη:

— ΕΚΠΛΗΞΗ —

της Έφημεριδούλας μας

— ΠΡΟΣΟΧΗ!.. —

στη σελίδα 185 διαβάστε την μεγάλη:

— ΕΚΠΛΗΞΗ —

της Έφημεριδούλας μας

— ΠΡΟΣΟΧΗ!.. —

στη σελίδα 185 διαβάστε την μεγάλη:

— ΕΚΠΛΗΞΗ —

της Έφημεριδούλας μας

ΠΡΟΣΩΠΑ

Μιμίκα: 12 χρονών
Σοφία: (φίλη της) 12 χρονών.

Νίκος: (άδελφός της Μιμίκας 17) χρονών.

ΕΙΚΟΝΑ Α΄

«Όταν ανοίγει η αύλαία, η Μιμίκα καθισμένη σε μιὰ καρέκλα—οιό κατώφλι του σπιτιού της—κεντάει νευρικά. Φαίνεται πολύ θυμωμένη. Στο τέλος όμως, σηκώνεται και ξεσπάει!»

Μιμίκα.—'Ακούς εκεί! 'Ακούς εκεί! Νά τολμήσω να πή τέτοιο πράμα. Μά είναι φοβερό! Και να τό πή, πιά; 'Η Σοφία! Μάλιστα ή Σοφία ή καλύτερή μου φίλη. Καλά που τό άκουσε ή Μαρίκα και μου τόπε, είδεμη θά νόμιζα εγώ! Και να τό πιά, πώς είναι ή πιό καλή μου φιλενάδα (Περπατάει πάνω κάτω). Και να τολμήσω να πή τέτοιο πράγμα! Νάχη τό θράσος να πή, πώς έχω άσχημα πόδια. (Στό κοινό) Μάλιστα κύριοι, τόλμησε να πή, πώς έχω άσχημα πόδια. 'Α! μά δέν ύποφέρεται. Θά της δείξω εγώ... Μπά! νάτη κι έρχεται. 'Ας έρθει... (Στό κοινό) 'Οχι, μη φοβάστε και δέ θά δήτε καυγάδες. Θά τις πλάσω όμως μιὰ ιστορία, να τις δείξω εγώ ποιά έχει άσχημα πόδια. (Μπαίνει ή Σοφία).

Σοφία.—(μπαίνοντας). Καλημέρα Μιμίκα μου.

Μιμίκα.—(με ψυχραιμία). Καλάς ή Σοφία.

Σοφ.—Τί έγινες καημένη Μιμίκα; 'Εχω πολύ καιρό να σε δω... 'Εσύ παιδί μου χάθηρες.

Μιμίκα.—(Με ψευτική λύπη). 'Αχ, καημένη Σοφία, θά με χάσης. Θά φύγω και θά πάω μακριά. Θά σε άποχωριστώ έσένα. την καλύτερή μου φίλη που ποτέ δέν μου είπες, ούτε ένα πικρό λόγο.

Σοφ.—(Μ' έκπληξη). Θά φύγης; Και ποθ θά πάς;

Μιμίκα.—Νά, ήρθε για να μείνη λίγες μέρες στό σπίτι μας ένας θεός μου από τό Παρίσι, που είναι διευθυντής σε κάποιο μεγάλο θέατρο.

Σοφ.—Μά δέν μου είχες πή ποτέ, ότι είχες θείο στό Παρίσι.

Μιμίκα.—Θά τό ξέχασα καυμένη... (Τή στιγμή ούτή μπαίνει ό Νίκος, άλλ' άκούγοντας τά τελευταία λόγια στέκεται κρυμμένος σε μιὰ γωνιά, κι άκούει).

Μιμίκα.—(έξακολουθεί άνύποπτη) Λοιπόν, ήρθε ό θεός από τό Παρίσι, κι έπειδή παρατήρησε, (με στόμφο) πώς έχω ωραία πόδια, είπε ότι θά με πάρη και μένα μαζί του όταν θά φύγη, για να παίξω και γώ στό θέατρο. (Φωνάζει). Θά γίνω θεατρίνα, ήθοποιός... (Τραγουδά με τό σκοπό του «'Εγώ πολλά δέν θέλω», από τό «Ταξείδι του γάμου» ή με κανένα άλλο σκοπό πουνά ταιριαζή, στους στίχους).

«'Εγώ είμαι θεατρίνα, τσαχπίνα, τσαχπίνα, τσαχπίνα»

ΤΟ ΘΕΑΤΡΑΚΙ ΜΑΣ

(Γραμμένο από τους άναγνώστες της 'Εφημεριδούλας μας)

Η ΜΙΜΙΚΑ ΣΤΟ ΠΑΡΙΣΙ

Κωμωδία μονόπρακτη σε τρεις εικόνες

χορεύω όμως και φίνα, γιατί είμαι σπουδαία εγώ.

Στό Παρίσι που θά παίξω θά παίξω, θά παίξω, δάφνες πολλές θά δρέψω και θά καταχειροκρατηθώ.

Σοφ.—Και φαντάζομαι τή χαρά σου.

Μιμίκα.—(ψεύτικα) Ού! Δέν κρατιέμαι...

Σοφ.—Νά με συγχωρήσ μιὰ στιγμή. Μιμίκα μου, να πάω στη δουλειά που μ' έστειλε ή μαμά, και θά ξαναγυρίσω άμέσως να τά ποδμε.

Μιμίκα.—'Αντίο. Στό καλό... ('Η Σοφία φεύγει).

Μιμίκα.—(μόνη της). 'Αμ'τί! Νόμιζε τάχα ότι θά τήν άφηνα εγώ, να λήξει στή μιὰ και στην άλλη πώς έχω άσχημα πόδια. 'Ακούς εκεί! 'Αμ' δχι, αγαπητή μου...

ΕΙΚΟΝΑ Β΄

(Φανερώνεται ό Νίκος)

Νίκος.—(Κάνοντας τό βιαστικό) Μπά! 'Εδώ είσαι. Μιμίκα; Καλημέρα.

Μιμίκα.—Ναί, εδω είμαι. Μά στάσου μιὰ στιγμή. Τί έπαθες και τρέχεις έτσι βιαστικός;

Νίκος.—Ούφ, άσε με καημένη. (Μέσα του) 'Ωστε θά γίνης θεατρίνα, ή; Τώρα θά σου δείξω εγώ. (Δυνατά) Να έχω πολλές δουλειές τώρα τελευταία;

Μιμίκα.—Δουλειές; Και σαν τί δουλειές; είμαι πολύ περίεργη να μάθω.

Νίκος.—Και ποτέ δέν είσαι; Και πρώτα-πρώτα έχω να ετοιμάσω τό συμβόλαιο.

Μιμίκα.—(Με άπορία) Ποιό συμβόλαιο;

Νίκος.—(Είρωνικά). Τώρα μου κάνεις και την άνήξερη. Ποιό συμβόλαιο δεσποινίς. Αυτό που θά ύπογράψης για να σε προσλάβη ό θεός στό θέατρο. (Βλέποντας τη Μιμίκα να κοκκινίζει, προσθέτει). Στό Παρίσι δά...

Μιμίκα.—(Σκύβει ντροπιασμένη τό κεφάλι) 'Α!..

Νίκος.—(γελώντας). 'Ακούς εκεί! Θά πάη ή μαντινάξελ στό Παρίσι να παίξω στό θέατρο. Χά! χάλ χάλ! Και πώς σάς ήρθε αυτή ή ιδέα δεσποινίς;

Μιμίκα.—(Ετοιμη να κλάψη) Νά, καημένη Νίκο, 'Επειδή μου είπες ή Μαρίκα πώς της είπες ή Σοφία ότι έχω άσχημα πόδια, γι' αυτό κι' εγώ έπλάσα όλη αυτή την ιστορία να νό της άποδείξω τό αντίθετο. (Μιξοκλαίγοντας) Τώρα όμως ντρέπο-

μαι για όλα αυτά τά ψέμματα που της άράδιασα.

Νίκος.—Καλά λοιπόν. Φρόντισε τώρα που θά ξαναγυρίση, να διορθώσης τό λάθος σου. (Φεύγει τραγουδώντας) 'Εσύ 'σαι θεατρίνα, τσαχπίνα, τσαχπίνα! Χά! χάλ χάλ!

ΕΙΚΟΝΑ Γ΄

(Μπαίνει ή Σοφία).

Σοφ.—Νάμαι τώρα έλεύθερη να μιλήσουμε όσο θέλουμε. 'Ελα να καθήσουμε εδω στήν άκρη, να μου τά διηγηθής όλα!

Μιμίκα.—'Οχι! άσε με. (Τραβιέται).

Σοφ.—('Εκπληκτη) Γιατί; Τί έπαθες;

Μιμίκα.—(Βιαστικά, με σκυμμένο κεφάλι) 'Ακουσε Σοφία. Σου είπα ψέμματα. Ούτε είχα ποτέ θείο στό Παρίσι, ούτε πρόκειται να παίξω στό θέατρο. 'Ετσι στό είπα, έπειδή μου είπες ή Μαρίκα πώς τις είπες ότι έχω άσχημα πόδια. Κατάλαβες τώρα;

Σοφ.—('Αγκαλιάζοντάς την). 'Αχ, Μιμίκα μου. Και γι' αυτό στενοχωρήθηκες τόσο πολύ; 'Εγώ δέν είπα τίποτα στη Μαρίκα, άλλ' αυτή μόνη της μουπε πώς θά στό πή αυτό, για να δη τί θά κάνης. 'Όσο κι' άν προσπάθησα, δέν κατόρθωσα να την κάνω ν' αλλάξει γνώμη.

Μιμίκα.—(χαρούμενη) 'Ωστε δέν είπατε λοιπόν εσύ ποτέ ότι έχω άσχημα πόδια;

Σοφ.—(Με ειλικρίνεια) 'Οχι! Ποτέ, στό όρκίζομαι.

Μιμίκα.—('Αγκαλιάζοντάς την) 'Αχ, Σοφία μου. Τί χαρά. Νάξαιρες τί λύπη πήρα, έπειδή νόμιζα πώς τό είπες αυτό εσύ, ή καλύτερή μου φίλη. Τώρα όμως είμαι πολύ χαρούμενη.

Σοφ.—'Εγώ όμως έχω μιὰ μικρή λύπη.

Μιμίκα.—Γιατί;

Σοφ.—Νά, έπειδή δέ πάς, Μιμίκα μου, στό... Παρίσι.

Μιμίκα.—Γέ βαρύνεσαι καημένη! Μια ίδια ήταν κι' αυτή.

(Τραγουδούν κι' οι δυο μαζί με τό σκοπό του «Στό Ζάππειο μιὰ μέρα, που περπατούσα...»

Είμαστε εμείς δυο φίλες αγαπημένες, Σοφία και Μιμίκα πάντ' ένωμένες.

Σοφ.—Μιμίκα μου!

Μιμίκα.—Σοφούλα μου!

(Κι' οι δυο μαζί) Νά σε φιλήσω! (φιλιούνται κωμικά). Μάτς, μούτς. Πουλάκι μου...

ΑΥΛΑΙΑ

ΠΟΣΗ άνησυχία προέβησε άλλη θεία ή άγγελία της σημερινής έκπληξέως είναι κάτι τό άφανταστο και τό άνυπολόγιστο. 'Όλα τά «έφημεριδόπουλα» άγόρια και κορίτσια συνδρομητά και άπλοι άγοραστάρ του φύλλου, όλοι άνεξαιρέτως, φαγώθηκαν κυριολεκτικά ν' άποσπάσουν με κάθε τρόπο τό μυστικό της έκπληξέως από κάθε πρόσωπο που κάποια ιδέα θά είχε πιθανόν γι' αυτό.

Κανείς όμως δέν έμαθε την άλλη θεία. 'Όσο για τις διαδόσεις όργιάσαν κι' αυτές κυριολεκτικά, χωρίς εξαίρεση για τήν «'Εφημεριδόπουλα μας» όπως καθημερινά όργιάζουν για κάθε πολιτικό ζήτημα ή ζητήματα τροφίμων κ.τ.λ. 'Ετσι λοιπόν κι' εδω οι διαδόσεις έδωσαν και ήσαν.

'Αλλος έλεγε ότι ή έκπληξη θά ναι κανέναν καινούριο, μεγάλου ένδιαφέροντος διαγωνισμός, άλλος πάλι ότι πρόκειται για κανένα καινούργιο εξαίρετικό μυθιστόρημα, άλλος ότι πρόκειται ν' άναγγελθής ή δεκαήμερη έκδοση του περιοδικού, άλλος τ'όνα, άλλος τ'άλλο, άλλα κανείς ποτέ δέν μπόρεσε να φαντασθής την άλήθεια. Και αυτό γιατί ή άλήθεια είναι μεν εξαίρετική αλλά είναι κι' ένας άθλος στην κρίσιμη έποχή που περνούμε.

«'Η 'Εφημεριδόπουλα μας» όμως έκανε όχι και λίγους άθλους μέχρι τώρα και υπερπήδησε πολλά έπικίνδυνα έμπόδια, μπροστά στα όποια πολλοί άλλοι δέιλιασαν και σταμάτησαν, έκμηδενίζοντας σχεδόν έντελώς τόν μοναδικό αλλά γιγαντιαίο και πανίσχυρο έχθρό της, την «άκρίβεια», που σε κάθε της βήμα δέν έφερνε παρά μόνο δυσκολίες και ύπερογκα έμπόδια ανάλογα με τό μικρό άνάστημα της νεογέννητης «'Εφημεριδόπουλας μας» τά όποια όμως αυτή κατάφερε να πνίξη, όπως ό 'Ηρακλής, που σαν ήταν μικρός έπνιξε τά δυο φείδια που ήσαν στην κούνια του να τόν σκοτώσουν. 'Εκμηδενίζοντάς τα έντελώς σχεδόν, όπως ό μικρός βοσκός της Παλαιάς Διαθήκης, ό γωσσιός Δαυίδ, που σκότωσε με τή σφεντόνα του τόν γιγαντώσωμο Γολιάθ που ήταν πολλές φορές δυνατότερος του, καλλίτερα όπλισμένος, ψηλότερος και που είχε με τό μέρος του πολλά πλεονεκτήματα τά όποια έλειπαν από τόν Δαυίδ.

'Ο μικρούλης αυτός βοσκός όμως, με την ευχή των δικών του, γι' άσπίδα και με την προστασία του θεού δια πανοπλία, ύψωσε θαραλαία τό μικρό του παράστημα μπροστά στον τρομερό Γολιάθ κι' έχοντας σταθερά την πίστη για την δική του νίκη, δέν άργησε να την πάρη με τή βοήθεια της άσήμαντης σφεντόνας του. 'Ετσι λοιπόν κι' ή «'Εφημεριδόπουλα μας» έχοντας στερεά θεμέλια, πολλές ευχές, κι' άκλόνητα στηρίγματα την τόση αγάπη κι' άφοσίωση των άναγνωστών της, κατάφερε να κάνει μέχρι τώρα τόσους άθλους που άφησαν έκπληκτους μικρούς και μεγάλους, γιατί βέβαια άθλοι είναι τά

όσα σ' αυτή την δύσκολη κατάσταση κατάφερε να σάς προσφέρει χωρίς, όπως τόσες φορές είπαμε μέχρι τώρα, να ύπολογίση κόπους και έξοδα. 'Ασφαλώς, στιχηματίζω, ότι θά θυμάστε ακόμα μερικά άπ' αυτά, όπως π. χ.: την αύξηση των σελίδων του κανονικού τεύχους από όκτώ σελίδες σε δώδεκα, τά τόσα πανηγυρικά και ύπερπανηγυρικά τεύχη, την σταθεροποίηση των μικρών στοιχείων, (8 στιγμών) σ' όλες τις σελίδες, για νάχωρήσει περισσότερο, τις τόσες διαλεκτές εικόνες και τά σκί-

Η ΕΚΠΛΗΞΙΣ!..

τσα, φτιαγμένα από γνωστούς σκιτσογράφους, την ποικιλία κι' έκλεκτικότητα της τόσης άφθονης ύλης της, τις τόσες πρωτοτυπίες της, τή μηδαμινή τιμή της; και τά τόσα άλλα που άρχισε να σάς προσφέρει έκτός άπ' αυτά που ήταν ύποχρεωμένη να σάς δίνη, άπ' τό πρώτο τεύχος μέχρι τό σημερινό. Σκέφθηκε όμως, από τό τέλος ακόμα του πρώτου εξαμήνου, ότι δέν θ' άργίση να τελειώσει, γρήγορα όπως τό πρώτο, και τό δεύτερο κι' ύστερα θ' άρχιζε ό νέος χρόνος.

Τόν νέο χρόνο όμως θά πρέπει να γίνουν όρισμένες ριζικές αλλαγές, αισθητές καινοτομίες κι' εύχρηστες έκπληξεις. Αυτά σκέφτηκε ή «'Εφημεριδόπουλα μας» κι' έκανε σχέδια επί σχεδίων, όλα, τ'όνα καλλίτερα άπ' τ'άλλο, με μόνη σκέψη τό πώς θά εύχαριστήση έσας, τους φίλους της.

= ΤΕΛΟΣ =

Σκυμένος επάνω από τό γραφείο μου, με ένα βιβλίο στό χέρι, διαβάζω. Τό περιπετειώδες περιεχόμενο του μου έχει τραβήξει την προσοχή. Τρώγοντας με τά μάτια τις πυκνωγραμμένες σελίδες του μεταφέρομαι κι' εγώ εκεί που βρίσκονται οι ήρωές του. Ζω μαζί τους, χαίρομαι, λυπούμαι. 'Η μια σελίδα διαδέχεται την άλλη. Και... ξαφνικά, βρίσκομαι μπρός στην άπρη σελίδα στην θέση της όποιας είναι γραμμένη ή λέξη «τέλος». 'Ασπραϊώς μεταφέρομαι στην πραγματικότητα. Τί άπογοήτευσις! Πόσο θά ήθελα να κρατούσε πολύ ακόμα τό ωραίο μυθιστόρημα. 'Η άπρη αυτή σελίδα είναι σαν μιὰ αύλαία που πέφτει μετά τό τέλος του έργου. 'Εκεί που ζής τις σελίδες του βιβλίου, εκεί που βρίσκεσαι σε παραμυθένιους πύργους, σε χρυσές λίμνες με δημιουργικές νεράιδες, ή άδυσώπητη εκείνη λέξη «τέλος» σε φέρνει στην σκληρή πραγματικότητα. Και τότε κυττάς άφηρημένος την άπρη σελίδα και σκέπτεσαι αυτό που διάβασες σαν ένα μακρυνό δνειρο.

Τόμ-Πλεφαίρ

Τά σχέδια όμως που κατάστρωσε είναι πολύ τολμηρά και παρά την καλή της θέληση, της είναι έντελώς άδύνατο να τά βγάλη μόνη της πέρα.

—Ποιός θά την βοηθήση;
Μά ποιός άλλος; 'Εσείς! Είναι να ρωτάη κανείς; Δέν συμφωνείτε;
—Πώς; Με τί τρόπο θά τή βοηθήσετε; Σε τί; 'Αμέσως θά σάς πω!

Τά μεγαλεπίβολα σχέδια της «'Εφημεριδόπουλας μας» θά πραγματοποιηθούν μόνον άν αύξηθούν οι συνδρομητά της και κατ' αυτόν τόν τρόπο αύξάνοντας τά έξοδα να μειωθούν τά έξοδά της. Δηλαδή, να πώς πρέπει να γίνη:

Συνδρομητές και άναγνώστες της «'Εφημεριδόπουλας μας», όλοι μαζί, μαζεύονται έξακόσιοι. Αυτοί οι έξακόσιοι πρέπει να ένεργήσουν λιγάκι, γράφοντας έντε συνδρομητές ό καθ' ένας.

Δηλαδή οι άγοραστάρ της «'Εφημεριδόπουλας μας» πρέπει απαραίτητα να—πενταπλασιαστούν—

Δέν είναι δά και σπουδαίο πράμα. 'Αλλοίμονο ό κάθε άναγνώστης της «'Εφημεριδόπουλας μας» δέν μπορεί να βρή μέσα στον κύκλο των φίλων του, των συγγενών και των σκμμαητιών του, πέντε άτομα, άγόρισ ή κορίτσια, μικρούς ή μεγάλους, που να θέλουν να γράψουν συνδρομητές στην «'Εφημεριδόπουλα μας» ή έστω να την αγοράσουν κατά φύλλο κάθε φορά που κυκλοφορεί; Δέν σάς φαίνεται εύκολο;

'Εγώ τουλάχιστον τό θεωρώ μηδαμινόν και θά μπορούσα 100)100 να βρω όχι πέντε μόνο άλλα και δέκα και περισσότερους ακόμα που θά τους κατάφερα να γραφτούν, έστιο και για να μ' εύχαριστήσουν μόνο, συνδρομητές σ' ένα όποιήποτε, και τό χειρότερο ακόμα, περιοδικό.

'Όταν πρόκειται λοιπόν για την «'Εφημεριδόπουλα μας» που μπορεί, καθώς έσείς οι ίδιοι λέτε με γραμματά σας, να συκριθής με μεγάλα περιοδικά, άφίνοντας πίσω της τόσα άλλα, για τήν «'Εφημεριδόπουλα μας» που ήδη περιέχει τόσα και που πρόκειται να έμφανίση πολύ γρήγορα ένα σωρό ακόμα, ποιός θά είν' εκείνος που δέν θά δεχθής να γραφτή συνδρομητής; Δέν χρειάζεται να ξεπεράσετε τόν Δημοσθένη ούτε τόν Περικλή στην ρητωρική για να τόν καταφέρετε.

Φτάνει να ήπτε δυο καλά μετρημένα κι' έγκάρδια λόγια στον ύποψήφιο, να του δείξετε τά προηγούμενα τεύχη, κάνοντας τον να προσέχη την πρωτάκουστη πρόοδο που έχει από τεύχος σε τεύχος ή «'Εφημεριδόπουλας μας» και να του δώσετε να διαβάση αυτό τό άρθρο. Δέν είναι δυνατόν, όσο περίεργος χαρακτήρας κι' άν είναι κι' όσο δύσκολο γούστο κι' άν έχει κάτι θά βρή που να τόν συγκινήση, να τόν εύχαριστήση και να του τραβήξη τό ένδιαφέρον και την προσοχή.

Πρέπει λοιπόν όλοι οι αναγνώσται της «Εφημεριδούλας μας» και οι συνδρομητά και οι άλλοι αγοραστά να... — πενταπλασιαστούν — Και τότε... "Ω! τότε! Τότε έχουν να γίνουν «πράματα και θάματα» που θα τριβετε τα μάτια σας.

"Ας σάς πω μερικά δέ, για να μη σάς κάνω κι' άτυπομονεϊτε.

Πρώτα-πρώτα λοιπόν «ή 'Εφημεριδούλα μας», που μέχρι τώρα τυπωνόταν σέ χίλια αντίτυπα, θα τυπώνεται σέ τρείς χιλιάδες.

Δεύτερον θα έχη τό κάθε της τεύχος είκοσι σελίδες.

Τρίτον θα γίνη δεκαήμερη Ίσως δέ και έβδομαδιαία άκόμα.

Τέταρτον θα έχη και χρώματα σ' όλες άνεξαιρέτως τις εικόνες κόκκινο, κίτρινο, μπλέ, πράσινο κλπ.

Πέμπτον, οι εικόνες θα είναι τριπλάσιες σέ ποσότητα άπ' τις φειτινές και ασύγκριτα καλλίτερες.

"Εκτον, θ' άρχιση ένα νέο μυθιστόρημα που ή υπόθεσις του εκτυλίσετε μέσα σέ παρθένα άφρικανικά δάση και που ή κάθε του άράδα είναι και μιá περιπέτεια με έπικίνδυνα θηρία, άγριές φυλές μαύρων κτλ. και που θα κρατήση τό ένδιαφέρον σας άδιάπτωτο, όσο ποτέ κανέν' άλλο μυθιστόρημα σ' όλο τό διάστημα του 1944.

"Εβδομον, πολλοί νέοι γνωστοί και έγκριτοι συγγραφές θα στολίζουν κάθε τεύχος.

"Ογδοον, πρωτότυποι κι' ένδιαφέροντες διαγωνισμοί.

"Ενατον, νέοι εϋθυμοί τύποι, άρθρα, παιχνίδια, ποιήματα, έγκλοπαιδικά, χουμοριστικά, περιπετειώδη διηγήματα, παραμύθια, θρύλους, Ιστορίες κλπ.

Και... δέκατον, ένα έναρμονισμένο σύνολο γεμάτο γουστοζικές πρωτοτυπίες και ευχάριστες έκπλήξεις.

Κι' έτσι από του προσεχούς 'Ιανουαρίου ή «'Εφημεριδούλα μας», μπορεί να είναι ένας έγχρωμος, εικονογραφημένος και τυπωμένος... θησαυρός, ένα άνεκτίμητο μπιζού, που ό καθ' ένας θα τό κρατάη με καμάρι.

Λίγη καλή θέληση λοιπόν πάρτε ως δπλο και για συντροφιά την ύπομονη και την έπιμονη κι' άρχιστε την έκοτρατεία «πρός ευρεσι και έγγραφη καινούργιων συνδρομητών» για να' απολαύσετε ύστερα τόν καρπό τών Ιδρώτων σας, δηλαδή τά όσα παραπάνω σάς είπα.

"Αφού λοιπόν άνανεώσει κάθε παληός συνδρομητής τη δική του συνδρομή ως τρέξειβρη να όσους μπορεί περισσότερους καινούργιους. Γιατί οι αγοραστά της «'Εφημεριδούλας μας» ξαναλέω πρέπει να — πενταπλασιαστούν — και θα πενταπλασιασθούν, γι' αυτό είμαι βέβαιος.

Γιατί ή έκτίμησι που όλοι-ες δώσατε μέχρι τώρα για τό δύσκολο έργο μου, και σάς ευχαριστώ θερμά, γι' αυτό άπ' τά βάθη της καρδιάς μου, δέν μπορεί παρά να συνεχιστή. Είμαι πεπεισμένος λοιπόν από τώρα ότι ή «'Εφημεριδούλα μας»

Ιστορίες Θαλασσινές

ΒΡΟΝΤΑΔΟ —

ΜΙΜΗ.Π. ΖΩΓΡΑΦΟΥ

ΑΠΟ τη χώρα πέρασε τό αύτοκίνητο, περνούσαμε τούς μύλους, τό ταμπάκικα και κορδελιαστά ό δρόμος άκρογιαλιά-άκρογιαλιά μάς έφερε στό Βροντάδο. Τό Βροντάδο είναι ένα χωριό είκοσι χιλιόμετρα περίπου μακριά από τη Χίο. Πάνω ψηλά από τό χωριό ύψώνεται τό "Έπος ένα βουνό με άπώτομες πλαγιές κομένες Ίσως με τη θάλασσα. Στις κορφές του τό 1912 γινήκανε μάχες εναντίον τών Τούρκων από 'Ελληνικό στρατό που μιá νύχτα αποβιβάστηκε από τά καράβια μας. Σήμερα στέ ύψώματα φαίνονται από μακριά σταυροί που στήθηκαν τότε για τούς ήρώας μας που έπεσαν στίς μάχες εκείνες κνηγώντας τόν έχθρό δίνοντας λευτεριά σέ όλο τό νησί. Λοξά από τούτο τό βουνό, μιá ούρά του, μπαίνει στή θάλασσα κάνοντας ένα δρομο μαζί και άκρωτήρι. "Ο δρόμος έδω άφίνει τις κορδέλλες του στήν άμουδιά για να άρχιση τις άνηφοριές του Ίσως τις ψηλότερες ράχες. Να κάπου εκεί κοντά σέ μιá καμπή του δρόμου βλέπομε ένα μαρμάρινο μνήμα. Είναι του Ψυχάρη που στήθηκε κατά έπιθυμία του για ναρχεται ή πρωϊνή αούρα άπ' τά παραλία του Τσεσμέ Ιδιαιτέρα του Πατρίδα νανουρίζοντας τόν αιώνιο ύπνο του.

"Όταν έφτασα στό Βροντάδο ή πρώτη μου σκέψις ήταν να βρω ένα αποκούμπι, να άφίσω τά λίγα πράγματα μου, να πιω κάνα καφέ, να ξεκουραστώ και κατόπι να άρχισω τη δουλειά μου. "Όλα αυτά τά κανόνισα δπως ήθελα. Πήρα τά σύνεργα της ζωγραφικής και τρά-

θ' αποκτήση τόν άλλο χρόνο όσα είπαμε, με την ύποστίρηξή σας, άν και σάς μένει τόσος λίγος καιρός μέχρι τόν Γενάρη.

Είμαι βέβαιος ότι δέν θα διαψευσθώ από σάς, που σάς χάρισσα με τό περιοδικό μου δλη μου την ψυχή.

Ίωάν. Καμπάνακης

βηξα κατά τά κακία. 'Αλήθεια τί άρμονία και πόσες χάρεις δίνουν σέ κείνους που καταλαβαίνουν και νοιώθουν τη θάλασσα με τά πλεούμενά της. Ψαρόβαρκες τραβηγμένες έξω άπ' τό νερό, δύχτια άπλωμένα για στέγνωμα, κουπιά σταυρωτά, μπυγμένα στήν άμμο, κατάρτια σπασμένα ψαράδες με βράκες, σκούφους λογιής λογής, και μιá διάλεχτος άλιώτικη που δέν τούς καταλαβαίνεις. Μπρατσέρες, λατινία για καλαφάτιμα φόντο ή θάλασσα

και πέρα μακριά τά βουνα της Τουρκίας.

Διάλεξα τό θέμα μου και με τις

τότε καλλιτεχνικές μου δυνάμεις που είχα, προσπάθησα να τό εκτελέσω, έστησα τό καρναλέτο, χαρτιά χρώματα νερά σκαμνιά φασαρία, ματιές σέ ένα Ίδιο σημείο στά κακία, ματιές στό χαρτί, και πάλι στά κακία... 'Η μαρίδα παραξευτέθηκε, πήρε μυρωδιά, είδε κάποιο ξένο στή μέση του χωριού να κάνη κάτι παράξενα πράματα, φυσικά ή άπορία έπρεπε να λυθή, έπρεπε ό θρασύς ξένος, να πάρη την άδεια της για να στήση καρναλέτο που ή πιτσιρίκοι δέν γνώριζαν τί είναι, πάραυτα ή έκοτρατεία τους κυκλωτικά από όλα τά σημεία με κείνους τούς άγροίκους νεαρούς βρονταδιώτες... ΕΊδα κι' έπαθα να ζεμπλέξω μαζί τους έναν έδιωχνα από δω, άλλος έρχόταν να με περιεργασθή. 'Επενέβη ένας γέρος ψαράς και έδωσε τέλος στά παρ' ύλιγο βήσανά μου (στήν 'Αθήνα κάποτε στόν "Αγιο Νικόλα τόν Ραγκαβά, κάτω άπ' την 'Ακρόπολη στήν Πλάκα, έτυχα σέ στιγμή που ένας Ρώσος ζωγράφος ηλικιωμένος άσπρογένης με νεύρα, έσχιζε τόν πίνακα που ζωγράφιζε μη μπορώντας να άντέξη ένα δλόκληρο σχολείο από παιδιά που κατά κακή του τύχη έπεσε άπάνω του) Ευτύχημα λοιπόν για μένα που ήρθε ό καλοκάγαθος εκείνος ψαράς και μέχρι τέλους της άκουαρέλλας μου μου έκανε παρέα.

Τότε εργαζόμουν για λογαριασμό του Φ. 'Αργέντη ό όποιος για Ιστορικούς λόγους έφτιαχνε ένα λεύκωμα τών καϊκιών της Χίου. ΕΊχα έντολη από αυτόν να κάνω τό γύρο του νησιού μελετώντας ξάρτια και σκαριά, μαζεύοντας πληροφορίες για δαύτα, γράφοντας παράξενες έπιγραφές, και όλα τάς σχετικά γύρω από τά ανεμοκινούμενα πλεούμενα Τό λεύκωμα τούτο τό εκδοσε στό Λονδίνο. Περιέχει τριάντα άκουαρέλλες και άλλα τόσα σχέδια, περιέχει αναλυτικό πίνακα για κάθε λεπτομέρεια και όνομασία σέ έξάρτημα που είναι πάνω στό κακί.

Στό Βροντάδο λοιπόν είχα έπιτυχία στήν αποστολή μου.

Δημ. Π. Ζωγράφος

Καγιού ό μαχητής =

= Pierre Mille

Τό έρημοκκλήσι

Λευκόπετρα τ' άνέστησε μέσα άπ' τη γη βγαλμένη, που μόχθησε και που άγιασε ώσπου ή εκκλησιά να γένη.

Τώρα προσμένει δόλολευκο στό γαλανό άγκρογιαλιά άμαρτωλών ναυάγια ψυχές να σώση πάλι.

Κι αν πνέμα ξεμονάχιασε δώ κι έχει άποστρατήσε στόν δρόμο όπου τούταξεν ό Πλάστης θα γυρίση.

Κ' ή ζωγραφιά της "Ανοιξης και τό χλωμό άγιοκέρι μες στή ψυχή γαλήνεμα γλυκό θε να του φέρη.

'Αχ. Μουστακίης

Τρία έξυπνα παιδιά =

"Ο 'Αργύρης, ό Νίκος, κ' ό Λουκάς, μπαίνουν σ' ένα ζαχαροπλαστείο, και κοιτούν πάνω σ' ένα ράφι που είναι άραδιασμένα γιαλίνα βάζα γεμάτα καραμέλες. "Ο 'Αργύρης λέει του ζαχαροπλάστη.

—Βάλε μου σέ παρακαλώ 25 δράμια καραμέλλες από εκείνο τό βάζο! "Ο ζαχαροπλάστης πέρνει μιá καρέκλα, άνεβαίνει και με πολύ κόπο κατεβάζει τό βαρύ βάζο που του έδειξε ό 'Αργύρης. "Αφού τό έδωσε τις καραμέλλες που ήθελε, Ιδρώνοντας τό ξαναβάζει στή θέση του.

—Κι' εγώ θέλω 25 δράμια από τις Ίδιες! φωνάζει ό Νίκος.

—Μά γιατί δέν τό είπες πριν; φωνάζει θυμωμένος ό ζαχαροπλάστης. —Διότι δέ με ρώτησες.

'Αγανακτισμένος ξανακατεβάζει τό βάζο, του δίνει τις καραμέλλες και ρωτά τόν Λουκά.

—Μήπως θέλεις και συ 25 δράμια άπ' τις Ίδιες;

—"Οχι του άπαντά ό Λουκάς.

—Πολύ καλά λέει ό ζαχαροπλάστης, και ξαναεβάζει τό βάζο στό ράφι.

—Τι θέλεις λοιπόν; τόν ρωτά όταν τελείωσε την κοπιώδη δουλειά ό ζαχαροπλάστης.

—Πενήντα δράμια άπ' τις Ίδιες. 'Απαντά ό Λουκάς με άφέλεια.

Βιολέτα
«Ευθύμων νειάτων»

Βραδυάζει

Βραδυάζει και τό σούρουπο σιωπηλά άπλώνει κι' ή πάχνη τόν όρίζοντα σιγά σιγά θολώνει.

Βραδυάζει κι' έχει ό Μενεξές τά πέταλά του κλείσει έπειτα άπ' την δόλχαρη λαμπρή του ήλιου δύση.

Βραδυάζει τ' άστρα λάμπουνε και κλείνουν τά λουλουδία και άντηχούν κρουτάλια κι' ώραία τά τραγούδια.

Που τραγουδούν μοναχικά κι' όλόγλυκα τ' άηδόνια πάνω στα καταπράσινα πυκνά τών δένδρων κλώνια.

Βραδυάζει και μονότονα κράζει ή φωνή του Γκιώνη, βραδυάζει και τό σούρουπο σιωπηλά άπλώνει.

'Αρτανιάν

Συμβουλές =

Τρία πράγματα πρέπει να συγκρατής:

Τό γέλιο, τη γλώσσα και την συμπεριφορά.

Τρία πράγματα πρέπει να μισής: Τήν δυσθυμία, την ζήλεια και την άχαριστία.

Τρία πράγματα πρέπει να έξασκής: Τό θάρρος, την ένέργεια και την άγάπη.

Τρία πράγματα πρέπει να αγαπάς: Τήν άρετή, τη τιμή και την εργασία.

Τρία πράγματα πρέπει να αποφεύγης.

Την τεμελιά, τη ραδιουργία και την κακή συναναστροφή.

Τρία να έπιθυμείς: Τήν ύγεια, τούς πιστούς φίλους και τόν διαυγή νού.

Και τρία πάντοτε να σκέπτεσαι: Τήν ζωήν, τόν θάνατον και την αιωνιότητα.

('Από τό Νορβηγικό)

Αιθέραρχος
«Ευθύμων νειάτων»

Μυστικές φωνές

Φωνές που 'ρχόσατε και πάτε και μου κρατάτε συντροφιά, στήν άκεφιά, κοντά μ' έλατε

Σεις που γνωρίζετε καλά και [τραγουδάτε μες στήν καρδιά τόσο γλυκά, [μη με ξεχνάτε μαζί σας πάρτε κάποιον καυμό.

Τη λήθη φέρτε λυτρωμό, φωνές που 'ρχόσατε και πάτε.

Γιάννης Κλεώπας

ΜΕΤΑΞΥ ΜΑΣ

188) Στο προηγούμενο τεύχος στις σελίδες 161—163 δημοσιεύθηκε με τον τίτλο «Η Παναγία της Τήνου» η ιστορία της θαυματουργής εικόνας, των θαυμάτων και της κλοπής της εικόνας, καθώς επίσης διάφορα άλλα επεισόδια και επεξηγήσεις των πανηγυριών και έορτών που γίνονται προς χάριν της Θεοτόκου, γραμμένη από τόν διευθυντή της «Εφημεριδούλας μας» κ. Ιωάννη Καμπανάκη, ο οποίος περισυνέλεξε όλ' αυτά τα στοιχεία κι' έφτιαξε αυτό το άρθρο του από παλιά έκκλησιαστικά και ιστορικά βιβλία, καθώς και από άλλα βιβλία, περιοδικά κι' εφημερίδες που έγραψαν κατά καιρούς για την Παναγία της Τήνου.

109) Έκτος των κεντρικών βιβλιωπωλείων και περιπτέρων που θα μπορούτε να βρίσκετε το καινούργιο τεύχος της «Εφημεριδούλας μας» κάθε φορά που θα κυκλοφορή, υπάρχει και στα περίπτερα Καλλιθέας καθώς και στα βιβλιοπωλεία της, δηλαδή του Δουκάτου, στην πλατεία, του Περβολαράκη, του Χαροκόπου, όπου βρίσκονται και προηγούμενα τεύχη και στο Καπέλλα πλάι στην έκκλησία.

Επίσης και στο κατάστημα Βουλγούριδη στην Νέα Σμύρνη.

110) Στάς Αθήνας προηγούμενα τεύχη υπάρχουν (έκτος του πρώτου) στα γραφεία της «Εφημεριδούλας μας», οδός Μεγάλου Αλεξάνδρου 6β (σιδερένια πόρτα-ισόγειο) τα όποια είναι ανοικτά μόνον 2—4 μετά μεσημβρία.

111) Πρώτο τεύχος δίνεται σ' όποιον αγοράσει όλη τη σειρά, έξ' αρχής.

112) Στη σελίδα 178 του προηγούμενου τεύχους δημοσιεύθησαν δύο

Με λίγα λόγια =

Με λύπη της ή «Εφημεριδούλα μας» είναι υποχρεωμένη να σας αναγγείλη και πάλι νέα αδηση στο τεύχος, ύστερ' από πολλές άλλες που έγιναν και πάλι σ' αυτήν και στις όποιες αναγκάστηκε να υποκύψει.

Δηλαδή όρίζει τιμή πωλήσεως του κάθε της τεύχους δρχ. 5000. Η τιμή της συνδρομής παραμένει 50.000 άλλα μόνο για το 1943.

Η νέα τιμή της συνδρομής των άγγελιών ψευδωνύμων και κάθε τι άλλο για το 1944 θα έπεξηγηθή λεπτομερέστατα στο έρχόμενο τεύχος (19—22) που δεν θ' άργήσει να κυκλοφορήσει.

Επίσης όλοι μας οι φίλοι θα παραμείνουν και πάλι φίλοι.

Η ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ

εικόνας από τους βραβευμένους στους δύο πρώτους διαγωνισμούς της «Εφημεριδούλας μας».

Δεν ξέρω για πού λόγο οι άλλοι βραβευμένοι δεν στείλαν φωτογραφίες.

Δύο μάλιστα δεν πέρασαν να πάρουν ούτε τα βραβεία τους.

Τώρα όμως η διωρία έληξε και για τις φωτογραφίες και για τα βραβεία «Όποιος πρόλαβε τόν κύριον είδε».

113) Στο σημερινό τεύχος τελειώνουν «η Ξανθούλα» και «το μυστήριο της Τσε-Γιάγκ». Σε λίγο στη θέση τους θα μπουδν άνάλογα διηγήματα όπως και στη θέση της «Μουσικής» και της «Ψωμοφιάς» που τελειώνουν στο έρχόμενο.

114) Στο σημερινό επίσης φύλλο δημοσιεύεται η περίφημη «Εκπληξίς» στη σελίδα 185 και το Θεατρικό μας στη σελίδα 184, με τη μονόπρακτη κωμωδία του Ήροστράτου «η Μιμικά στο Παρίσι».

115) Στη σελίδα 189 δημοσιεύεται η άναγγελθείσα νέα περιπέτεια του κ. Πελοπίδα με τόν τίτλο «η έκδρομή» και στη σελίδα 187 στη σειρά των Θαλασσιών Ιστοριών με τόν τίτλο «Βροντάδο» το δεύτερο αυτότελές κομματάκι της σειράς.

116) Για τους ενδιαφερομένους υπάρχει σήμερα χορταστική κίνηση στις όκτώ τελευταίες σελίδες του περιοδικού, καθώς και αρκετές καλές συνεργασίες των άναγνωστών, διασπαρμένες σ' όλο το τεύχος.

117) Στο έρχόμενο τεύχος θα δημοσιευθή ένα πολύ ενδιαφέρον και συγκινητικό διήγημα γραμμένο από τόν κ. Ι. Καμπανάκη με τόν τίτλο «Χριστούγεννα στα ξένα».

118) Στο έρχόμενο επίσης θα δημοσιευθούν σχεδόν όλες (δσες χωρέσουν) από τις συνεργασίες των άναγνωστών (ποιήματα και διηγήματα) γιατί έχουν μαζευτεί πάρα πολλές, όπως έχουν μαζευτεί και άγγελίες.

119) Στο έρχόμενο ακόμα θα δημοσιευθούν «ο Καζαμίας της Εφημεριδούλας μας», που κυριολεκτικά θ' άφίση εποχή.

120) Το έρχόμενο τεύχος έκτος από τις είκοσι σελίδες που θα έχη, θάχη και τέσσερις επί πλέον στη μέση του τεύχους με το περιεχόμενα του πρώτου τόμου.

121) Ο κ. Χρήστος Κουλούρης λόγω άλλων άσολιών και επεργόντων έργασιών άναγκάζεται, πρδς το παρόν τουλάχιστον, να έγκαταλείψη τη στήλη του στις «Φιλικές κουβέντες».

122) Στο έρχόμενο θα δωθούν τ' άποτελέσματα των διαγωνισμών:

- α) Ξεοπαθώματος.
- β) Διηγήματος ή ποιήματος. Και
- γ) Ζωγραφικής.

ΑΓΩΝΕΣ
ποδηλατοδρομίας

Από μικρό παιδί όνειρευόμουν να γίνω μιά μέρα καλή άθλήτρια, και όταν πιά όπωσδήποτε μεγάλωσα, πραγματοποιήθηκε τδ όνειρό μου. Και μιά Κυριακή άπόγευμα βρέθηκα στο στάδιο με άλλα κορίτσια που ήταν έτοιμα για ποδηλατοδρομία. Όλες στη σειρά με τδ ένα πόδι κάτω και τδ άλλο στο πετάλι περιμέναμε τδ σύνθημα της έκκινήσεως, οι καρδιές όλων χτυπούσαν δυνατά. Σε λίγο δόθηκε επί τέλους.

Ο κόσμος διαρκώς βρισκόταν σε κίνηση. Φωνές, πηδήματα, χειροκροτήματα.

Μερικοί μάλιστα φώναζαν «έλα Έλένη, λίγο ακόμα, έτοι μπάβο και τις πέρασες». Ο περισσότερος κόσμος είχε να κάμη με μένα που ήμουν μικρότερη και τελευταία.

—Βρέ τδ μικρό τελευταίο λέγανε «κουνίσου και σύ» μου φώναζαν.

Εγώ, όμως πήγαινα μάλλον σιγά σάν να πήγαινα σ' έκδρομή. Όταν όμως ήταν τδ τελευταίος γύρος, έβαλα τδ δυνατά μου έσφιξα καλά τδ τιμόνι, πάτησα με δύναμη τδ πετάλι σηκώθηκα λίγο πάνω στη σέλα και άστραπιαία βρέθηκα «πρώτη». Σφυρίγματα, χειροκροτήματα έπακολούθησαν, φωνές, «αυτό τδ περιμέναμε» έλεγαν οι περισσότεροι.

—«Εί αυτό δεν τδ περιμέναμε, διαβολάκι. μās τήν έσκασες», έλεγαν τ' άλλα κορίτσια. Η χαρά μου δεν λέγεται όταν βρέθηκα μπρός στον διοικητή της ομάδας που μου καρφίτωσε ένα μετάλλιο στο στήθος και μου τοποθέτησε στο κεφάλι τδ στεφάνι της νίκης.

Επλεα σ'ε πελάγη εύτυχίας. Αυτό που έπιθυμούσα τδσόν καιρό έγινε. Τδ κατόρθωσα.

Βασίλισσα των Σπόρ

□

Μικρές αλήθειες =

Τδ ν' άρνηθούμαι τους επαινούς των άλλων είναι σά να ζητούμε να επαινεθούμε δυο φορές.

Οι άρετές χάνονται μέσα στο συμφέρον, όπως οι ποταμοί στις θάλασσες.

Η πολύ μεγάλη βιασύνη που έχουμε για ν' άπαληχθούμε από μιά υποχρέωση, καταντάει σάν ένα είδος άχαριστίας.

Η σοβαρότητα είναι ένα μυστήριο του σώματος που πλάστηκε για να κρύβη τδ έλατώματα της ψυχής. Ποτέ κανείς δεν είναι τδσο εύτυχισμένος ή τδσο δυστυχισμένος όσο φαντάζεται.

Έχουμε όλο. άρκετή δύναμη για να υποφέρουμε τις κακιές των άλλων. Η άληθινή άξια είναι τδ να κάνη κανείς μόνος του, ότι είναι Ικανός να κάνη μπροστά σ' όλο τόν κόσμο.

Χρυσόπτερος Αετός
«Ευθύμων νειάτων»

ΜΗΝΕΣ τώρα ή γυναίκα του και τδ παιδιά του προσπαθούσαν να πείσουν τόν κ. Πελοπίδα να πάνε μιά έκδρομή. «Όλο τδ ίδια και τδ ίδια, καμιά διασκέδαση, καμιά άναψυχή, τους έδινε στα νεύρα. Μάταια όμως τδ έπιχειρήματά τους» αυτός ήταν άνένδοτος. Ούτε ήθελε καν να τδ ακούση. «Δεν είναι καιρός δι' έκδρομής!», ήταν ή άπάντησή του.

Ξαφνικά όμως, ένα Σάββατο, μόλις ό κ. Πελοπίδας μπήκε τδ μεσημέρι στο σπίτι, άνακοίνωσε στη γυναίκα του και στα παιδιά του: «Ετοιμασθήτε! Αύριον θα υπάγωμεν έκδρομή!...» Στην άρχη νόμισαν πως τδλεγε σ' άστεία. Αφού όμως βεβαιώθηκε πως μιλάγε σοβαρά άρχισαν τις έρωτήσεις.

—Που θα πάμε μαμπά;

—Είς Γλυφάδαν!

—Θά κάνουμε και μπάνιο;

—Παιφανώς!!

«Έλαβε κι' ή κυρία Κορνηλία τδ

λόγο. —Και που θα μείνουμε όλη τήν ήμέρα Πελοπίδα;

—Προέβλεψα δι' όλα. Θα καταφύγωμεν εις τήν οικίαν συναδέλφου μου, δστις κατοικεί εκεί.

«Άρχισαν λοιπόν οι έτοιμασίες! Η κυρία Κορνηλία, σάν καλή νοικοκυρά, παρ' όλο τδ φτωχό της βαλάντιο, τδ τακτοποίησε όλα ώστε να μη τους λείψη τίποτα. Δεν έμενε πιά παρά να ξεμώσση ή Κυριακή. Ο κ. Πελοπίδας τους είχε πη να σηκωθούν πολύ πρωί για να προλάβουν τδ μαυραγορίτικο αυτοκίνητο που έφευγε στις έπτά. Και πραγματικά στις έπτά παρά τδ ταρτο φτάσανε στο αυτοκίνητο. Τί να δούν όμως! Τδ αυτοκίνητο γεμάτο κι' έτοιμο να φύγει.

Είρεξε ό κ. Πελοπίδας σ' έναν που έκτελούσε χρέη εισπράκτορος και που έκείνη τη στιγμή άκριβώς σήκωσε τήν άγκυρα!—Τήν κρέκλα δηλαδή που είχε βάλη για να πατήση ό κόσμος ν' άνεβη στο αυτοκίνητο που ήταν ένα παμπάλαιο φορτηγό.

—Κύριε εισπράκτωρ! Τέσσάρες θέσεις παρακαλώ, υπάρχουν;

—Πώς δεν υπάρχουν! Οι καλλίτερες θέσεις! Βάστα σωφέρ!.. Περάστε Κυρία!..

Η κρέκλα ξανακατέβηκε να πατήση ή κυρία Κορνηλία ένω οι έπιβάτες μάταια προσπαθούσαν να τής κάνουν χώρο στο άδιαχώρητο. Άνέβηκε επί τέλους και κατάφερε να σαρδελοποιηθή μαζί με τους άλλους έπιβάτες.

—Και τδ παιδιά; Που θα ποθετηθούν τδ παιδιά;

—Μην άνησυχής κύριος, θα στα ταχτοποιήσω έξτρα πρίμα.

Ο κ. Πελοπίδας βασίστηκε στη διαβεβαίωση του εισπράκτορος; τάχασε όμως κυριολεκτικά όταν τόν είδε να τδ τοποθετή πάνω στα μπροστινά φτερά του

Η ΕΚΔΡΟΜΗ —

αυτοκινήτου. — Τί κάνετε κύριε εισπράκτωρ! Ούτω θα ταξιδεύωσιν;

—Γιατί; Θα πέρνουν ίσα-ίσα κι' άέρα.

—Κι' άν κρημισθώσιν;

—Πάψε καύμενε, μη κακομελετάς.

Τήν καλλίτερη θέση τους έδωσα.

—Άλλοι πουθενά δεν δυνάμεθα

να τδ τοποθετήσωμεν;

—Μην άνησυχής σου λέω! Στο

κάτω κάτω, άν πάθουν τίποτα, έγώ

είμαι υπεύθυνος!..

Σά να πείσθηκε ό κ. Πελοπίδας— άφού μάλιστα τόν βεβαίωσε πως έκείνος ήταν υπεύθυνος!

Ξαφνικά όμως ένα μεγάλο έρωτηματικό ζωγραφίστηκε στο πρόσωπό του.

—Κι' έγώ που θα καθίσω;

—Μη φοβάσαι, σουχών τήν καλλίτερη θέση φυλαμένη!

«Ανω παρτιμάν, ευάερο, ευήλιο, με όλα τδ κομφορ,

Κι' έδειξε με τδ χέρι του τή σκεπή του αυτοκινήτου.

—Εκεί επάνω; Αδύνατον!

Είπε ό κ. Πελοπίδας κι' άναμέτρηση τδ ύψος με δέος.

—Εκεί πάνω είναι θαυμάσια, στε

ρώσε μόνον τδ κλάκ μη στο πάρη ό

άερας και τδ κνηγάμε.

—Όχι κύριε εισπράκτωρ, δεν είναι

Στη μητέρα μου

Άπόστασα μητέρα μου, στα ξένα... είδα να πέφτουν πολιτείες σε χαλάσματα είδα στα μαύρα δρόντυτα και Σένα, έτσι όπως πήραν τή μορφή σου μύρια πλάσματα.

Κι' είδα γύρω-τριγύρω μου πλημμύρα όλα μου τδ δνεира να γίνονται συντρίμματα, έννοιώσα έντός μου κάποια άγάπη πουταν στείρα έτσι ως με σέρνανε δεσμώνη τους τδ κρίματα.

Και τότε είδα σάν δνεиро μπροστά μου όσους μ' άγάπησαν στον κόσμο κι' έγκατέλειψα, κι' άναλογίστηκα και σπάραι' ή καρδιά μου, τδ χρόνια π' από Σένα, Μάνα μ' έλειψα.

Και λόγια να βρω τδ μονοπάτι και νάρθω στην κλεισμένη καμαρούλα μου και πλάι σ' άγιασμένο σου κρεβάτι να πάρω τή συγγνώμη Σου Μανούλα μου.

Γιάννης Φλιάσιος

δυνατόν. Προτιμώ να χάσω και τήν έκδρομήν και τδ καλό της. Όχι! Ούδαμώς!

«Εν τώ μεταξύ ό κόσμος μέσα άπ' τ' αυτοκίνητο άρχισε να διαμαρτύρεται.

—Εί! Εισπράκτωρ! Θα φύγωμε καμιά φορά; Άντε λοιπόν και χύσαμε τήν ίλαρά έδω μέσα!

Τί να κάνη ό κ. Πελοπίδας, πήρε τή μεγάλη άπόφαση και σκαρφάλωσε στην άνεμόσκαλα που όδηγούσε στο «άνω παρτιμάν».

Κι' ή Κιβωτός του Νάε ξεκίνησε!..

**

Όκτώ ή ώρα τδ βράδυ. Τδ ίδιο αυτοκίνητο σταματάει στην Άκαδημία. Η άποβίβασις άρχίζει. Τά ίδια γνωστά μας πρόσωπα μεταξύ των όποιων κι' οικογένεια Πελοπίδα. Κατεβαίνει ή κυρία Κορνηλία ήλιοκαμμένη, ξεμαλλιασμένη, τδ παιδιά σκονισμένα και τελευταίος... ό κ. Πελοπίδας.

Μά τί Πελοπίδας είν' αυτός! Ίδρωμένος, ξεμαλλιασμένος, τδ σκληρό του καπέλλο άσπρο άπ' τή σκόνη, ή βελάδα του σκισμένη, τδ κολλάρο του βγαλμένο, κι' ή ταλαιπωρία ζωγραφισμένη ζωηρά στο πρόσωπό του. Και.. τδ χερότερο άπ' όλα ξυπόλυτος! Ναι ξυπόλυτος! Κωμικοτραγική τω θέαμα δεν μπορούση να γίνη άπ' αυτό: ό κ. Πελοπίδας με τδ σκληρό καπέλλο και ξυπόλυτος!.. Για ταξί ούτε μπορούσε να γίνη σκέψη. Ο κ. Πελοπίδας δεν ήταν εκατομμυριούχος, ούτε τουλάχιστον μαυραγορίτης.

Πήρε λοιπόν τδ δρόμο ξυπόλυτος για τδ σπίτι.

Ο κόσμος που τόν έβλεπε σ' αυτά τδ χάλια έσπαγε στα γέλια. Τά διάφορα χαμίνια άρχισαν να τους πέρνουν από πίσω.

Και για κακή του τύχη να συναντήση κάποιο φίλο του.—Τί σου είναι αυτοί οι φίλοι; έμφανίζονται πάντα όταν δεν τους θέλει κανείς.

—Για σου κ. Πελοπίδα. Γιατί σ' αυτά τδ χάλια;

—«Ας όψεται ή έκδρομή! —Άπό έκδρομή έρχεσαι; Και γιατί ξυπόλυτος;

—Εύλογώ τόν Θεόν που είμαι μόνον άνυπόδητος και ουχι γυμνιστής!

—Τί, σε κλέψανε κ. Πελοπίδα;

—Ίδου ή άκριβής έκφρασις! Η μάλλον κύριός τις είχε τήν καλωσύνην να με

(Συνέχεια από το προηγούμενο)

15ον "Όσον αφορά τον τοποτηρητή του αρχιεπισκόπου, αυτός βρισκόταν σε επισκοπική περιουσία στην έδρα του Βορρά. Γι' αυτόν τον λόγο αναβάλαμε την παρουσίασή μας σ' αυτόν.

"Αλλ' ένας θαυμάσιος άνθρωπος του οποίου η βοήθεια μας υπήρξε πολύτιμη. Ήταν ο κ. Φρίντριξον, καθηγητής των φυσικών επιστημών στη σχολή του Ρεύκζαβίκ.

Αυτός ο μετριόφρωνος επιστήμονας δεν μιλούσε παρά μόνο "Ισλανδικό και Λατινικά.

Μου πρόσφερε δε τις υπηρεσίες του στη γλώσσα του "Ορατίου κι' αισθάνθηκα ότι ήμαστε φτιαγμένοι για να καταλαβήν ο ένας τον άλλο.

Πραγματικά ήταν το μόνο πρόσωπο με το οποίο μπορούσα να συνομιλώ, κατά τη διάρκεια που έμμενα στην "Ισλανδία.

"Από τα τρία δωμάτια του σπιτιού του άφισε στη διάθεσή μας τα δύο στα οποία και εγκατασταθήκαμε άμέσως, με τις αποσκευές μας, των οποίων η ποσότητα άφισε εκπληκτους άρχετα τους κατοίκους του Ρεύκζαβίκ.

"Ε λοιπόν "Αξελ, μου είπε ο θεός μου, το δυσκολότερο έγινε.

"Πώς, το δυσκολότερο;
"Ασφαλώς, γιατί δεν έχουμε παρά να κατεβούμε!

"Αν το πέρνετε έτσι, έχετε δίκιο. "Αλλ' επί τέλους, αφού κατεβούμε, πρέπει και... ν'άνεβοῦμαι, φαντάζομαι;

"Ω! αυτό δεν μ'άνησχει καθόλου! Έμπρός, δεν έχουμε να χάνουμε καιρό. Πηγαίνω στη βιβλιοθήκη. Ίσως να βρίσκει εκεί κανένα χειρόγραφο του Σακνούσσεμ και πολύ εύχρηστα θα ήθελα να το συμβουλευθώ.

"Τότε κατά το διάστημα αυτό θα επισκευθώ την πόλι. Δεν θάρθετε και σεις;

"Ω! πολύ λίγο μ'ένδιαφέρει. Αυτό που είναι περιεργό στην "Ισλανδία είναι το από κάτω και όχι το από πάνω.

Βγήκα λοιπόν μόνος μου και άρχισα να γυρίζω εδώ κι'έκει στην τύχη.

Το να τριγυρίζη κανείς στους δρόμους του Ρεύκζαβίκ δεν ήταν εύκολο πράγμα. Δεν ήταν λοιπόν ανάγκη να ζητήσω πληροφορίες για τον δρόμο μου,

άπαλλάξη των υποδημάτων μου, καθ' ήν στιγμήν είχαν προσθαλασσωθή. Τι να κάμωμεν, ήθελομεν έκδρομήν!

Και με μιά κομική χαιρετούρα απήλλαγα απ' τόν ένοχλητικό του φίλο.

Νικ.

πράγμα το οποίο στη γλώσσα των νενμότων εκθέτει τον καθ' ένα σε άμετρητα λάθη.

"Η πόλις εκτείνεται σε έδαφος άρχετα χαμηλό και γεμάτο βάλτους μεταξύ δύο λόφων. Πελώριο

στρώμα από λάβα την σκελάζει από τη μιά μεριά και κατεβαίνει με έλαφρό καθήφορο προς τη θάλασσα.

"Από την άλλη μεριά εκτείνεται ο άπεραντος όρμος του Φάξα, όριζόμενος προς Βορράν από τον πελώριο παγώνα του Σνέφφελς. "Εκείνη την ώρα σ'αυτόν τον όρμο βρισκόταν άγκυροβολημένη ή "Βαλκυρία. Συνήθως τα άγγλικά και γαλλικά πλοίαρια, άστυνομία του ψαρέματος, άγκυροβολούσαν στο

Ξέραιναν, άλάτιζαν και στίβαζαν τις μουροῦνες.

πέλαγος άλλ' αυτή τη στιγμή βρισκόντουσαν σε ύψηλιστα στα άνατολικά παράλια του νησιού.

"Ο πιο μακρὺς από τους δυό δρόμους του Ρεύκζαβίκ είναι παράλληλος με την παραλία. "Εκει κάθονται οι διάφοροι πωληταί, οι έμποροι, μέσα σε ύλινες καλύτερες, φτιαγμένες από κόκκινα δοκάρια, όριζόντια συνδεδεμένα.

"Ο άλλος δρόμος πέφτει δυτικώτερα, προχωρεί δε προς μιά λίμνη μικρή, μεταξύ των σπιτιών του επισκόπου και άλλων προσώπων ξένων προς το έμποριο. Γρήγορα λοιπόν πέρασαν εκείνους τους μελαγχολικούς και σκοτεινούς δρόμους "Από καιρό σε καιρό έβλεπα καμιά άκρη κτερινιασμένης γλώης, που έμοιαζε σαν χαλί χαλασμένο από την μεγάλη χησι ή σαν κάποιον φαινόμενο παράδοξου κήπου του οποίου τα σπάνια λαχανικά πατάτες λάχανα και μαρούλια θά ήταν άνετα παρουσιασμένα σε λιλιπούτιο τραπέζι.

(Στο επόμενο ή συνέχεια)

(Συνέχεια απ' το προηγούμενο)

15ον Σπουδαία αυτό θά μάς διευκολύνει. Τόσε αυτό όμως τόσο σιγά ώστε ο Τόμ δεν τήκονσε όπως δεν παρηλάτησε βέβαια την άνεξήγητη αυτή έκφραση χαράς που κυριέψε τον Ροντρίγο.

"Ναι!... ψιθύρισε άναστενάζοντας πάλι ο Τόμ. Την άγαπώ γέρο μου! "Αγαπώ την κόρη του ανθρώπου που δολοφόνησε τον πατέρα μου!..

"Ο Ροντρίγος δεν μπορούσε να κρύψη τη χαρά του, και για να μην προδοθή άλλαξε την κουβέντα.

"Δε μούπες λοιπόν, τί έγινες τόσον καιρό; ρώτησε.
"Λοιπόν που λές, εξακολούθησε ο Τόμ, άφου άποφάσισα να μην πάω μαζί της, πήρα τα μάτια μου κι' έφυγα μέσα στο δάσος, με πήρε ο ύπνος άλλ' άξαφνα ξύπνησα και χωρίς να το καταλάβω έπεσα στην παγίδα των συντρόφων του Τίγρη. Του Τίγρη; —Ναι.

"Και πώς βρέθηκα πάλι μπροστά σου;—Είχαν βγή φαινεται να ψάξουν να με βρουν.
"Λοιπόν;

Κι' ο Τόμ διηγήθηκε όλη την περιπέτειά του μέχρι που έφτασε στη σπηλιά κι' ως τη στιγμή που δεμένος στο δέντρο περίμενε την έκρηξη της δυναμίτιδος.

"Ο γέρος σκούπιζε τον ιδρώτα του από την άγωνία.
—Και πώς γλύτωσες βρε παιδί μου; ρώτησε λαγανιάζοντας.

"Που λές λοιπόν γέρο μου, εξακολουθούσε ο Τόμ. Είχα άπελπισθή πιά. "Εκλεισα τα μάτια μου και περίμενα τον θάνατο. Το φυτίλι είχε σχεδόν τελειώσει. Μόλις έμειναν δέκα πόντοι άκόμα. Μόλις καίονταν κι' αυτό, ή έκρηξις θά γινόταν τρομερή και δεν θάμμενε ούτε το κομματάκι μου.

"Αλλ' άξαφνα, την τελευταία στιγμή, σκέφτηκα να σβύσω τη φωτιά φτύνοντας πάνω στο φυτίλι.

"Μπράβο! Και τα κατάφερες;
"Όχι δυστυχώς. Το στόμα μου είχε ξεραθεί σε τέτοιο βαθμό, που δε μούχε μείνει σάλιο. Προσπάθησα να μαζέψω λίγο σάλιο να φτύσω, άδύνατο! — Και τότε;

ΙΣΤΟΡΗΜΑ ΠΕΤΕΙΩΝ

ΤΙΜΕ ΟΡΓΑΝΩΣ

—Τί κάνει όμως ή άπελπισία... ψιθύρισε ο Τόμ.
—Λέγε βρε παιδί μου! Με κέθανες! Έκανε ο γέρος.
—Στην άπελπισία μου λοιπόν, ξανάρχισε ο Τόμ, κι' άφου έβλεπα πιά πως δε μούμεναν παρά λίγες στιγμές ζωής, πατάω μιά δαγκωματιά στα χείλια μου!
—Μπράβο!
—Ναι! "Εκλεισα τα μάτια μου, έχωσα το κάτω γέιλι μου στο στόμα, και το δάγκωσα μ' όλη μου τη δύναμη ώσπου να το κόψω.
"Ο γέρος εκάν'ένα κίνημα άποτροπιασμού.
—"Εκοψες το χείλι σου;
—Ναι κι' έννοιωσα το στόμα μου να πλημμυρίζει από αίμα. Το δάγκωσα άκόμα ως που να του άνοιξω μιά βαθείά πληγή. Το αίμα έτρεχε άφθονο και γέμισα το στόμα μου. Τότε, έσχυσα όσο μπορούσα περισσότερο και το έφτυσα σιγά σιγά πάνω στο φυτίλι. "Εκείνη τη στιγμή δεν έμμενε παρά τρία δάχτυλα φυτίλι.
—Πένυχες;
—Ναι. — Μπράβο! Μπράβο Τόμ! φώναξε ένθουσιασμένος ο γέρος.

Τα άποτελέσματα του γυμνασίου

Ιστορία Λόγια

—Κολά, αλλά μήπως γλύτωνα μ' αυτό; "Εστω. Είχα καροθώσει να άποτρέψω την έκρηξη και ναποφύγω για μιά στιγμή τον θάνατο. Μήπως όμως κέρδισα τίποτα;
—Να που κέρδισες τη ζωή σου.
—Αμ δεν είν' έτσι όπως το λές γέρο μου.
—Γιατί;
—Ξεχνάς ότι οι συμμορίτες από άπέναντι με παρακολούθουν;
—Βέβαια... Και τότε;
—Όταν είδα πως γλύτωσ' απ' τον θάνατο, κυριεύτηκα από μιά χαρά, από έναν τέτοιο ένθουσιασμό, που φαντάστηκα πως ήμουν υπεράνθρωπος! "Αμέσως όμως άρχισε ή άπογοητευσις. Μόλις έρριξα το βλέμμα μου άπέναντι και διέκρινα τον Τίγρη και τους συμμορίτες του να κοιτάζουν, κατάλαβα ότι όλα όσα είχα κατορθώσει, ήταν μάταια. Σε λίγο, όταν οι συμμορίτες θάβλεπαν ότι άργοῦσε να γίνη ή έκρηξη, θαρρόντισαν και θά με σκότωναν με κανέναν άλλο τρόπο, ίσως μάλιστα και χειρότερο.
—Λοιπόν;

—Ναι, αλλά μήπως γλύτωνα μ' αυτό; "Εστω. Είχα καροθώσει να άποτρέψω την έκρηξη και ναποφύγω για μιά στιγμή τον θάνατο. Μήπως όμως κέρδισα τίποτα;
—Να που κέρδισες τη ζωή σου.
—Αμ δεν είν' έτσι όπως το λές γέρο μου.
—Γιατί;
—Ξεχνάς ότι οι συμμορίτες από άπέναντι με παρακολούθουν;
—Βέβαια... Και τότε;
—Όταν είδα πως γλύτωσ' απ' τον θάνατο, κυριεύτηκα από μιά χαρά, από έναν τέτοιο ένθουσιασμό, που φαντάστηκα πως ήμουν υπεράνθρωπος! "Αμέσως όμως άρχισε ή άπογοητευσις. Μόλις έρριξα το βλέμμα μου άπέναντι και διέκρινα τον Τίγρη και τους συμμορίτες του να κοιτάζουν, κατάλαβα ότι όλα όσα είχα κατορθώσει, ήταν μάταια. Σε λίγο, όταν οι συμμορίτες θάβλεπαν ότι άργοῦσε να γίνη ή έκρηξη, θαρρόντισαν και θά με σκότωναν με κανέναν άλλο τρόπο, ίσως μάλιστα και χειρότερο.
—Λοιπόν;

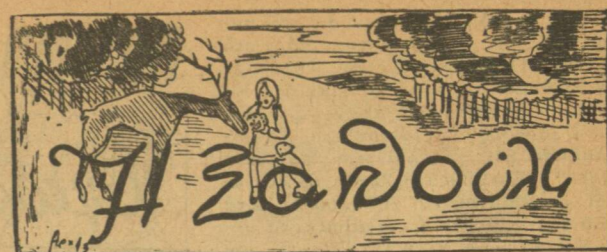
(Συνέχεια στο επόμενο)

(Συνέχεια απ' το προηγούμενο και τέλος)

10ον Πητε μου, Κυρία, πήτε μου αν ζούν, και τι πρέπει να κάμω για να κερδίσω την ευτυχία να τους ξαναδω.

—Ξανθούλα, είπε ή νεράιδα Εύμενούλα, με λύπη θά μάθης την τύχη των φίλων σου, αλλά ότι και αν διης να μη χάσης το θάρρος σου και την έλπίδα σου.

Και λέγοντας αυτά έσήκωσε την Ξανθούλα, που έτρεπε δλόκληρη και την έφερε έμπρός στο ντουλάπι που της είχε κάμει τόση έντύπωση. "Ιδού, Ξανθούλα, το κλειδί αυτού του ντουλαπιού, άνοιξε μόνη σου, και διατήρησε το θάρρος σου». Και έδωσε στη Ξανθούλα ένα

Θούλα άμέσως συνήλθε, αλλά άπελπισμένη έκλαιγε και φώναζε: «Αφήστε με να πεθάνω, δεν την θέλω τη ζωή. Δεν υπάρχει πιά έλπίς, δεν υπάρχει πιά ευτυχία για τη φτωχή Ξανθούλα. "Αγαπημένοι μου φίλοι ήθασ συναντήσω σε λίγο. "Ξανθούλα, άγαπητή, Ξανθούλα, είπε ή νεράιδα σφιγγόντας την στην άγκαλιά της, οι φίλοι σου ζούν και σε άγαποῦν. Είμαι ή Καλοελαφούλα, και να γυιός μου ο "Ωμορφοματούλης. "Ο κακός δαίμων του δάσους των Πασχαλιών έπαφεληθείς μιάς άμελείας του γυιού μου, μās μεταμόρφωσε σε κεινους που γνώρισες. Δεν θά ξαναπέψναμε τις πρώτες μας όψεις, παρά δναν θά έπρεπε το τρανιάφυλλο που ήταν ο κακός σου δαίμων, και σου το κρατούσα αιχμάλωτο. Το έβαλα όσο μπορούσα μακρότερα από το Παλάτι, ώστε να το κρύψω από τα βλέμματά σου. Γνώριζα τις άτυχίες που θά πάθηνες, αν έλευθέρωνα τον κακό δαίμονα από τη φυλακή του, και επικαλούμαι μάρτυρα τον ουρανό, ότι ευχαρίστωσ' εγώ και ο γυιός μου θά μέναμε όλη μας τη ζωή Καλοελαφούλα και "Ωμορφοματούλης στα μάτια σου, για να σε άπαλλάξωμε από τις σκληρές δοκιμασίες που πέρασες. "Ο Παπαγάλος παρά τις φροντίδες μας σε έπλησίασε, ξέρεις τα λοιπά, άγαπητό μου παιδί, αλλά εκείνο που δεν ξέρεις, είνε το πόσο ύποφέρουμε για την μοναξιά σου και τα δάκρυά σου. "Η Ξανθούλα, δεν κουραζόταν να φιλή, νην νεράιδα, και να ευχαριστή τον πρίγκηπα. Τους έκανε πολλές ερωτήσεις: «Τί έγιναν οι ελαφίνες που μās σερβίριζαν;—Τις είδες άγαπητή Ξανθούλα, είναι οι νέες που σε όδηγησαν έως εδώ, είχαν και αυτές ύποπτεί αυτή τη θλιβερή μεταμόρφωση!—Και ή καλή άγελάδα που μου έφερνε το γάλα κάθε πρωί;—Μās την παρεχώρησε ή βασίλισσα από τις νεράιδες, για να γλυκαίνει τη ζωή σου και να την διατηρή. Και τα ένθαρρυντικά λόγια του Κόρακα, και αυτά από έμάς ήρχοντο.—Σεις λοιπόν μου στείλατε και την Χελώνα;—Ναι Ξανθούλα, ή βασίλισσα από τις νεράιδες συγγινημένη από τα βήσανά σου, άφήρησε από τον κακό δαίμονα του δάσους την δύναμή του επάνω σου. Με τον όρο ότι θά έδεινες μιά τελευταία απόδειξη ύποταγής, και σε ύποχρέωσε σ' αυτό το μακρινό και ένοχλητικό ταξίδι, και σου έκανε μιά τελευταία τιμωρία κάμνοντάς σε να πιστευθής στο θάνατό μου και του γυιού μου. Παρακάλεσα την νεράιδα να σε άπαλλάξη τουλάχιστον αυτής της λύπης, αλλά ήταν άνένδοτη.

"Η Ξανθούλα με τον πατέρα της έμειναν άγκαλιασμένοι πολλή ώρα

χρυσό κλειδί. "Η Ξανθούλα άνοιξε το ντουλάπι με τρεμουλιασμένο χέρι. Τι αισθάνθησε όταν είδε μέσα σ' αυτό το ντουλάπι τάδεματα της Καλοελαφούλας και του "Ωμορφοματούλη, κρεμασμένα σε άδαμάντινα καρφιά; Σ' αυτό το αντίκρισμα ή δυστυχισμένη Ξανθούλα έβγαλε μιά σπαρακτική φωνή και έπεσε λυπόθυμη στην άγκαλιά της νεράιδας.

"Η πόρτα άνοιξε άκόμα μιά φορά, και ένας νέος πρίγκηπας όμορφος σαν τη μέρα, έτρεξε προς την Ξανθούλα λέγοντας "Ω! Μητέρα μου, ή δοκιμασία είνε πολύ δυνατή, για την άγαπητή μας Ξανθούλα!—"Αλλοίμονο παιδί μου, ή καρδιά μου ματώνει για' αυτήν, αλλά ξέρεις πως αυτή ή τελευταία τιμωρία ήταν άπαραίτητη, για να την άπαλλάξη από πάντα από την έξουσία την τρομερή, του κακού δαίμονος του δάσους των Πασχαλιών». Λέγοντας αυτά τα λόγια ή νεράιδα Εύμενούλα, άγγιξε την Ξανθούλα με το ραβδάκι της. "Η Ξαν-

θούλα άμέσως συνήλθε, αλλά άπελπισμένη έκλαιγε και φώναζε: «Αφήστε με να πεθάνω, δεν την θέλω τη ζωή. Δεν υπάρχει πιά έλπίς, δεν υπάρχει πιά ευτυχία για τη φτωχή Ξανθούλα. "Αγαπημένοι μου φίλοι ήθασ συναντήσω σε λίγο. "Ξανθούλα, άγαπητή, Ξανθούλα, είπε ή νεράιδα σφιγγόντας την στην άγκαλιά της, οι φίλοι σου ζούν και σε άγαποῦν. Είμαι ή Καλοελαφούλα, και να γυιός μου ο "Ωμορφοματούλης. "Ο κακός δαίμων του δάσους των Πασχαλιών έπαφεληθείς μιάς άμελείας του γυιού μου, μās μεταμόρφωσε σε κεινους που γνώρισες. Δεν θά ξαναπέψναμε τις πρώτες μας όψεις, παρά δναν θά έπρεπε το τρανιάφυλλο που ήταν ο κακός σου δαίμων, και σου το κρατούσα αιχμάλωτο. Το έβαλα όσο μπορούσα μακρότερα από το Παλάτι, ώστε να το κρύψω από τα βλέμματά σου. Γνώριζα τις άτυχίες που θά πάθηνες, αν έλευθέρωνα τον κακό δαίμονα από τη φυλακή του, και επικαλούμαι μάρτυρα τον ουρανό, ότι ευχαρίστωσ' εγώ και ο γυιός μου θά μέναμε όλη μας τη ζωή Καλοελαφούλα και "Ωμορφοματούλης στα μάτια σου, για να σε άπαλλάξωμε από τις σκληρές δοκιμασίες που πέρασες. "Ο Παπαγάλος παρά τις φροντίδες μας σε έπλησίασε, ξέρεις τα λοιπά, άγαπητό μου παιδί, αλλά εκείνο που δεν ξέρεις, είνε το πόσο ύποφέρουμε για την μοναξιά σου και τα δάκρυά σου. "Η Ξανθούλα, δεν κουραζόταν να φιλή, νην νεράιδα, και να ευχαριστή τον πρίγκηπα. Τους έκανε πολλές ερωτήσεις: «Τί έγιναν οι ελαφίνες που μās σερβίριζαν;—Τις είδες άγαπητή Ξανθούλα, είναι οι νέες που σε όδηγησαν έως εδώ, είχαν και αυτές ύποπτεί αυτή τη θλιβερή μεταμόρφωση!—Και ή καλή άγελάδα που μου έφερνε το γάλα κάθε πρωί;—Μās την παρεχώρησε ή βασίλισσα από τις νεράιδες, για να γλυκαίνει τη ζωή σου και να την διατηρή. Και τα ένθαρρυντικά λόγια του Κόρακα, και αυτά από έμάς ήρχοντο.—Σεις λοιπόν μου στείλατε και την Χελώνα;—Ναι Ξανθούλα, ή βασίλισσα από τις νεράιδες συγγινημένη από τα βήσανά σου, άφήρησε από τον κακό δαίμονα του δάσους την δύναμή του επάνω σου. Με τον όρο ότι θά έδεινες μιά τελευταία απόδειξη ύποταγής, και σε ύποχρέωσε σ' αυτό το μακρινό και ένοχλητικό ταξίδι, και σου έκανε μιά τελευταία τιμωρία κάμνοντάς σε να πιστευθής στο θάνατό μου και του γυιού μου. Παρακάλεσα την νεράιδα να σε άπαλλάξη τουλάχιστον αυτής της λύπης, αλλά ήταν άνένδοτη.

θούλα άμέσως συνήλθε, αλλά άπελπισμένη έκλαιγε και φώναζε: «Αφήστε με να πεθάνω, δεν την θέλω τη ζωή. Δεν υπάρχει πιά έλπίς, δεν υπάρχει πιά ευτυχία για τη φτωχή Ξανθούλα. "Αγαπημένοι μου φίλοι ήθασ συναντήσω σε λίγο. "Ξανθούλα, άγαπητή, Ξανθούλα, είπε ή νεράιδα σφιγγόντας την στην άγκαλιά της, οι φίλοι σου ζούν και σε άγαποῦν. Είμαι ή Καλοελαφούλα, και να γυιός μου ο "Ωμορφοματούλης. "Ο κακός δαίμων του δάσους των Πασχαλιών έπαφεληθείς μιάς άμελείας του γυιού μου, μās μεταμόρφωσε σε κεινους που γνώρισες. Δεν θά ξαναπέψναμε τις πρώτες μας όψεις, παρά δναν θά έπρεπε το τρανιάφυλλο που ήταν ο κακός σου δαίμων, και σου το κρατούσα αιχμάλωτο. Το έβαλα όσο μπορούσα μακρότερα από το Παλάτι, ώστε να το κρύψω από τα βλέμματά σου. Γνώριζα τις άτυχίες που θά πάθηνες, αν έλευθέρωνα τον κακό δαίμονα από τη φυλακή του, και επικαλούμαι μάρτυρα τον ουρανό, ότι ευχαρίστωσ' εγώ και ο γυιός μου θά μέναμε όλη μας τη ζωή Καλοελαφούλα και "Ωμορφοματούλης στα μάτια σου, για να σε άπαλλάξωμε από τις σκληρές δοκιμασίες που πέρασες. "Ο Παπαγάλος παρά τις φροντίδες μας σε έπλησίασε, ξέρεις τα λοιπά, άγαπητό μου παιδί, αλλά εκείνο που δεν ξέρεις, είνε το πόσο ύποφέρουμε για την μοναξιά σου και τα δάκρυά σου. "Η Ξανθούλα, δεν κουραζόταν να φιλή, νην νεράιδα, και να ευχαριστή τον πρίγκηπα. Τους έκανε πολλές ερωτήσεις: «Τί έγιναν οι ελαφίνες που μās σερβίριζαν;—Τις είδες άγαπητή Ξανθούλα, είναι οι νέες που σε όδηγησαν έως εδώ, είχαν και αυτές ύποπτεί αυτή τη θλιβερή μεταμόρφωση!—Και ή καλή άγελάδα που μου έφερνε το γάλα κάθε πρωί;—Μās την παρεχώρησε ή βασίλισσα από τις νεράιδες, για να γλυκαίνει τη ζωή σου και να την διατηρή. Και τα ένθαρρυντικά λόγια του Κόρακα, και αυτά από έμάς ήρχοντο.—Σεις λοιπόν μου στείλατε και την Χελώνα;—Ναι Ξανθούλα, ή βασίλισσα από τις νεράιδες συγγινημένη από τα βήσανά σου, άφήρησε από τον κακό δαίμονα του δάσους την δύναμή του επάνω σου. Με τον όρο ότι θά έδεινες μιά τελευταία απόδειξη ύποταγής, και σε ύποχρέωσε σ' αυτό το μακρινό και ένοχλητικό ταξίδι, και σου έκανε μιά τελευταία τιμωρία κάμνοντάς σε να πιστευθής στο θάνατό μου και του γυιού μου. Παρακάλεσα την νεράιδα να σε άπαλλάξη τουλάχιστον αυτής της λύπης, αλλά ήταν άνένδοτη.

θούλα άμέσως συνήλθε, αλλά άπελπισμένη έκλαιγε και φώναζε: «Αφήστε με να πεθάνω, δεν την θέλω τη ζωή. Δεν υπάρχει πιά έλπίς, δεν υπάρχει πιά ευτυχία για τη φτωχή Ξανθούλα. "Αγαπημένοι μου φίλοι ήθασ συναντήσω σε λίγο. "Ξανθούλα, άγαπητή, Ξανθούλα, είπε ή νεράιδα σφιγγόντας την στην άγκαλιά της, οι φίλοι σου ζούν και σε άγαποῦν. Είμαι ή Καλοελαφούλα, και να γυιός μου ο "Ωμορφοματούλης. "Ο κακός δαίμων του δάσους των Πασχαλιών έπαφεληθείς μιάς άμελείας του γυιού μου, μās μεταμόρφωσε σε κεινους που γνώρισες. Δεν θά ξαναπέψναμε τις πρώτες μας όψεις, παρά δναν θά έπρεπε το τρανιάφυλλο που ήταν ο κακός σου δαίμων, και σου το κρατούσα αιχμάλωτο. Το έβαλα όσο μπορούσα μακρότερα από το Παλάτι, ώστε να το κρύψω από τα βλέμματά σου. Γνώριζα τις άτυχίες που θά πάθηνες, αν έλευθέρωνα τον κακό δαίμονα από τη φυλακή του, και επικαλούμαι μάρτυρα τον ουρανό, ότι ευχαρίστωσ' εγώ και ο γυιός μου θά μέναμε όλη μας τη ζωή Καλοελαφούλα και "Ωμορφοματούλης στα μάτια σου, για να σε άπαλλάξωμε από τις σκληρές δοκιμασίες που πέρασες. "Ο Παπαγάλος παρά τις φροντίδες μας σε έπλησίασε, ξέρεις τα λοιπά, άγαπητό μου παιδί, αλλά εκείνο που δεν ξέρεις, είνε το πόσο ύποφέρουμε για την μοναξιά σου και τα δάκρυά σου. "Η Ξανθούλα, δεν κουραζόταν να φιλή, νην νεράιδα, και να ευχαριστή τον πρίγκηπα. Τους έκανε πολλές ερωτήσεις: «Τί έγιναν οι ελαφίνες που μās σερβίριζαν;—Τις είδες άγαπητή Ξανθούλα, είναι οι νέες που σε όδηγησαν έως εδώ, είχαν και αυτές ύποπτεί αυτή τη θλιβερή μεταμόρφωση!—Και ή καλή άγελάδα που μου έφερνε το γάλα κάθε πρωί;—Μās την παρεχώρησε ή βασίλισσα από τις νεράιδες, για να γλυκαίνει τη ζωή σου και να την διατηρή. Και τα ένθαρρυντικά λόγια του Κόρακα, και αυτά από έμάς ήρχοντο.—Σεις λοιπόν μου στείλατε και την Χελώνα;—Ναι Ξανθούλα, ή βασίλισσα από τις νεράιδες συγγινημένη από τα βήσανά σου, άφήρησε από τον κακό δαίμονα του δάσους την δύναμή του επάνω σου. Με τον όρο ότι θά έδεινες μιά τελευταία απόδειξη ύποταγής, και σε ύποχρέωσε σ' αυτό το μακρινό και ένοχλητικό ταξίδι, και σου έκανε μιά τελευταία τιμωρία κάμνοντάς σε να πιστευθής στο θάνατό μου και του γυιού μου. Παρακάλεσα την νεράιδα να σε άπαλλάξη τουλάχιστον αυτής της λύπης, αλλά ήταν άνένδοτη.

θούλα άμέσως συνήλθε, αλλά άπελπισμένη έκλαιγε και φώναζε: «Αφήστε με να πεθάνω, δεν την θέλω τη ζωή. Δεν υπάρχει πιά έλπίς, δεν υπάρχει πιά ευτυχία για τη φτωχή Ξανθούλα. "Αγαπημένοι μου φίλοι ήθασ συναντήσω σε λίγο. "Ξανθούλα, άγαπητή, Ξανθούλα, είπε ή νεράιδα σφιγγόντας την στην άγκαλιά της, οι φίλοι σου ζούν και σε άγαποῦν. Είμαι ή Καλοελαφούλα, και να γυιός μου ο "Ωμορφοματούλης. "Ο κακός δαίμων του δάσους των Πασχαλιών έπαφεληθείς μιάς άμελείας του γυιού μου, μās μεταμόρφωσε σε κεινους που γνώρισες. Δεν θά ξαναπέψναμε τις πρώτες μας όψεις, παρά δναν θά έπρεπε το τρανιάφυλλο που ήταν ο κακός σου δαίμων, και σου το κρατούσα αιχμάλωτο. Το έβαλα όσο μπορούσα μακρότερα από το Παλάτι, ώστε να το κρύψω από τα βλέμματά σου. Γνώριζα τις άτυχίες που θά πάθηνες, αν έλευθέρωνα τον κακό δαίμονα από τη φυλακή του, και επικαλούμαι μάρτυρα τον ουρανό, ότι ευχαρίστωσ' εγώ και ο γυιός μου θά μέναμε όλη μας τη ζωή Καλοελαφούλα και "Ωμορφοματούλης στα μάτια σου, για να σε άπαλλάξωμε από τις σκληρές δοκιμασίες που πέρασες. "Ο Παπαγάλος παρά τις φροντίδες μας σε έπλησίασε, ξέρεις τα λοιπά, άγαπητό μου παιδί, αλλά εκείνο που δεν ξέρεις, είνε το πόσο ύποφέρουμε για την μοναξιά σου και τα δάκρυά σου. "Η Ξανθούλα, δεν κουραζόταν να φιλή, νην νεράιδα, και να ευχαριστή τον πρίγκηπα. Τους έκανε πολλές ερωτήσεις: «Τί έγιναν οι ελαφίνες που μās σερβίριζαν;—Τις είδες άγαπητή Ξανθούλα, είναι οι νέες που σε όδηγησαν έως εδώ, είχαν και αυτές ύποπτεί αυτή τη θλιβερή μεταμόρφωση!—Και ή καλή άγελάδα που μου έφερνε το γάλα κάθε πρωί;—Μās την παρεχώρησε ή βασίλισσα από τις νεράιδες, για να γλυκαίνει τη ζωή σου και να την διατηρή. Και τα ένθαρρυντικά λόγια του Κόρακα, και αυτά από έμάς ήρχοντο.—Σεις λοιπόν μου στείλατε και την Χελώνα;—Ναι Ξανθούλα, ή βασίλισσα από τις νεράιδες συγγινημένη από τα βήσανά σου, άφήρησε από τον κακό δαίμονα του δάσους την δύναμή του επάνω σου. Με τον όρο ότι θά έδεινες μιά τελευταία απόδειξη ύποταγής, και σε ύποχρέωσε σ' αυτό το μακρινό και ένοχλητικό ταξίδι, και σου έκανε μιά τελευταία τιμωρία κάμνοντάς σε να πιστευθής στο θάνατό μου και του γυιού μου. Παρακάλεσα την νεράιδα να σε άπαλλάξη τουλάχιστον αυτής της λύπης, αλλά ήταν άνένδοτη.

θούλα άμέσως συνήλθε, αλλά άπελπισμένη έκλαιγε και φώναζε: «Αφήστε με να πεθάνω, δεν την θέλω τη ζωή. Δεν υπάρχει πιά έλπίς, δεν υπάρχει πιά ευτυχία για τη φτωχή Ξανθούλα. "Αγαπημένοι μου φίλοι ήθασ συναντήσω σε λίγο. "Ξανθούλα, άγαπητή, Ξανθούλα, είπε ή νεράιδα σφιγγόντας την στην άγκαλιά της, οι φίλοι σου ζούν και σε άγαποῦν. Είμαι ή Καλοελαφούλα, και να γυιός μου ο "Ωμορφοματούλης. "Ο κακός δαίμων του δάσους των Πασχαλιών έπαφεληθείς μιάς άμελείας του γυιού μου, μās μεταμόρφωσε σε κεινους που γνώρισες. Δεν θά ξαναπέψναμε τις πρώτες μας όψεις, παρά δναν θά έπρεπε το τρανιάφυλλο που ήταν ο κακός σου δαίμων, και σου το κρατούσα αιχμάλωτο. Το έβαλα όσο μπορούσα μακρότερα από το Παλάτι, ώστε να το κρύψω από τα βλέμματά σου. Γνώριζα τις άτυχίες που θά πάθηνες, αν έλευθέρωνα τον κακό δαίμονα από τη φυλακή του, και επικαλούμαι μάρτυρα τον ουρανό, ότι ευχαρίστωσ' εγώ και ο γυιός μου θά μέναμε όλη μας τη ζωή Καλοελαφούλα και "Ωμορφοματούλης στα μάτια σου, για να σε άπαλλάξωμε από τις σκληρές δοκιμασίες που πέρασες. "Ο Παπαγάλος παρά τις φροντίδες μας σε έπλησίασε, ξέρεις τα λοιπά, άγαπητό μου παιδί, αλλά εκείνο που δεν ξέρεις, είνε το πόσο ύποφέρουμε για την μοναξιά σου και τα δάκρυά σου. "Η Ξανθούλα, δεν κουραζόταν να φιλή, νην νεράιδα, και να ευχαριστή τον πρίγκηπα. Τους έκανε πολλές ερωτήσεις: «Τί έγιναν οι ελαφίνες που μās σερβίριζαν;—Τις είδες άγαπητή Ξανθούλα, είναι οι νέες που σε όδηγησαν έως εδώ, είχαν και αυτές ύποπτεί αυτή τη θλιβερή μεταμόρφωση!—Και ή καλή άγελάδα που μου έφερνε το γάλα κάθε πρωί;—Μās την παρεχώρησε ή βασίλισσα από τις νεράιδες, για να γλυκαίνει τη ζωή σου και να την διατηρή. Και τα ένθαρρυντικά λόγια του Κόρακα, και αυτά από έμάς ήρχοντο.—Σεις λοιπόν μου στείλατε και την Χελώνα;—Ναι Ξανθούλα, ή βασίλισσα από τις νεράιδες συγγινημένη από τα βήσανά σου, άφήρησε από τον κακό δαίμονα του δάσους την δύναμή του επάνω σου. Με τον όρο ότι θά έδεινες μιά τελευταία απόδειξη ύποταγής, και σε ύποχρέωσε σ' αυτό το μακρινό και ένοχλητικό ταξίδι, και σου έκανε μιά τελευταία τιμωρία κάμνοντάς σε να πιστευθής στο θάνατό μου και του γυιού μου. Παρακάλεσα την νεράιδα να σε άπαλλάξη τουλάχιστον αυτής της λύπης, αλλά ήταν άνένδοτη.

θούλα άμέσως συνήλθε, αλλά άπελπισμένη έκλαιγε και φώναζε: «Αφήστε με να πεθάνω, δεν την θέλω τη ζωή. Δεν υπάρχει πιά έλπίς, δεν υπάρχει πιά ευτυχία για τη φτωχή Ξανθούλα. "Αγαπημένοι μου φίλοι ήθασ συναντήσω σε λίγο. "Ξανθούλα, άγαπητή, Ξανθούλα, είπε ή νεράιδα σφιγγόντας την στην άγκαλιά της, οι φίλοι σου ζούν και σε άγαποῦν. Είμαι ή Καλοελαφούλα, και να γυιός μου ο "Ωμορφοματούλης. "Ο κακός δαίμων του δάσους των Πασχαλιών έπαφεληθείς μιάς άμελείας του γυιού μου, μās μεταμόρφωσε σε κεινους που γνώρισες. Δεν θά ξαναπέψναμε τις πρώτες μας όψεις, παρά δναν θά έπρεπε το τρανιάφυλλο που ήταν ο κακός σου δαίμων, και σου το κρατούσα αιχμάλωτο. Το έβαλα όσο μπορούσα μακρότερα από το Παλάτι, ώστε να το κρύψω από τα βλέμματά σου. Γνώριζα τις άτυχίες που θά πάθηνες, αν έλευθέρωνα τον κακό δαίμονα από τη φυλακή του, και επικαλούμαι μάρτυρα τον ουρανό, ότι ευχαρίστωσ' εγώ και ο γυιός μου θά μέναμε όλη μας τη ζωή Καλοελαφούλα και "Ωμορφοματούλης στα μάτια σου, για να σε άπαλλάξωμε από τις σκληρές δοκιμασίες που πέρασες. "Ο Παπαγάλος παρά τις φροντίδες μας σε έπλησίασε, ξέρεις τα λοιπά, άγαπητό μου παιδί, αλλά εκείνο που δεν ξέρεις, είνε το πόσο ύποφέρουμε για την μοναξιά σου και τα δάκρυά σου. "Η Ξανθούλα, δεν κουραζόταν να φιλή, νην νεράιδα, και να ευχαριστή τον πρίγκηπα. Τους έκανε πολλές ερωτήσεις: «Τί έγιναν οι ελαφίνες που μās σερβίριζαν;—Τις είδες άγαπητή Ξανθούλα, είναι οι νέες που σε όδηγησαν έως εδώ, είχαν και αυτές ύποπτεί αυτή τη θλιβερή μεταμόρφωση!—Και ή καλή άγελάδα που μου έφερνε το γάλα κάθε πρωί;—Μās την παρεχώρησε ή βασίλισσα από τις νεράιδες, για να γλυκαίνει τη ζωή σου και να την διατηρή. Και τα ένθαρρυντικά λόγια του Κόρακα, και αυτά από έμάς ήρχοντο.—Σεις λοιπόν μου στείλατε και την Χελώνα;—Ναι Ξανθούλα, ή βασίλισσα από τις νεράιδες συγγινημένη από τα βήσανά σου, άφήρησε από τον κακό δαίμονα του δάσους την δύναμή του επάνω

θά τους ξαναδῆ. Ἡ ἀνάμνησις τοῦ πατέρα της, τῆς παρουσιάστηκε πάλι στὸ νοῦ της. Ὁ πρίγκηψ Τέλειος κατάλαβε τὴν ἐπιθυμία της, καὶ τὸ εἶπε στὴ νεράιδα. «Ἐτοιμάσου ἀγαπητὴ Ἐνθούλα νὰ ξαναδῆς τὸν πατέρα σου. Τὸν εἰδοποίησα, καὶ σὲ περιμένει». Τὴν ἴδια στιγμή ἡ Ξανθούλα βρόθῃκε σὲ ἓνα ἄμαξι μαργαριταρένιο καὶ χρυσό. Στὰ δεξιὰ της καθόταν ἡ νεράιδα, σὶὰ πόδια της ἦταν ὁ πρίγκηψ Τέλειος, ποὺ τὴν κύταζε μὲ εὐτυχία καὶ τρυφερότητα. Τὸ ἄμαξι τὸ ἔφεραν τέσσερις κύκνοι κατάλευκοι. Ἐπέταξαν μὲ τὴν ταχύτητα, ποὺ ἔχειαίσθησαν παρὰ πέντε λεπτά γιὰ νὰ φθάσουν στὸ παλάτι τοῦ βασιλιᾶ Πράου.

Ὅλη ἡ αὐλὴ ἦταν κοντά του περιμένοντας τὴ Ξανθούλα. Ὅταν τὸ ἄμαξι φάνηκε ἡ φωνὴ τῆς χαρᾶς ἦταν τόσο δυνατὴ, ὥστε οἱ κύκνοι ἐτρόμαξαν, ποὺ ζαλιστήσαν καὶ κόντεψαν νὰ χάσουν τὸ δρόμο. Ὁ πρίγκηψ πού τὴς ὡδηγοῦσε, κατόρθωσε νὰ τὴς ξαναφέρει στὸν ἴσιο δρόμο, καὶ τὸ ἄμαξι στάθηκε ἔμπρὸς στὴ μεγάλη πύλη.

Ὁ βασιλιάς Πράος ἔτρεξε στὴ Ξανθούλα, ἡ ὁποία ῥίχτηκε στὴν ἀγκαλιά του. Ἐμειναν πολὺ ὥρα ἀγκαλιασμένοι. Ὅλοι ἐκλαίγαν, ἀλλὰ ἀπὸ χαρὰ. Ὅταν ὁ βασιλιάς συνήλθε ὀλίγο, ἐφίλησε τρυφερὰ τὸ χέρι τῆς νεράιδας, ποὺ τοῦ ξανάδωσε τὴ Ξανθούλα, ἀφοῦ τὴν ἀνέθρεψε καὶ τὴν προστατεύσε. Ἐφίλησε τὸν πρίγκηπα Τέλειον, τὸν ὁποῖον ἤθεε ὡραιότατον. Ἐώρτασαν ὁκτώ μέρη τὸ γυρισμὸ τῆς Ξανθούλας. Ἐπειτα ἡ νεράιδα θέλησε νὰ γυρῆ στὸ παλάτι της. Ὁ πρίγκηψ καὶ ἡ Ξανθούλα ἦταν τόσο λυπημένοι ποὺ θὰ χωρίζανε, ὥστε ὁ βασιλιάς καὶ ἡ νεράιδα συμφώνησαν νὰ μὴν χωρισθοῦν πιά. Ὁ βασιλιάς παντρεύτηκε τὴ νεράιδα, καὶ ἡ Ξανθούλα τὸν πρίγκηπα Τέλειο, ὁ ὁποῖος ἦταν γι'αὐτὴν πάντα ὁ ὡμορφωτάτος τῶν δάσους τῶν Πασσαλιῶν. Ἡ Μελαχροινούλα ποὺ ἔγινε καλὴ, ἤρθε πολλὰς φορὲς νὰ δῆ τὴν Ξανθούλα. Ὁ πρίγκηψ Ὁμητικός, ὁ ἄντρας της ἔγινε πιά μαλακός, ὅσο ἡ Μελαχροινούλα, γίνοντα καλλίτερη καὶ ἔτσι ἔγιναν εὐτυχισμένοι. Ὅσο γιὰ τὴν Ξανθούλα δὲν εἶχε πιά οὔτε μιά στιγμή λύπης. Ἀπέκτησε κοριτσάκια ποὺ τῆς ἔμοιαζαν καὶ ἀγοράκια ποὺ ἔμοιαζαν στὸν πρίγκηπα Τέλειο.

Ὅλος ὁ κόσμος τοὺς ἀγαποῦσε, καὶ γύρω τους ὅλος ὁ κόσμος ἦταν εὐτυχισμένος.

ΤΕΛΟΣ

(Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο)

9ον Ἐπαναλαμβάνουμε, ὅτι γιὰ νὰ ἔχη κανεὶς ἓνα ὡραῖο δέρμα, πρέπει νὰ ἔχη ἓνα δέρμα πολὺ καθαρό, δηλαδὴ ἀπληλαγμένον ἀπὸ λίπη, καὶ ἀκαθαρσίες ποὺ προέρχονται ἀπὸ τὴν ἀτμόσφαιρα, ἢ ἀπὸ ἐπαφῆς, ἓνα δέρμα τοῦ ὁποῖου οἱ πόροι νὰ μποροῦν νὰ ἐκπληρώνουν πραγματικῶς τὸ ρόλο τους, δηλαδὴ, νὰ ἀναπνεύουν. Τὸ σαποῦνι ποὺ θὰ μεταχειρίζεσθε νὰ εἶναι καλῆς ποιότητος μὲ βάσι καλοῦ λαδιοῦ καὶ σόδας. Εἶναι ἓνα λεπτὸ σημεῖο, ἐπὶ τοῦ ὁποῖου συνιστοῦμε τὴν προσοχὴ σας. Ἐνα σαποῦνι εἶνε καλῆς ποιότητος ὅταν εἶνε γενικῶς λιπαρό, καὶ διαλύεται ἐντελῶς, καὶ ἀρκετὰ γρήγορα στὸ νερὸ. Πολλὰς δὲν πλένονται παρὰ μὲ ζεστὸ νερὸ. Αὐτὸ εἶναι μιά πολυτέλεια, ποὺ δὲν ἐπιτρέπεται σὲ ὅλες, καὶ ἡ ὁποία δὲν εἶναι ἀπαραίτητη γιὰ τὴς γενικὲς φροντίδες τοῦ σώματος. Ὅσον ἀφορᾷ γιὰ τὸ σύνολον τοῦ σώματος δὲν θὰ ποῦμε ἄλλες λεπτομέρειες, ἐπιφυλάσσόμενοι νὰ ὁμιλήσωμεν ἰδιαιτέρως γιὰ κάθε μέρος καὶ γιὰ τὰς φροντίδας καὶ περιποιήσεις ποὺ πρέπει νὰ κάμωμε.

Τὸ πρόσωπον.

Χρειαζονται ἀρκετὲς περιποιήσεις γιὰ τὴν συντήρησι τοῦ προσώπου, τοῦ ὁποῖου τὸ θέλημα δὲν εἶναι πάντα στὴν καθαρότητα τῆς γραμμῆς, ἀλλὰ συχνά στὴ δροσιὰ τοῦ χρώματος, στὸ βελούδινο τοῦ δέρματος στὴν ὑγιεινὴ ὀψι ποὺ παρουσιάζει στὴ νεότητι, ἢ ὁποία κίνει ὥστε χωρὶς πραγματικὴ ὡμορφιά, ὅλες ἡ σχεδὸν ὅλες νὰ ἔχουν διαβολικὴν ὡμορφιά, ὅπως λένε. Τώρα πρόκειται νὰ διατηρησῆ κανεὶς αὐτὴ τὴ τελευταία. Κατωρθῶνται αὐτὸ, ὄχι μὲ κόπο, ἀλλὰ πέρνοντας πολλὰς προφυλάξεις. Ἐκεῖ ἀκριβῶς φαίνονται γενικῶς, κατὰ τρόπον καταφανέστατο, ἢ ἀντανάκλασις τῆς ὑγείας τοῦ σώματος, αἱ ἠθικαὶ φροντίδες, καὶ οἱ φυσικοὶ κόποι. Ἄν ἐλέχθη ὅτι τὸ πρόσωπο εἶναι «ὁ καθρέπτης τῆς ψυχῆς» μπορεῖ κανεὶς νὰ βεβαιώσῃ ἀκόμα εὐκολώτερα ὅτι εἶναι ἡ πιστὴ ἔνδειξις τῆς γενικῆς καταστάσεως. Λοιπὸν, πρὶν ἀπὸ ὅλα μιά γυναῖκα ἢ ὁποία βάζει τὴν ὡμορφίαν της στὴ πρώτη σειρὰ τῶν φροντίδων της, ὀφείλει, ὅταν τὸ πρόσωπό της δείχνει κούρασι, νὰ ἀναπαυθῆ.

Τὸ νὰ ἔχετε τὸ πρόσωπο ξεκούραστο εἶναι ὀλιγώτερο μεταφορικῆ ἐκφρασις παρὰ ὅσον μπορεῖ νὰ τὸ φαντασθῆ κανεὶς. Εἶναι μιά πραγματικότης, τὴν ὁποία πρέπει νὰ διατηρεῖται μὲ φροντίδα. Πολὺ συχνὰ εἶναι ὅλη ἡ τέχνη πολλῶν γυναικῶν, οἱ ὁποῖες ἀποφεύ-

γουν ταραχὰς, οἰκογενειακὰς συγχύσεις, ἐνοχλήσεις, καὶ μὴ ἔχοντας νὰ κερδίσουν τὴν συντήρησίν των, προσπαθοῦν νὰ εἶναι πάντοτε ξεκούραστες. Μποροῦμε νὰ βεβαιώσωμε ὅτι ἡ λατρεία τῆς ὡμορφίαις εἶχε φθάσει σὲ τέτοιον σημειῶλλον, ἀπὸ μερικὲς κυρίες, ὥστε ὀφείλαν σ' αὐτὸ τὸ σέβας τῆς ἀναπαύσεώς τους, μίαν φήμη, φρονιμάδας, ἀρετῆς καὶ ἀξιοπρεπείας. Ἐκοιμοῦντο πολὺ ἀπέφευγαν τὴς ἀκτίνας τοῦ ἡλίου ἐφοβοῦντο τὴν ὑγρασία, ἀπέφευγαν τὰ ρεύματα, συγκρατοῦσαν καὶ τὴς ἐλαφρότερες συγκινήσεις, καὶ ζοῦσαν, σὰν ἀγάματα. Ὁ μόνος τους φόβος ἦταν ἡ ἐμφάνησι μιάς ρυτίδας. Πέθανε χωρὶς νὰ ζῆσῃ θὰ μπορούσε κανεὶς νὰ πῆ γι' αὐτὲς. Ἐλπίζομε ὅτι ἡ ἀναγνώστριάς μας, ὅσο καὶ ἂν ἐπιθυμοῦν νὰ εἶναι ὡραῖες, δὲν θὰ ὑποπέσουν σ' αὐτὰς τὴς ὑπερβολές. Θὰ ἔχουν μιά κανονικὴ ζωὴ, ὅσο τὸ δυνατόν, θὰ κοιμοῦνται σὲ λογικὴ ὥρα, καὶ θὰ σηκώνονται ἀρκετὰ νωρίς. Τὸ πλύσιμό τους γιὰ τὸ πρόσωπο καὶ τὸν λαμῖο, θὰ γίνεται μὲ νερὸ ὅσο τὸ δυνατό ζεστό, ἂν θέλουν νὰ πάρουν, καλοκαίρι καὶ χειμῶνα, τὴ συνήθεια τοῦ ζεστοῦ νεροῦ. Ἄν θέλουν νὰ χρησιμοποιήσουν ψυχρὸ νερὸ, θὰ μεταχειρισθοῦν νερὸ μπουτίλιας ποὺ ἔχει ψυχρανθῆ στὴ θερμοκρασία τοῦ δωματίου.

Τὸ πρόσωπο δὲν πρέπει νὰ ἐκτίθεται στὸν ἀέρα μετὰ ἀπὸ ἓνα πλύσιμο. Ἡ ἐκλογὴ τοῦ σαποῦνιού ἔχει μεγάλη σημασία. Συμφέρει νὰ προτιμᾶτε ἓνα σαποῦνι καλὸ, ἔστω καὶ ἂν εἶναι ἀκριβώτερο.

Νὰ τὸ μεταχειρισθῆτε μετρίως, κανονικὰ σαπούνια μέσα στὸ νερὸ, καὶ μὲ αὐτὸ πλένοντας τὸ πρόσωπο μὲ τὰ χέρια. Τὸ ξέβγαλμα, πάντοτε μὲ τὰ χέρια πρέπει νὰ εἶναι τέλειο. Ἐπειτα μαλακὰ, θὰ στεγνώσετε, λεπτομερῶστα, χωρὶς νὰ τρίβετε τὸ πρόσωπο. Ὅταν καλὰ στεγνώσῃ μπορεῖ νὰ ἀλοιφθῆ μὲ μιά κρέμα γιὰ πρόσωπο, ποὺ σὰς τὴν παρασκευάζει ὁ φαρμακοποιός σας ἢ σείς προσωπικῶς. (Υπάρχουν ἐκλεκτὲς κρέμες καϊστοτέλεστοῦ τεύχους θὰ δώσωμε συνταγές).

Ἡ ἐπάληψις γυμναστικῆς στὸ πρόσωπο μὲ ἓνα πολὺ ζεστὸ τουλιπάνι, συνιστᾶται, μερικὲς φορὲς, ἰδίως γιὰ τὰ πρόσωπα ποὺ ἔχουν τὸ δέρμα ξηρό. Ὅσο ἀφορᾷ τὴς ἀλοιφῆς, καὶ ἐν γένει διάφορες κρέμες, φρόνιμο εἶναι νὰ μὴ παρασύρεται κανεὶς ἀπὸ τὴς ρεκλάμας τῶν ἐφημερίδων. Μερικὲς ἐξ αὐτῶν, γιὰ λίγο καιρὸ δίνουν ἓνα πολὺ καλὸ ἀποτέλεσμα, καὶ ἔξαφνα μιά μέρα, ἢ ρυτίδες ἔρχονται πολυάριθμες, τὸ δέρμα φαίνεται ἄρρωστο, τὸ δέρμα ποὺ εἶχε μιά πραγματικὴ δροσιὰ, γίνεται σὰν παλιὰ περγαμινῆ.

(Στὸ ἐπόμενο ἢ συνέχεια καὶ τὸ τέλος)

Ἀγαπητοί μου,

Δὲν εἶναι πολλὰς μέρες ποὺ ἔλαβα ἀπὸ μιά ψευδωνυμοῦχο συνδρομητρία τῆς «Ἐφημεριδοῦλας μας» (περιττὸ νὰ πῶ πιά) ἓνα γράμμα, ἀπὸ τὸ ὁποῖο νομίζω ὅτι εἶναι πολὺ σωστὸ ν' ἀντιγράψω ἐδῶ μερικὲς φράσεις ποὺ ἐνδιαφέρουν ὅλους ὄσους ἀνακατέβονται στὴν κίνησι.

Καὶ ἀρχίζω πέρνοντας τὸ γράμμα ἀπὸ τὴν ἀρχή:

«Ἀγαπητὴ Γρηὰ Γάτα,

... Ἐχω ὅμως νὰ σοῦ κάμω μιά παρακλήσι. Ἐσὺ ποὺ τόσο φροντίζεις γιὰ τοὺς ἀναγνώστες τῆς «Ἐφημεριδοῦλας μας» πὼς δὲν ἐφρόντισες νὰ μετριάσῃς κάπως καὶ τὴς ἀποκαλύψεις. Μὴν πάρεις τὴν παρακλήσι μου ὡς προσωπικῆ. Φαντάζομαι ὅτι κανένας ἀπὸ τοὺς ἀναγνώστες τῆς «Ἐφημεριδοῦλας μας», δὲν εὐχαριστεῖται νὰ τὸν ἀποκαλύπτει κά ποτε ἄλλο βρῆκε τὸν τρόπον ἀδημιουργῆ θόρυβο γύρω ἀπὸ τὸ ὄνομά του (Ἐνωθὼ τὸν...).

Πρέπει νὰ ξέρης πὼς ὅταν ἓνας ψευδωνυμοῦχος ξέρει ὅτι ὅλοι οἱ ἀναγνώστες τῆς «Ἐφημεριδοῦλας μας» γνωρίζουν τὸ πραγματικὸ του ὄνομα, δυσκολεύεται νὰ γράψῃ κάτι, ποὺ νὰ ξεφεύγῃ ἔστω καὶ λίγο ἀπὸ τὰ ὄρια τῆς σοβαρότητας. Σκέπτεται (καὶ πολὺ σωστὰ) ὅτι πιθανὸν μετὰ τῶν ἀναγνωστῶν αὐτῶν νὰ εὐρίσκειται κανένας ποὺ νὰ τὸν γνωρίζῃ προσωπικῶς καὶ ὁ ὁποῖος ἴσως γελᾷ μαζί του μὲ τὰ καλαμπούρια ποὺ θὰ γράψῃ. Δὲν λέω βέβαια νὰ λείψουν τελείως τὰ δελτία ἀποκαλύψεων, ἀλλὰ νὰ γίνονται μὲ μέτρο. Ὅταν π.χ. δύο ψευδωνυμοῦχοι προκαλέσουν ὁ ἓνας τὸν ἄλλον, τότε βέβαια πρέπει καὶ οἱ δύο νὰ φροντίσουν νὰ ἀποκαλύψῃ ὁ ἓνας τὸν ἄλλον. Πέραν αὐτοῦ ὅμως τίποτε ἄλλο. Ὅχι, ὅπως γίνεται τώρα, ποὺ στὰ καλὰ καθοῦμενα ἔρχεται ἓνας ἀνόητος ποὺ θέλει νὰ κἀνῃ φιγοῦρα καὶ σὲ ἀποκαλύπτει. Γιατὶ ἂν ὁ ἀξιοτίμος κύριος (στὶς κοινοταμάρδες ὡς φαίνεται) ἐξακολούθησῃ τὴς γελοῖες ἀποκαλύψεις του σὲ λίγο δὲν θὰ ὑπάρχουν ψευδώνυμα στὴν «Ἐφημεριδοῦλα μας», θὰ ὑπάρχουν ὀνόματα καὶ ἐπάνωμα. Πιστεύω θὰ κἀνῃ, ὅτι σοῦ εἶναι δυνατόν γι'αὐτὸ τὸ ζήτημα. Προπαντὸς ὅμως μὴν τὸ πάρῃς ὡς τελείως προσωπικὸ μου ἐπειδὴ μὲ ἀπεκάλυψαν. Ἐχω πρὸ καιροῦ σκεφθῆ νὰ σοῦ τὸ γράψω ἀλλὰ δὲν τὸ ἀποφασίζω».

Ὅλα ὅσα λέει λοιπὸν παραπάνω ἢ συνδρομητρία αὐτὴ, ποὺ εὐκολα μπορεῖ νὰ διακρίνῃ κανεὶς στὸ γράμμα τῆς πόση σκέψῃ καὶ μελέτῃ κρύβει ἢ κάθε τῆς λέξις, εἶναι σωστότατα κατὰ τὴν γνώμη μου. Πιστεύω δὲ ὅτι καὶ οἱ περισσότεροί ἐξ ἀπὸ σὰς δὲν μπορεῖτε παρὰ νὰ τὰ βρίσκετε σωστά.

«Πᾶν μέτρον ἄριστον» λένε... Καὶ ἀσφαλῶς δὲν ἔχουν ἀδικο.

Παντοῦ καὶ πάντοτε πρέπει νὰ ὑπάρῃ μέτρο, ἓνα ὀρισμένο σημεῖο ποὺ νὰ χῆν τὸ περὶ κανεὶς.

Δὲν θέλω λοιπὸν νὰ πιστέψω πὼς μόνον διὰ τῆς βίας καὶ τῆς ἐπιβολῆς

γίνεται κάτι, ὅπως ὑποστηρίζουν μερικοί. Ἀντίθετα ἐγὼ νομίζω ὅτι μὲ τὸ καλὸ, τὰ πάντα κατορθώνονται.

Γι' αὐτὸ παρακαλῶ τοὺς «κυρίους» ὅπως προσέξουν τὰ λίγα ἀντιγραφέντα λόγια ἀπὸ τὸ γράμμα ποὺ ἔλαβα. Καὶ ὕστερα ἄς... σκεφθοῦν λιγάκι.

Ἰδιαίτερα μοῦ φαίνεται ὅτι εἶναι περιττὸ νὰ τοὺς μιλήσω, ἄς τοὺς φτάσει μόνον τὸ ὅτι εἶπα ὅτι συμφωνῶ μ' αὐτὰ ποὺ γράφει τὸ γράμμα.

Ἄς βγάλουν λοιπὸν οἱ ἐνδιαφερόμενοι μίαν λογικὴν ἀπόφασιν, πάνω σὲ ὅσα εἰπώθησαν μέχρι τώρα γι' αὐτὸ τὸ ζήτημα, γιὰ νὰ μὴν ἀναγκάσουν ἕμένα νὰ βγάλω κατωδικαστικὴ ἀπόφασιν γιὰ τὴς ἀποκαλύψεις.

Ἄς σκεφθοῦν δὲ ὅτι μὲ τὴς ἀποκαλύψεις τοὺς τὴς τόσες, ἀναγκάζουν τοὺς ἄλλους ἀναγνώστες νὰ υποθέτουν ὅτι βλέπουν τὰ ψευδώνυμα στὸ γραφετὸ τῆς «Ἐφημεριδοῦλας μας», ἢ ὅτι τοὺς τὰ λένε. Αὐτὸ ὅμως δὲν γίνεται. Κι' ὅμως εἶναι πολλοὶ ποὺ τὸ πιστεύουν. Κι' ἔτσι γίνεται μιά πλάνη θύμα τῆς ὁποίας εἶναι ἡ ἴδια «Ἐφημεριδοῦλα μας».

Ἀλλὰ πρὸς Θεοῦ τί; Δέχεστε νὰ κατορηθῆ «ἡ Ἐφημεριδοῦλα μας» ποὺ κάνει τόσα καὶ τόσα γιὰ σὰς; Εἶναι σωστὸ; Ἐνας τρόπος λοιπὸν ὑπάρχει μόνον γιὰ νὰ τακτοποιηθῆ αὐτὸ τὸ ζήτημα. Δηλαδὴ νὰ πάψουν οἱ «παράλογες» ἀποκαλύψεις.

Ἀλλὰ φτάνει, ἄφωρος δὲν ὑπάρχει καὶ εἶπαμε περισσότερα ἀπ'ὅτι ἔπρεπε. Κρίνετε καὶ ἀποφασίστε!

Καὶ τώρα ἀρχίζω ν' ἀπαντῶ στὰ γράμματα καὶ τὴς συνεργασίας ποὺ ἔλαβα ἀφοῦ πρῶτα εὐχηθῶ, ἂν καὶ λίγο ἀργά, σ' ὄσους ἔχουν τὸ ὄνομα Σοφία, Λουκάς καὶ Δημήτριος, ποὺ γιόρτασαν κατὰ τὸ διάστημα τῶν μηνῶν Σεπτεμβρίου Ὀκτωβρίου, χρόνια πολλὰ καὶ εὐτυχισμένα.

Σωμερίτῃ Σ. Ριχάρδε, πρὶν λίγες μέρες ἔλαβα τὴν πρῶτη σου συνεργασία, δηλαδὴ τὸ ποίημα «Θυμᾶμαι». Δυστυχῶς παρὰ τὴν καλὴ μου θέλησιν δὲν μπορῶ νὰ στὸ ἐγκρίνω γιατί ἔχει ἀρκετὰ λάθη.

Μερικὰ ἀπ'αὐτὰ εἶναι στὸ μὲν πρῶτο τετραστίχο μιά ἀπρηπὴ καὶ ἀκατάλληλη σύνταξι στὴν τρίτη ἀράδα, στὸ δεύτερο τετραστίχο δὲ λείπει ἡ κανονικὴ ὁμοιοκαταληξία, στὸ τρίτο τέλος ἔχει λανθασμένη τὴν ἔννοια, στὸ θεὸ σου καὶ μὲνε, κιτρινίθην ποτὲ τὰ χρόνια, ἔστω κι' ἂν παληῶνουν. Αὐτὸ μοῦ φαίνεται ὅτι τὸ συνήθιζον μόνον τὰ παλιὰ χαρτιά. Στείλε μου τίποτ' ἄλλο δικό σου, προτιμώτερο μὲ ψευδώνυμο.

Κάλτσα τοῦ Διαβόλου, οἱ ἀγγελί-ες σου ἀρῆσαν νὰ δημοσιευθοῦν ἐπειδὴ τώρα τελευταία ὑπάρχει μεγάλη πληθώρα ἀγγελιῶν. Οἱ δύο τελευταῖες ποὺ μοῦστειλες κοστίζουν 1000 δρχ. καὶ ὄχι 500. Σὲ χρεῶνα λοιπὸν τὸ ὑπόλοιπο. Ὅσο γιὰ τὴς δύο καινούργιες σου συνεργασίες, ἢ μὲν πρῶτη «Τὰ στάχυα» εἶναι πολὺ καλογραμμένη. Ἐγκρίνεται καὶ θὰ δημοσιευθῆ. Ἡ δευτέρη ὅμως, δηλαδὴ τὸ «Ἀνέκδοτο» μὲ τὸν τίτλο «ὁ ἀφηρημένος διανοούμενος» δὲν εἶναι παρὰ μόλις δύο μὲ τρεῖς μῆνες ποὺ τὸ δημοσίευσε ὁ «Θησαυρός».

Δὲ λέω μπορεῖ νὰ μὴν τὸ ἀντέγραψες ἀπὸ κεῖ, ἀλλὰ νὰ τὸ μεταφράσῃς ἀπὸ τὸ πρωτότυπο. Ἐπειδὴ ὅμως δημοσιεύτηκε ἄλλου, ἀποκλείεται νὰ δημοσιευθῆ στὴν «Ἐφημεριδοῦλα μας».

Γιὰ τὰ τεύχη τοῦ Γ. Πρ. σὲ παραπέμω νὰ διαβάσῃς στὴν σημερινὴ ἀλληλογραφία τὴν ἀπάντησιν ποὺ ἔδωσα γιὰ τὸ ἴδιο ζήτημα στοὺς «Δύο Ντέκτεκτιβ».

Δύο Ντέκτεκτιβ, λυποῦμαι πολὺ ποὺ δὲν ἐλάβατε τὸ 12ον τεῦχος τῆς «Ἐφημεριδοῦλας μας», ὅπως ὅμως ἔχω ξαναπῆ γι'αὐτὸ τὸ ζήτημα, ἢ διευθύνσις εἶναι ἐντελῶς ἀνεῦθνη γιὰ τὸ χᾶσιμο τὴν ἀργοπορία τῶν τευχῶν τῶν συνδρομητῶν. Γιατὶ μπορεῖ νὰ πρόκειται καὶ περὶ ἀργοπορίας. Μὴ σὰς φανεῖ παρὰ ξένο δὲ, ἂν τυχὸν καὶ μετὰ τὴν παραλαβὴ τοῦ παρόντος τεύχους ἀλλὰ καὶ τοῦ ἐρχομένου ἀκόμα, λάβετε τὸ 12ο.

Τέτοια συμβαίνουν στὸ ταχυδρομεῖο συχνά, πολὺ περισσότερο στὴν σημερινὴ κατάστασι. Ἡ διευθύνσις πάντως τῆς «Ἐφημεριδοῦλας μας» ταχυδρομεῖ ἀνελεπτῶς καὶ τακτικώτατα κάθε τεῦχος καὶ τὸ στέλνει ἀμέσως στοὺς συνδρομητὰς προτοῦ ἀκόμα κυκλοφορήσῃ ἔξω.

Γι'αὐτὸ τὸν λόγο ξαναλῶ εἶναι ἐντελῶς ἔξω τῆς εὐθύνῃς κάθε χαμένον ἢ ἀργοπορημένον τεῦχος τῶν συνδρομητῶν. Γιὰ κάθε λοιπὸν ἀργοπορία ἢ μὴ παραλαβὴ φύλλου, ἔσεσι καὶ κάθε ἄλλο, πρέπει ν'ἀπευθύνεται στὸ ταχυδρομεῖο καὶ μόνον σ'αὐτὸ.

Ὅσο γιὰ τὰ ὑπόλοιπα τεύχη ἀπὸ 15 καὶ πέρα διαβάστε στὴ σελίδα 179 τοῦ προηγούμενου τεύχους. τὰ «δύο ἐνδιαφέροντα ζητήματα».

Τὴν συνεργασία σας «Μικρὰ ἀπόροπα τῆς ζωῆς» τὴν ἔλαβα, ἀλλὰ ἀπορρίπτεται ὡς μὴ πρωτότυπη. Δὲν εἶναι πολὺς καιρὸς ποὺ ἐγὼ ἡ ἴδια διάβασα αὐτὸ τὸ κομμάτι σ' ἓνα ἀπ' τὰ μεγάλα περιοδικὰ. Περιμένω τὴς ἄλλες συνεργασίες γιὰ τὴς ὁποῖες μοῦ γράφεταί.

Ἄλλὰ νὰ εἶναι δικές σας, πρωτότυπες καὶ ἀδημοσίευτες. Ἄλλοιως...

Ἀργότερα ἔλαβα καὶ κάτι ἄλλες νέες σας συνεργασίες, οἱ ὁποῖες ἐγκρίνονται καὶ θὰ δημοσιευθοῦν, ἂν καὶ εἶναι μόνον καὶ ἀπλῶς καλές. Ἐνωθὼ δηλαδὴ γιὰ τὴν εὐθὴμη ἱστοριοῦλα μὲ τὸν τίτλο «ἓνας σπουδαῖος κυνηγός» καὶ γιὰ τὰ «δικὰ μας καὶ ξένα».

Τὸμ Πλεφαῖρ, κανόνισα τοὺς λογαριασμούς σου. Οἱ συνεργασίες σου καλές. Ἐγκρίνονται ὅλες καὶ θὰ δημοσιευθοῦν.

Ἄρτανιάν, ἡ «καλλιτεχνικὴ συνεργασία» ποὺ μοῦστειλες καλοῦσαι. Στὴ δημοσίευσιν στὸ προηγούμενο τεῦχος. «Οἱ δύο λαμπάδες», ἢ διασκευὴ ποὺ

μουστείλες και το ποίημα «Σαν διαβά- της» αρκετά καλά και αξία δημοσιεύ- σεως.

Έλαβα επίσης και το ποίημα «βρα- δουάει» που μου είχες ξαναστείλει, δι- ορθωμένο αυτή τη φορά αρκετά καλά ώστε να του επιτρέπη την έγκριση και δημοσίευση. Τόν τίτλο όμως δεν θά τον αλλάξω. Είναι έτσι καλλίτερος.

Όσο για το «Νάνι-νάνι» το διηγη- ματάκι σου άργησα να σου απαντήσω γιατί το είχα χάσει ή μάλλον... περ- δέψει μέσα στο τόσα μου χειρόγραφα. Το βρήκα προ ήμερών και σου άπαν- τώ και γι' αυτό: Και σ' αυτό κάτι πās να πής, αλλά δεν τὰ κατάφερες τόσο καλά.

Πάντως θά δημοσιευτῆ με ώρισμένες διορθώσεις.

Άλλο τίποτα δεν έλαβα. Οί άγγελίες δημοσιεύθηκαν

Γιέ τοῦ Ἀραράτ, έλαβα τίς τρεῖς καινούργιες σου συνεργασίες.

Σου έγκρίνω όμως και θά σου δη- μοσιεύσω μόνο τῆ μία, «τὸ κλαδί τῆς άμυγδαλιάς». Οί άλλες δυὸ είναι μὲν πολὺ καλές αλλά λίγο ακατάλληλες γιὰ εἴη σημερινή κατάσταση, εἶτω κι' αν άναφέρει περασμένες εποχές. Οί άγγελί- ες δημοσιεύονται.

Μικρὸ Ἑλληνοπούλο, σου ενέκρινα αὐτὸ τὸ ψευδώνυμο ὡς καταλληλότερο.

Ἡ άγγελία σου δημοσιεύεται. Δυστυ- χῶς δὲν έχω τὸν απαιτούμενο χῶρο γιὰ νὰ σου εξηγήσω πῶς λύνονται οἱ γρί- φοι. Παρακάλεσε φίλους σου νὰ σου δείξουν ἢ προσάθῃσι νὰ καταλάβῃς τὸν σκοπό σου τῆ σειρά τῶν σκέψεων που χρειάζονται, διαβάζοντας τίς λύσεις προηγουμένων πνευματικῶν ασκήσεων. Ναι, είναι ἀλήθεια ὅτι τώρα τελευταία εἶχε «Ἡ Εφημεριδοῦλα μας» μὲ μικρὴ άργοπορία στὴν κυκλοφορία τῶν τευ- χῶν τῆς, γιατί εἶχε άρρωστήσει ὁ διευ- θυντῆς τῆς ἐπὶ ἓνα καὶ πλέον μῆνα.

Γρήγορα όμως θά εἶχ ἔνημερωθῆ. Εἶμαι πολὺ εὐχαριστημένη ἀπὸ τὸν ένθουσιασμό που σου προσέξῃσι τὸ σύ- νολο τῆς «Εφημεριδοῦλας μας».

Και τῶρα περιμένω κίνησί σου.

Τζογιέ, έλαβα τὸ γράμμα σου με τίς άγγελίες και τίς... άφηρημάδες σου οἱ ὁποῖες με έμπλεξαν αρκετά.

Οί άγγελίες σου λοιπὸν θά δημοσιευ- θοῦν. Μὲ τὰ χρήματα δὲ που μου έσο- κλείεις κανόνισα τοὺς λογαριασμούς σου.

Περιμένω τὴν απάντησί σου στὸν διαγωνισμό καθὼς και τίς συνεργασίες γιὰ τίς ὁποῖες μου γράφεις. Όσο γιὰ τὴ... συνεργασία που μου γράφεις «Κά- ποιος» δὲν τὴν έλαβα.

Κι' ἄλλη φορά νὰ εἶσαι... λιγώτερο άφηρημένος. Κατάλαβες;

Κουρσάρε, έλαβα τὸ γράμμα σου με τίς άγγελίες σου που δημοσιεύονται στὸ σημερινὸ τεῦχος και με τὰ τόσα σου καλά λόγια.

Περιμένω όμως μεγαλύτερη δραστη- ριότητα ἀπὸ σένα.

Ἰππότη με τὸ Σόδο, πῆρα τὸ σκί- τσο σου γιὰ τὸ διαγωνισμό ζωγραφι- κῆς. Δελητομέρειες θά μάθῃς σὶ ἄποτε- λέσματα, στὸ ἐρχόμενο τεῦχος.

Ἐλευθέρη Σκλάβα, ἡ συνεργασία

που μουστείλες με τὸν τίτλο «Φθινοπω- ρινὸ δειλινό», είναι πολὺ καλή, έγκρι- νεται και θά δημοσιευθῆ. Κανόνισα τοὺς λογαριασμούς σου. Οί άγγελίες δημοσιεύονται σήμερα.

Ροβύρε-Ραφαήλ, αν λήψει τὸ κλισὲ ἀπὸ τὸ «Ταξίδι...» ἢ και ἀπὸ τὸν «Τὸμ-Μίξ...» δὲν πρόκειται νὰ κερδι- στοῦν οὔτε δυὸ ἀράδες ἀφοῦ τὴν ἴδια θέσι θά πιάνουν τὰ γράμματα με τὰ ὀ- ποῖα θά γράφεται ὁ τίτλος τοῦ μυθι- στορήματος, ὁ συγγραφεὺς κτλ.

Ὁ «Τὸμ-Μίξ...» δὲν εἶχει εἰκόνες οὔ- τε στὸ πρωτότυπο, γι' αὐτὸ δὲν βάζει «Ἡ Εφημεριδοῦλα μας», ἐνῶ ἀντι- θέτως στὸ «Ταξίδι...» βάζει ὅλες ὅσες εἶχει τὸ πρωτότυπο.

Μ'εὐχαρίστησαν, νὰ ξέρετε, πολὺ αὐ- τές οἱ ἐρωτήσεις κι' οἱ ἰδέες σας και πρέπει πάντοτε ὁποῖος εἶχει μιά ἀπορία ἢ μιά παρατήρηση νὰ κάνῃ νὰ μὴ δι- στάξῃ νὰ μου γράφῃ ἓνα γράμμα, κι' ἐ- μένα είναι ὑποχρέωσίς μου κι' εὐχαρί- στησις νὰ σὰς διευκολύνω. Οἱ συνεργα- σίες έγκρίνονται και θά δημοσιευθοῦν, με τῆ διαφορά ὅτι θ' αλλάξω (γιὰ κα- λὸ και γιὰ κακὸ) τὰ ὀνόματα τῶν προ- ταγωνιστούντων προσώπων.

Γιὰ τὴν άγγελία σὰς χρεῶνω δραχ. 8000.

Χρυσόπτερη Ἀετέ, Πυθία, Αἰθέρ- αρχε, Βιολέτα και Ἀτθίδα, έλαβα τίς συνεργασίες σας. Δηλαδή τὰ «ἔξυ- πνα και κουτά», τίς «πνευματικῆς ά- σκήσεις», τίς «μικρὲς ἀλήθειες», τίς «συμβουλές» κτλ. Έγκρίνονται και θά δημοσιευθοῦν.

Ἐρρολ Φλίν, έλαβα τίς τόσες σου συνεργασίες. Οἱ περισσότερες αρκετὰ καλές, έγκρίνονται και θά δημοσιευ- θοῦν. Δηλαδή οἱ ἑξῆς:

«Τὰ παιδρὰ τῆς ζωῆς», «ἡ γαλοπού- λα», τὰ «ἀπρόοπτα», «οἱ λαοί», «πλη- ροφορίες γιὰ τὸν ἑαυτὸ σας», «τὰ σῦ- κα τοῦ Μπουφόν», τὸ «λογοπαίγνιο», τὸ «αἰνίγμα» και τὸ «ἀνέχδοτο».

Ἀπορρίπτεται μόνον «ἡ ψαροπούλα», τὸ ποίημα, λόγφ πολλῶν ἑλλείψεων.

Ὅλα τὰ έγκριθέντα θά δημοσιευ- τοῦν με τῆ σειρά τους, ἀφοῦ τοῖς γί- νουν οἱ απαιτούμενες διορθώσεις.

Πληγωμένε Ἀετέ, έλαβα τίς συνερ- γασίες σου, καθὼς και τὴν απάντησι στὸν διαγωνισμό ζωγραφικῆς και διη- γήματος, (λεπτομέρειες σὶ ἄποτελέσμα- τα).

Ἀπὸ τίς συνεργασίες σου έγκρίνον- ται και θά δημοσιευθοῦν:

α) οἱ «πνευματικῆς ασκήσεις» (ἐκτὸς μερικῶν). β) τὸ «παιδικὸ πνεῦμα». γ) ἡ «πονηρία τοῦ ξένου» και δ) ἡ «ἴδρυσι συλλόγου».

Πρόσεχε όμως ἄλλη φορά νὰ γράφῃς πλὴ στρωτά. Τὴν ἀλληλογραφία νὰ μου τὴν στέλνεις ὡς σ' εὐχολίνει.

Περιμένω κίνησί σου και στὸν «Τη- λέγραφο».

Πλοίαρχε Νέμο, έλαβα τὸ γράμμα σου. Στὴν ἀδελφή σου έγκρίνω τὸ ψευ- δώνυμο Λευκὴ Ἀμαζών. Ἡ άγγελία σου θά δημοσιευθῆ. Γιὰ τὸ ψευδώνυ- μο και τὴν άγγελία σὰς χρεῶνω δραχ. 3000

Ἰππότη ντέ Γκρί. σου ενέκρινα τὸ ψευδώνυμο που θέλεις και θά δημοσι-

εύσω και τίς άγγελίες σου. Έλαβα 1000 δραχ. Σὲ χρεῶνω τὸ ὑπόλοιπον, δηλαδή δραχ. 1000. Τὸ 12ο τεῦχος στάλ- θηκε.

Ἄθω, έλαβα τίς νέες σου συνεργα- σίες. Ἡ μὲν πρώτη διασκευή και με κάφραση ποῦκανες ἀπὸ τ' άγγλικὰ ὑπὸ τὸν τίτλο «ὁ κόσμος ἀλλάζει» ἀπορρί- πτεται.

Όσο γιὰ τὸ δεύτερο τὸ «πῶς τὸ κα- τόρθωσε» καλοῦσαι, έγκρίνεται και θά δημοσιευθῆ. Ἄλλη φορά νὰ προ- σέξῃς περισσότερο δταν γράφῃς.

Γιάννη Κλεώπα, έλαβα και τὸ και-νούριο σου ποίημα. Έγκρίνεται και θά δημοσιευθῆ.

Μὴ μου στέλνεις όμως ἄλλο αν δὲν δεῖς νὰ δημοσιευθῆ πρώτο τουλάχιστον ἓνα ἀπ' αὐτὰ που μου χρεῖς στείλει.

Ζ. Ρ. Τὰ δυὸ ποιήματά σου «τὰ ὀρ- φανὰ» και «στὸ κρεββάτι τοῦ πόνου» ἀπορρίπτονται ἐπειδὴ ἔχουν πολλῆς ἑλ- λείψεως. Μὴν σ' ἀπογοητεύει όμως αὐτὸ ξαναπροσπάθησε γιατί ἔχεις καλές ἰ- δέες.

Όσο γιὰ τίς «βιογραφίες...», ἡ πρώ- τη πολὺ καλή κι' ἐνδιαφέρουσα, αλλά ὅσο είναι αὐτὴ ἡ πολεμικὴ κατάσταση δὲν μπορῶ νὰ στίς δημοσιεύσω. Ἐτοι- μάσε τες αν θῆς γι' ἄργότερα.

Τὴν πρώτη που μουστείλες θά τὴν φυλάξω.

Περιμένω τίποτ' ἄλλο δικό σου.

Ταρζάν, ἡ πρώτη σου συνεργασία που μουστείλες «ἡ θυσία μιᾶς μητέρας» είναι πολὺ καλή έγκρίνεται και θά δη- μοσιευθῆ με τῆ σειρά τῆς ἀφοῦ γίνουν μερικῆς διορθώσεις που χρειάζονται.

Εὐθυμη Τυρολέζε, σου ενέκρινα κα- θὼς βλέπεις αὐτὸ τὸ ψευδώνυμο. Οἱ συ- νεργασίες σου ὅλες έγκρίνονται. Δηλα- δὴ οἱ «πνευματικῆς ασκήσεις», τὸ «παιδι- κὸ πνεῦμα», «οἱ δυὸ ρεαλιστές» και τὸ «γιατί τὰ μακαρόνια ἔχουν αὐτὸ τὸ ὀ- νομα». Θά δημοσιευθοῦν τὸ γρηγορώ- τερο. Οἱ άγγελίες σου δημοσιεύθηκαν.

Γιαννακάκη Γρ. Γεώργιε, έλαβα τὰ δυὸ γράμματά σου και τίς συνεργα- σίες σου, αλλά τὴν ἐπιταγὴ τῶν πέντε χιλιάδων, γιὰ τίς ὁποῖες μου λές, ὄχι. Σου στέλνω κι' αὐτὸ χαριστικά, αὐτὸ τὸ τεῦχος γιὰ νὰ λάβῃς γνώση και ὕστερα ἐάν ἀποφάσεις τί θά κάνῃς.

«Τὸ ναυάγιο τῆς ζωῆς» ἡ πρώτη σου συνεργασία έγκρίνεται και θά δημοσι- ευθῆ. Όσο γιὰ τὴ δεύτερη «τὸ κόλπο τοῦ γύφτου» ἀπορρίπτεται γιατί εἶχει πολὺπλευρὲς ἑλλείψεις, ὅπως ἐπίσης και τὸ... «στὴ χώρα τῆς φαντασίας».

Ἄλλη φορά όμως νὰ προσέξῃς στὸ λεκτικὸ σου. Νὰ μεταχειρίζεσαι πιὸ εὐ- γενικῆς φράσεις.

Ἐπίσης πρέπει ἀπορραϊτητα νὰ πά- ρης ψευδώνυμο.

Νικ-Πάρ, σου ενέκρινα τὸ ψευδώνυ- μο αὐτὸ που ἤθελες. Σὲ παρακαλῶ όμως νὰ στείλῃς τὸ ἀντίτι- μο τῆς έγκρίσεως. Όσο γιὰ τίς συνερ- γασίες σου δυστυχῶς ἀπορρίπτονται ἐ- πειδὴ ἔχουν πολλῆς ἑλλείψεως. Δείχνει όμως τὸ γράψιμό σου ὅτι τὸ θάρρος και ἡ θέλησι δὲν σου λείπουν. Προσπά- θησε λοιπὸν πάλι, ἐξασκήσου συστημα- τικά και νὰ εἶσαι βέβαιος ὅτι γρήγορα θά πετύχῃς. Νὰ προσέξῃς όμως πολὺ

περισσότερο τὸ λεκτικὸ σου ζήτημα. Νὰ γράφῃς σὲ καθομιλουμένη γλώσσα και ὄχι τόσο καθαρεύουσα.

Ράφλες, ἡ «Χιώτικη Ἱστορία» και «τὸ Καλύβι» έγκρίνονται και θά δημο- σιευθοῦν. Ἡ τραγωδία τῆς Γιαγιᾶς» όμως, δυστυχῶς ὄχι γιατί ἤδη ἔχει... δημοσιευθῆ σὲ πολλὰ ἀναγνωστικά.

Σκλάβε, τὰ τρία ποιήματά σου «στ' ἀκρογιάλι», «ὁ κριματισμένος» και «ὁ βράχος» αρκετὰ καλά, έγκρίνονται και θά δημοσιευθοῦν με τὴν σειρά τους.

Οἱ πνευματικῆς ασκήσεις, τὸ παιδικὸ πνεῦμα, τὸ «ἔφθασε τὸ φθινόπωρο» και τὸ «Διαβαίνοντας» καλοῦσαι. Μὲ τῆ σειρά τους κι' αὐτὰ θά δημοσιευ- θοῦν.

Μερικῆς ἑλλείψεως ποῦχουν τὰ δύο τε- λευαῖα θά τίς διορθώσω ἐγώ. «Ὁ θρύλλος τοῦ δάσου» όμως ἀπορρίπτε- ται γιὰ ὀρισμένες ριζικῆς ἀτέλειες που ἔχει. Δηλαδή γιὰ νὰ ἐξηγοῦμε, πᾶς κά- τι, νὰ πῆς, κι' όμως ἐνῶ ἀρχίζεις τόσο ὠραία, τί κάνεις νομίζεις; Τ' ἀφήνεις στὴ μέση. Νά, αὐτὸ είναι. Ἀσφαλῶς δὲν θά τὸ παρατήρησες ἐσὺ αὐτὸ. Ἄν θέλεις ξαναγράψῃ τὸ ἴδιο. Ἴσως καταφέ- ρεις κάτι περισσότερο.

Ἀνέπτυξε τὸ ἴδιο θέμα περισσότερο. Τὸ ποίημα «στὸν Κολοκοτρώνη» ἄ- πορρίπτεται.

Ἀθανασόπουλε Σ. Δημήτριε, ἔ- λαβα τὸ ποίημα που μου ἔστειλες γιὰ συνεργασία πρώτη φορά. Δυστυχῶς δὲν έγκρίνεται γιατί ἔχει πολλῆς ριζικῆς ἑλ- λείψεως. Ἐπειδὴ όμως κάτι καταφέ- ρεις, μὴν ἀποθαρρυνθῆς. Γράψε πάλι με περισσότερη προσοχὴ κάτι καλύτερο και στείλω μου.

Καίτη Σ. Σβορώνου, σ' εὐχαριστῶ πολὺ γιὰ τὰ λόγια και... τὰ ἔργα που μου ἔστειλες. Τὰ τελευταία δέ, αξία δι- μοσιεύσεως και συγχαρητηρίων, ὅπως πάντα, θά τὰ δημοσιεύσω τὸ γρηγορῶ- τυρο στὸ φύλλο. Καί τὰ «κυκλάμια» και «τὰ δύο άγγελουδία».

Πιτσιρικό, ἡ συνεργασία που μου στείλες, δηλαδή «ἡ λίμνη» ἀπορρίπτε- ται γιατί δὲν ἔχει οὔτε τὸ ἐλάχιστον ἐν- διαφέρον. Στείλω μου τίποτ' ἄλλο δικό σου μετάφραση ἢ πρωτότυπο. Τὰ «δύο αἰνίγματα» θά δημοσιευθοῦν. Ἡ άγγε- λία δημοσιεύθηκε. Σὲ χρεῶνω γι' αὐτὴν δραχ. 3000 και ἄλλες τρεῖς γιὰ τὸ ψευ- δώνυμο.

Τὸμ-Μίξ, έλαβα τίς δυὸ καινούργιες σου συνεργασίες «Θύμηση» και «Χρι- στοῦγεννα» καλοῦσαι.

Μὲ μερικῆς διορθώσεις θά δημοσιευ- θοῦν. Οἱ ἀφιερώσεις όμως δὲν θά μποῦν. Όσο γιὰ τὸ πρωτοχρονιάτικο διήγημα, στείλω.

Στέφανε Φτελιά, τὰ δυὸ τετράστιχα που μουστείλες «φθινόπωρο» και «χει- μόνιασμα» πολὺ καλά. Θά δημοσιευ- τοῦν, ὅπως ἐπίσης και «τὸ πολὸ μας σπίτι». Τὸ ζήτημα τῆς διευθύνσεως κανονίστηκε.

Σκνίπα, ἡ άγγελία σου θά δημοσιευ- θῆ. Σὲ χρεῶνω γι' αὐτὴν 3000 δραχ. Τὰ «ἔξυπνα και κουτά» έγκρίνονται και θά δημοσιευθοῦν.

Κακαβιάτε Π. Νικόλαε, εὐχαριστῶ γιὰ τὰ καλά λόγια που περιέχει τὸ

ΤΗΛΕΓΡΑΦΟΣ

Οἱ άγγελίες προπληρώνονται.

ΤΙΜΟΛΟΓΙΟ

Μὲ ἀπλὰ γράμματα δραχ. 100 ἢ λέξις
» παχέα » » 200 »
» κεφαλαία » » 300 »
ὁ χωριστὸς στίχος » 500

Όσο μικρὴ κι' εἶναι μιά άγγελία κοστίζει 3000 δραχ.

295.—Πνεῦμα τῆς Ἀντιλογίας, και ποιὸς σου εἶπε πῶς θά συμφωνήσω ἐγὼ μὰζί σου ; Χιονάτη

296.—Ἡρα τοῦ Ὀλύμπου, κάνομε παρέα ; Δὲν πιστεύω νὰ σὲ πειράζει που δὲν εἶμαι θεά ; Χιονάτη

297.—Τζιμ Χόβαρτ, (122) Αὐτὸ ἐ- ξαρτᾶται !.. Χιονάτη

Ἄθανασόπουλε Σ. Δημήτριε, ἔ- λαβα τὸ ποίημα που μου ἔστειλες γιὰ συνεργασία πρώτη φορά. Δυστυχῶς δὲν έγκρίνεται γιατί ἔχει πολλῆς ριζικῆς ἑλ- λείψεως. Ἐπειδὴ όμως κάτι καταφέ- ρεις, μὴν ἀποθαρρυνθῆς. Γράψε πάλι με περισσότερη προσοχὴ κάτι καλύτερο και στείλω μου.

Καίτη Σ. Σβορώνου, σ' εὐχαριστῶ πολὺ γιὰ τὰ λόγια και... τὰ ἔργα που μου ἔστειλες. Τὰ τελευταία δέ, αξία δι- μοσιεύσεως και συγχαρητηρίων, ὅπως πάντα, θά τὰ δημοσιεύσω τὸ γρηγορῶ- τυρο στὸ φύλλο. Καί τὰ «κυκλάμια» και «τὰ δύο άγγελουδία».

Πιτσιρικό, ἡ συνεργασία που μου στείλες, δηλαδή «ἡ λίμνη» ἀπορρίπτε- ται γιατί δὲν ἔχει οὔτε τὸ ἐλάχιστον ἐν- διαφέρον. Στείλω μου τίποτ' ἄλλο δικό σου μετάφραση ἢ πρωτότυπο. Τὰ «δύο αἰνίγματα» θά δημοσιευθοῦν. Ἡ άγγε- λία δημοσιεύθηκε. Σὲ χρεῶνω γι' αὐτὴν δραχ. 3000 και ἄλλες τρεῖς γιὰ τὸ ψευ- δώνυμο.

Τὸμ-Μίξ, έλαβα τίς δυὸ καινούργιες σου συνεργασίες «Θύμηση» και «Χρι- στοῦγεννα» καλοῦσαι.

Μὲ μερικῆς διορθώσεις θά δημοσιευ- θοῦν. Οἱ ἀφιερώσεις όμως δὲν θά μποῦν. Όσο γιὰ τὸ πρωτοχρονιάτικο διήγημα, στείλω.

Στέφανε Φτελιά, τὰ δυὸ τετράστιχα που μουστείλες «φθινόπωρο» και «χει- μόνιασμα» πολὺ καλά. Θά δημοσιευ- τοῦν, ὅπως ἐπίσης και «τὸ πολὸ μας σπίτι». Τὸ ζήτημα τῆς διευθύνσεως κανονίστηκε.

Σκνίπα, ἡ άγγελία σου θά δημοσιευ- θῆ. Σὲ χρεῶνω γι' αὐτὴν 3000 δραχ. Τὰ «ἔξυπνα και κουτά» έγκρίνονται και θά δημοσιευθοῦν.

Κακαβιάτε Π. Νικόλαε, εὐχαριστῶ γιὰ τὰ καλά λόγια που περιέχει τὸ

298.—Ἵπναρᾶ, (130) Ἀμφιβάλω. Ἐχω τόσα ἄλλα παρηγοούμενα εἰς βῆρος σου. Ἄν μπορεῖς ἀπόδειξε αὐτὸ που λές γιὰ νὰ με πείσης. Χιονάτη

299.—Ἄλεπου, εὐχαριστῶ γιὰ τὴν προειδοποίησι, αλλά δὲν σοῦ πέφτη λόγος. Χιονάτη

300.—Χάρε, σοῖς ἄραγε νὰ ἔχασε τὴν εὐγένεια και τοὺς καλοὺς του τρόπους και νὰ τὰ βρήκες ἐσὺ ; Χιονάτη

301.—Καλλιφῶνο Γαῖδουράκι (161) Θά σοῦ λεγα κάτι, αλλά ἐγὼ δὲν μι- λῶ με γὰ ἰδοῦρια ! Χιονάτη

302.—Ζαλαμόρ, που εἶναι ἡ Ζα- λαβί ; Χιονάτη

303.—Ἄρσεν Λουπέν, δὲν ντρέπε- σαι νὰ γράφεις τέτοιες ἀηδίες ; (177- 182). Χιονάτη

304.—Γειά σου Ταρζάν. Χιονάτη

305.—Κουτούτσιε, τί μου γίνε- νεσαι ; Χιονάτη

306.—Ντέτεκτιβ «Χ» ἔρχομαι. Μπέττυ Ντάλ

307.—Σκνίπα (118) Αὐτὸ που λές εἶναι ἀδύνατον. Ἐξέχασες φαίνεται πῶς εἶμαι ντενεκές, κι' αν πᾶς νὰ με τοιμπήσῃς θά φᾶς τὴ μούρη σου ! Τρύπιος Τενεκές

308.—Ἵπναρᾶ, (132) Ὅνειρο τὸ εἶδες ὅτι οἱ ντενεκέδες κοιμοῦν- ται ; Τρύπιος Τενεκές

309.—Ἡ ντενεκεδένια μου καρδιά κτπᾶ δυνατὰ ἀπ' τὴν εὐχαρίστηση που τῆς προσέξῃσι τὰ λόγια σου Χιονάτη (137). Σ' εὐχαριστῶ. Τρύπιος Ντενεκές

310.—Καπετᾶν Θύελα, ἀπὸ τὸν ἑαυτὸ σου κρίνεις και τοὺς ἄλλους ; (145). Τρύπιος Ντενεκές

311.—Κουτούτσιε (159) Ὅχι ! Εἶμαι τραυματίας πολέμου ! Τρύπιος Ντενεκές

312.—Τζογιέ, θά σὲ καπελλάσω. Τρύπιος Ντενεκές

313.—Χάρος = μάσας ! Τρύπιος Ντενεκές

314.—Καλλιφῶνο Γαῖδουράκι, Ἡ θελήσῃς θά μπορέσῃς ἀσφαλῶς νὰ πε- τῆς. Τρύπιος Ντενεκές

Μὲ ἀγάπη
Γρηά Γάτα

315.—'Αρσέν Λουπέν, αν και δέ μ' άρέσουν αúτες οι δουλειές, θ' άναγκαστώ να σέ καθαρίσω, μιά κι' είναι για τó γενικό καλό. Δέν μπορείς εσύ με τó έτσι θέλω να μάς κρεββατώσης δλους-ες με κρυοπαγήματα. Λειπόν αν γράψης τίποτα πού ν' άξίζει έχει καλώς, άλοιώς θά σ' άποκαλύψω από φίλανθρωπία, Πρόσεξε γιατί σέ ξέρω.

'Ιδιαίτερα χαρακτηριστικά σου εί- ναι :

α) Κάθεσε κοντά στην πλατεία 'Αγάμων.

β) 'Εχεις δυό αδελφούς. 'Εσύ δέ είσαι ó μεγαλύτερος.

γ) 'Εχεις (δυστυχώς) πρόωρη (και στραβή) ανάπτυξη.

δ) 'Εχεις ποδήλατο και σπίτι στο Καλαμάκι.

ε) Τó άρχικό του όνόματός σου εί- ναι Γ.

Μην εκπλήττεσαι για όλ' αυτά. Σέ ξέρω καλά. 'Ελλο τόσο δέν κι' εσύ έμένα. 'Οχι όμως, βέβαια, ως Τρύ- πιο Ντενεκέ. Ούτε πρόκειται να μά- θης ποτέ. (Μέ γνωρίζεις μόνο στο πρόσωπο). 'Ακολουθήσε λοιπόν τις συμβουλές μου αν δέν θέλεις να πεθάνης.

Τρύπιος Ντενεκές

316.—'Ανεμοστρόβιλε, με σηκώ- νεις ;

Τρύπιος Ντενεκές

317.—'Ανταλάσσω μικρά μυστικά. Γράψτε Διονύσιον Λιβανόν. Μενάν- δρου 58, Διά...

Συρανό ντέ Μπερζεράκ

318.—Χαιρετώ δλους δλες, μά πρό πάντων τόν Μυστικό 'Αστυνόμο Χ—9.

Μάρτεν Ντάλ

319.—'Ανεμοστρόβιλε, είμαι πε- ριεργο να δώ αν θά σηκώσης εσύ τόν Καπετάν Θύελλα ή αυτός έσένα. Περιμένω άνυπόμονα γεμάτο περι- έργεια !

Πειραχτήρι

320.—'Εντελβαίς, τί δουλειά κά- νει ó μπαμπάς σου. Μήπως είναι... «ζαχαροπλάστης» ;

Πειραχτήρι

321.—Τζογιέ, τζόγια μου, τζογού- λα μου. Ζακυνθινός είσαι ;

Πειραχτήρι

322.—Καπταίν Μαρντόκ, άρκετά μάς πούντιασεδ έπο την 'Αράχνη, και τόν 'Ασσο, ήρθες και στην «Ε- φημεριδούλα μας» ; Τί σοú φταίμε καύμενε ;

Πειραχτήρι

323.—Μυστικέ Πράκτωρα Χ—10, αν ήταν ή ζήλια ψώρα θά γέμιζε όλ' ή χώρα. Μοú φαίνεται περιεργο πώς δέν διαμαρτυρήθηκε ó Μυστι- κός 'Αστυνόμος Χ—9 πού του κλε- φες τó ψευδώνυμο και σχεδόν τó ίδιο τόβαλες για δικό σου.

'Εκπλήττωμαι για την άναίδεια

σου, και για την ύπομονή του Μυ- στικού 'Αστυνόμου Χ—9.

Πειραχτήρι

324.—Συρανό ντέ Μπερζεράκ ά- ναλαμβάνεις να βρής τόν Ντέντε- κτιβ «Χ» ;

Πειραχτήρι

325.—'Αλεπού, αν σ' έκανα αν- θρωπο πώς θά σοú φαινόταν ; Δέν είσαι ó Α Κ. ;

Πειραχτήρι

326.—Προκαλώ τó Χάρο να μ' ά- ποκαλύψη αν μπορεί.

Πειραχτήρι

327.—'Υπναρά, έγώ τουλάχιστον έχω στη θέση τους τά μυαλά μου και ξέρω τί λέω και τί γράφω όσο για σένα κι' αυτά πού γράφεις στην 131 δικός σου λογαριασμός

Σοú συνιστώ πάντως τόν έρόχμη- νό σου ύπνο να τόν πάρης στο Δα- φνί. Θά σοú κάνη καλό.

Μυστικός 'Αστυνόμος Χ—9

328.—Ταρζάν (166) Χαιρώμαστε ;

Μυστικός 'Αστυτόμος Χ—9

329.—'Αμίμητε, Χάρε, σάς προ- καλώ να μ' άποκαλύψετε !

Μυστικός 'Αστυνόμος Χ—9

330.—'Ολοι-ες γύρω άπ' τόν 'Αρ- σέν Λουπέν. 'Εχει τελειώτερα μη- χανήματα ψύξεως άπό τόν Σινεάκ.

Μυστικός 'Αστυνόμος Χ—9

331.—Βασίλισσα τών Κρίνων, τούς πουλάς τούς κρίνους ;

Μυστικός 'Αστυνόμος Χ—9

332.—Κουτούτσικε, κάνε πέρα μη σέ πατήσω.

Μυστικός 'Αστυνόμος Χ—9

333.—Φασόλα, έχεις άδεια όπλο- φορίας ;

Μυστικός 'Αστυνόμος Χ—9

334.—Πρωτοπαίνοντας στην κί- νησι της «'Εφημεριδούλας μας» χαι- ρετώ δλους-ες. 'Υπναρά σέ ξέρω και με ξέρεις. Κηρύττω συμμαχία ή πόλεμο γιατί είμαι ένας...

Πληγωμένος 'Αετός

ΕΓΚΡΙΘΕΝΤΑ ΨΕΥΔΩΝΥΜΑ

Βαρώνος Μυνχάουζεν ά., Μικρός 'Αγγελος ά., Βιεννέζικη Φραντζόλα κ., Πιτσιρικός ά., Μίκυ-Μάους ά., Γκούφν ά., Ντόναλντ ά., Μίνι κ., Σαρλώ ά., 'Ωραία 'Ελένη κ., 'Αερο- πορίνα κ., Παλιάτσος ά., Πληγωμέ- νη όμπρέλλα κ., Ματωμένο μπαλόκι κ., Τρελούτσικος ά., Σκανδαλιάρικα κ., Μαρλέν κ., Διαβολάκος κ., Ξωτικός ά., Σάϊμον Τέμπλαρ ά., Καμπαρτι- νάκιος ά., Θεοπάλαβος ά., Πίπος ά.

335.—Πρωτοπαίνοντας στην κί- νησι της «'Εφημεριδούλας μας χαι- ρετώ δλους-ες. Κόμη της Φέρας σέ ξέρω και με ξέρεις. Χάρε άποκά- λυψέ με.

Πλοίαρχος Νέμος

336.—'Λόγω άδιαθεσίας καθυστέ- ρησα τίς άπαντήσεις μου. 'Απαντώ.

Νεκρός

337.—ΓΑΖΙΑ, δέν διάλεξα την ώ- ρα. 'Εξ άλλου...

Νεκρός

338.—Χαιρετώ τόν Χάρο. ΖΩ ΠΕ- ΘΑΜΕΝΟΣ.

Νεκρός

339. Ρόμπερτ Τεύλορ=Ν. Γεωρ- γαντζόγλου (ό Ίδιος ξέρει...)

Νεκρός

340.—Εισερχόμενος στην κίνησι χαιρετώ δλους-ες.

Χιώτης

341.—'Επανερχομαι στην κίνησι.

Θρύλος

342.—Γαζία, είσαι τόσο ώραία σαν τó όμώνυμο λουλούδι πού μοú άρέσει τόσο πολύ ;

Θρύλος

343.—Χαρούμενε, κατά ποιόν τρό- πο ; (110) Είσαι για γέλια μάλλον ΧΑΡΟΥΜΕΝΕ παρά για κλόματα.

Θρύλος

344.—'Απεχθάνομαι τούς πολέ- μους να μ' άφήσετε ήσυχο. 'Αρσέν Λουπέν είμαι ούδέτερος.

Θρύλος

345.—Σκνίπα, μήπως προτιμάς να σέ κάψουμε σαν τούς κοριούς, ή έ- χεις καταφύγιο ;

Θρύλος

346.—Καπετάν Θύελλα, τó ψευ- λώνυμο Θεοπάλαβος θά σοú πήγαι- νε καλύτερα.

Καπετάν Βρυκόλακας

347.—Προσκαλώ τόν 'Αγνωστο 'Ιπότη και τόν Καπετάν Θύελλα σέ μονομαχία.

Καπετάν Βρυκόλακας

348.—Χάρε, αν ως τó 19ο τεύχος δέ μοú δηλώσεις ύποταγή άνευ ό- ρων πέθανες. 'Εγώ δέ φοβάμαι για- τί είμαι ό...

Καπετάν Βρυκόλακας

349.—Χιονάνη, για διαφόρους λό- γους δέν μπόρεσα ν'άπαντήσω (138). 'Αναλαμβάνω καθήκοντα.Εύχαριστώ!

Γιατρός

(ό άρχηγός τών νάνων)

350.—Χαιρετώ δλους τούς συντρό- φους μου νάνους.

Γιατρός

(ό άρχηγός τών νάνων)

351.—ΧΑΡΕ ΣΕ ΞΕΡΩ. ΘΑ ΕΚ- ΔΙΚΗΘΟΥΜΕ ΤΗ ΧΙΟΝΑΤΗ.

Γιατρός

(ό άρχηγός τών νάνων)

352.—Εισέρχομαι στην κίνησι.

Γιατρός

(ό άρχηγός τών νάνων)

353.—Χιονάτη, ώρισε να συναν- τηθούμε όλοι οι νάνοι κι' εσύ για να γνωριστούμε.

Γιατρός

(ό άρχηγός τών νάνων)

354.—Εισερχόμενος στον «Τηλέ- γραφο» χαιρετώ δλους-ες και ζητώ να με άποκαλύψουν.

Μαύρο Φάντασμα

355.—Μπαίνοντας στο ύπεροχο σαλόκι της «'Εφημεριδούλας μας» χαιρετώ δλους-ες και ζητώ άλληλο- γραφία.

'Οσοι θέλουν άς γράψουν :

Νίκον Στούμπον, Θεάτρου 107.—Πειραιά.

ΚΕΝ ΜΕ-Ι-ΝΑΡ

356.—Χάρε, δέν πιστεύω να μπο- ρέσης ν' άποκαλύψης κι' έμένα.

'Αν μπόρεσης τότε θά είσαι ό διευθυντής της «'Εφημεριδούλας μας»

ΚΕΝ ΜΕ-Ι-ΝΑΡ

357.—Ποιός θέλει να συμμαχή- σουμε ;

Μελαχροινή 'Αμαζόνα

358.—Καπετάν Θύελλα, άποκά- λυψέ με αν μπορείς.

'Εδώ σέ θέλω κάβουρα να περ- πατάς στα κάρβουνα...

Μελαχροινή 'Αμαζόνα

359.—Πίσω άπό τó καφάσι μου σηκώνω τó φερετζέ μου και σάς στέλνω ένα χαιρετισμό. Μπουγιού- ρουν.

Χανουμάκι

360.—'Επειδή είμαι σύγχρονο«Χα- νουμάκι» έχω κόττερο και διαθέτω μία θέσι για συνοδό για μιά έκδρο- μη στον Βόσπορο.

Χανουμάκι

361.—Δελτίον άποκαλύψεων Νο 7

1) 'Αγνωστος Χ=Σπυρόπουλος Πα- ναγιώτης.

2) 'Αθως=Δαμίας Γεώργιος.

3) Τόμ-Μιξ=Χελιώτης Μιχαήλ

'Αμίμητος

362.—ΓΕΙΑ ΣΑΣ.

ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ ΤΩΝ ΛΟΥΛΟΥΔΙΩΝ

363.—Πρωτοπαίνοντας στην κί- νησι χαιρετώ δλους-ες. Συμβουλεύω να με φοβούνται προπαντός τó Πει- ραχτήρι γιατί είμαι ή...

Δις Δυναμίτης

364.—Σκνίπα, μάς μπήκες πολύ στη μύτη. 'Αμίμητε καλά πού αυτο-

αποκαλύφθηκες ! Τόμ Πλεφαίρ εύτυ- χώςπού πρόλαβαν άλλοι. 'Αλλοίως... Χαιρετώ κομψότερον 'Αθηναίων,σω- σία τού Πώλ Γιαβόρ φίλο της Τζάζ και τού Ζ. Μενεγέμ τόν όποιο και ξέρω. Κύριε Ν. Γεωργαντζόγλου, συγγνώμη κ. Ρόμπερτ Τεύλορ ή..

Δις Δυναμίτης

365.—Εισέρχομαι στην κίνησι φο- βερός και τρομερός. Σκνίπα σαν πολύ μάς τοιμπάς.

Κέρβερος

366.—Εισερχόμενος στην κίνησι, αρχίζω την πρέλασί μου. Χάρε γνω- ριζόμαστε καταθέτεις τά όπλα να ή όχι ;

Ναπολέων

367.—Προελαύνων συμμαχώ με... Ναπολέοντα.

'Οδυσσεύς Γκράν

368.—'Εχουμε την Νινέττα μάς ύ- πολείπεται ή Νανά ή Νινόν και ή Νανίνα.

'Αδης

369.—Εισέρχομαι στην κίνησι με τόν σκοπό να δράσω άγρίως.

'Αδης

370.—Μελαχροινή 'Αμαζόνα, λά- βε τά μέτρα σου. Χάρε αυτοσποκα- λύψου γιατί είμαι ό...

'Αδης

371.—Πρωτοπαίνοντας στην κί- νησι της «'Εφημεριδούλας μας» χαι- ρετώ δλους-ες.

Σκλάβος

372.—Ζούντεξ ήρθα. Περιμένοω διαταγές.

Ζακελίνα

373.—Πρωτοπαίνοντας στην κί- νησι της «'Εφημεριδούλας μας» χαι- ρετώ δλους-ες.

Μαρίκα Ρέκ

374.—Ζητώ κι' άλλους συναδέλ- φους μου κινηματογραφικούς άστέ- ρας και τών δυό φύλλων.

Μαρίκα Ρέκ

ΜΕ ΤΟ ΔΙΚΙΟ ΤΟΥ

'Η μαμά : Ποιός θά φάει τó με- γαλύτερο κομμάτι άπό την πήττα ;
'Ο μπέμπης : 'Εγώ !
'Η μαμά : Ποιός θά πάρη τó πιο μεγάλο πορτοκάλι.
'Ο μπέμπης : 'Εγώ !
'Η μαμά : Ποιός θά πάει τά πιάτα στην κουζίνα ;
'Ο μπέμπης : 'Εί όλο έγώ θά λέω ;
'Ας πεί και κανένας άλλος.

Πυθία

«Ευθύμων νιαιτών»

375.— Ζοζεφίνα Μπέκερ, δέν πι- στεύω να χορεύης καλλίτερα κι' άπό μένα.

Μαρίκα Ρέκ

376.—Καλλίφωνο Γαϊδουράκι, μή- πως τραγουδάς καλλίτερά μου ;

Μαρίκα Ρέκ

377.—Μπαίνοντας στο σαλονάκι της «'Εφημεριδούλας μας» χαιρετώ δλους-δλες. 'Υπόσχομαι κίνησι.

Ζαλαβί

378.—Ζαλαμόρ ήρθα. Περιμένοω.

Ζαλαβί

379.—Χάρε όλο νίκες έχεις μέχρι τώρα αλλά είναι γραφτό σου να νι- κηθείς άπό κάποιον. Αυτός ό κό- ποιός είμ' έγώ. 'Ο...

Καπετάν Φασαρίας

380.—Μπρούρρρρ, μπάμ, μπούμ, νάμαι κι' έφτασα κι' έγώ με κρότους και με φασαρία δλους σας σας προ- καλώ γιατί με λένε...

Καπετάν Φασαρία

381.—Ποιητής=Κωνσταντίνος Κορ- δάτος, Συρανό ντέ Μπερζεράκ=Στέ- φανος Λιβανός.

'Ετσι έκδικείται αυτούς πού τόν πειράζουν ό...

'Αρτανιάν

382.—Μέ σκλαβώνεις με την ευγέ- νειά σου αν μ' άποκαλύψης 'Αμί- μητε.

Σκλάβος

383.—'Αντε πάλι Νεκροθάφτη μπαλώθηκες. Σούστειλ' ό Χάρος μπόλικη δουλειά στον 11ο τεύχος.

Θάχης να θάβης ένα μήνα. Κάνε όμως γρήγορα γιατί έχεις να θάψης και τόν Νεκρό.

'Αρτανιάν

384.—Τορπίλα, λουπινάκι είσαι και φαίνεσαι και μη μοú παραμπαί- νης στο ρουθόφι γιατί θά σέ κλέψω όλόκληρον χωρίς να τó καταλάβης.

'Αρσέν Λουπέν

385.—Σινεάκ, μη λές άνοησίες τόν θερμοσούφονά σου δέν μπορείς να τόν άνάψης έλλείψει καρβούνων.

'Αρσέν Λουπέν

386.—Ζοχάδα, κάτι μάγγες σαν και σένα τούς ρίχνω στον άσβέστη.

'Αρσέν Λουπέν

387.—Δία της Δωδώνης, άντε να πιής τó γαλατάκι σου κι' άσε μας ήσυχους.

'Αρσέν Λουπέν

388.—Σέρλοκ Χόλμς, σέ προκαλώ να με συλλάβης.

Δέν παραδίδεται ό...

'Αρσέν Λουπέν

389.—Ντέτεκτικ Χ'. Προσοχή! δ...

Άρσέν Λουπέν

390.—Χιονάτη, σέ πέρνω υπό την προστασία μου, κι' άς τόν βλάκα τόν **Τορπίλα** ν' απαγορεύη.

Άρσέν Λουπέν

391.—Χάρε, τήν ξέφυγες από μέτην έφαγες (206) άπ' τόν **Άμίμητο**, Διότι μάθε ότι ο **Άμίμητος** είναι άνίκητος.

Άνεμοστρόβιλος

392.—Άπό ποῦ μάς ήρθες **Ζοχάδα**; Μάς παραζάλισες.

Άνεμοστρόβιλος

393.—Βρέ **Τορπίλα** τί χάλια είναι αυτά;

Άνεμοστρόβιλος

394.—Περίεργε, ή πολλή περιέργεια κάνει κακό στόν άνθρωπο και τιμωρείται.

Άνεμοστρόβιλος

395.—**Κάλτσα** του **Διαβόλου**, σέ καθρέπτη έβλεπες όταν είπες (191) ότι είναι κρύα ή 100;

Τρύπιος Ντενεκές

396.—Περίεργε μή φοβάσαι είμαι γανωμένος. Άσχετο άν είμαι τρύπιος. Είναι μόδα ξέρεις νά είναι κανείς...

Τρύπιος Ντενεκές

397.—**Τζιτζίκι** τής ζωής, δέν έχεις δίκιο νά λές ότι άποκαλύπτω ψευδώνυμα.

Σκότωσα τό άλλο ψευδώνυμο ύπερασπιζόμενο τό δικό μου άφοῦ ήδη είχα πάρει τό θανάσιμο κτύπημα.

Τρύπιος Ντενεκές

398.—**Προυσαέα**, έγω είμαι ήδη κουρεμένος. Όσο για τό ψευδώνυμο δέν είναι σιδηρόδρομος αλλά ούρανοξύστης.

Μυστικός άστυνόμος Χ9

399.—**Τζιτζίκι** τής ζωής, εύχαριστώ για τό κοπιμένο (238).

Μυστικός άστυνόμος Χ9

400.—**Τορπίλα**, δην κανονίζεται αλλά κανονίζει δ...

Μυστικός άστυνόμος Χ9

401.—**Άμίμητε**, παιδί μου. Μήν άνηουχείς. Καθώς θά είδες είπα ότι έπρεπε στόν **Καπετάν Θύελλα**. Νά δοῦμε τί θά πής τώρα εσύ στόν **Ξανθό Ιππότη**. Γιατί όμως κάνεις τήν πάπια και δέν άποκαλύπτεις κι' έμένα; Έτσι για νά σπάσωμε κέφι.

Άλλά ποῦ τέτοια τύχη.

Μυστικός άστυνόμος Χ9

402.—**Σινεάκ**, δέν σοῦ πηγαίνει τόσο έξυπνος νά είσαι και τό στόμα σου τό έρμο βάλ'ένα φελό και κλείσε.

Γιατί τώρα ποῦ έφάνεις κι' εσύ ως ποιητής άμφιβάλλω πώς ο κόσμος μένει ακόμα ύγιεις.

Κι' άν σέ δλους διαθέτεις θερμοσούφονες και άλλα έκανες νά πάθουν δλοι κρυσπαγήματα μεγάλα.

Άλλά μή, στο απαγορεύω, δχι, δχι πειά κι' αυτό ποιητής εσύ άν γίνεις θε νά πάω στο γιατρό

Όλ'αυτά έγω στα λέω κι' είν' μεγάλο τό χατήρι αλλά φέρομ' έγω έτσι γιατί είμαι...

Πειραχτήρι

403.—**Μπουρού**, γκούχι! γκούχι! Τί νά μέ δροσίσεις άθεόφοβε, ποῦ μέ πούντισες.

Άφοῦ! άφοῦ!

Πειραχτήρι

404.—**Άγνωστε Ιππότη**, για νά σοῦ άποδείξω ότι για μένα δέν είσαι άγνωστος και ότι ξέρω πολύ πιό καλά από σένα σοῦ δεινω τό πρώτο κτύπημα μέ τό σπαθί μου.

Δηλαδή είσαι ο **Ε. Τ.**, έτσι; Μή μοῦ παραμπαινεις λοιπόν γιατί θά σ'άποτελειώσω.

Πειραχτήρι

Περιμένετε στο έρχόμενο τεῦχος τόν:

— « **ΚΑΖΑΜΙΑ** » —

τής **Έφημεριδούλας** μας

Μέ τις περίφημες προφυτίες του. —

405.—**Τζιτζίκι** τής ζωής, τιμή μου αυτά ποῦ λές για μένα στην 238. Εύχαριστώ!

Πειραχτήρι

406.—**Ποιητή**, μά ποιητής είσαι σῦ παιδί μου ή βασανο; Ποῦναι βρέ (μέ τό συμπάθιο) τά ποιήματά σου;

Πειραχτήρι

407.—Σωπάτε μή μιλάτε

Ό ὄπναρῶς κοιμάται προσοχή μή τόν ξυπνάτε γιατί τότε θά τις φάτε.

Πειραχτήρι

408.—**Άστυνομικό** δελτ. Νο 1.—Συνεργείον έκαθαρίσεων βόθρων άρχισε ένέργειες για νά βρῆ τόν έξαφανισθέντα **Ντέτεκτικ Χ**. Τά τέσσερα ίχνη του δέν βρεθήκαν ακόμα. Σκοτάδι σκεπάζει τήν ύπόψαν. Προσεχώρ τό 2ο δελτίο.

Πειραχτήρι

409.—**Άμίμητε**, ά, δλα κι' δλα, έ-

γώ τί είμαι και μέ ξέχασες; Σκύλος μέ γέννησε; Πότε θά μέ άποκαλύψης επί τέλους; Μ'έσκασες. (Τί άστείο)

Πειραχτήρι

410.—**Μαῦρε** άετέ, θά σοῦ άλλαξω χρώμα. Όσο για σένα **Τρομοκράτη** άπλούστατα θά σέ τρομάξω.

Πειραχτήρι

411.—**Περίεργε**, μήν περιμένεις νά σέ άποκαλύψει ο **Ντέτεκτικ Χ** για τί αυτός κοιμάται τόν ύπνο του δικαίου και βλέπει στόν βαρῦ γλυκύ του ύπνο δνειρα θερινής νυκτός.

Πειραχτήρι

412.—**Λωποδύτη** φάντασμα, όταν θά πέρνεις τό ψευδώνυμα θ' άφίνης τό σχετικό μπλιετάκι; Και κάτι άλλο. Όταν δίνουμε μέρος τής άξιας του ψευδωνύμου στην έταιρία ποῦ είναι για νά σέ προστατεύει (μέ συγχωρείς) στην έταιρεία προστασίας ζώων ήθελα νά πώ, θά έπιστρέφεις πάλι τό ψευδώνυμο;

Πειραχτήρι

413.—**Έντελβάις**, θά σέ... μαδίσω.

Πειραχτήρι

414.—**Συρανό** ντέ **Μπερζεράκ**, θά τήν άρπάξης. Στο προλέγω. Πρόσεχε.

Πειραχτήρι

415.—**Χαρούμενε**, καδόμενε είσαι κουτός. Άπλούστατα ο **Φασόλας** είναι δειλός γιατί φοβάτε μήν άκουστεί.

Πειραχτήρι

416.—**Τσιγγάνα**, μοῦ δανίζεις τό ντέφι σου;

Πειραχτήρι

417.—**Άγνωστε Χ**, άν κάτω νά λύσω τό πρόβλημα στο όποιο άνήκεις και βρώ τό δνομα, μέ συγχωρείς, τήν τιμή του Χ, χάθηκες.

Πειραχτήρι

418.—**Τορπίλα**, εσύ τής προσκολίσεως είσαι;

Πειραχτήρι

419.—**Ζοχάδα**, δέν ζοχαδιάζεσαι μέ τά έπίκαιρα του **Σινεάκ**;

Πειραχτήρι

420.—**Εισερχόμενος** στην κίνηση τής «**Έφημεριδούλας** μας» χαιρετώ δλους ες.

Μαγεμένη φλογέρα

421.—**ΧΑΡΕ**, σάν πολύ τόν έξυπνο νά κάνης μέ τις άποκαλύψεις σου. Άν είσαι Ικανός άποκάλυψε κι' έμένα.

Μαγεμένη φλογέρα

422.—**Άόρατε**, (249). Μήν κατακρίνεις τούς άλλους πριν κρίνεις τόν εαυτό σου. Τί μιλάς για μένα άφοῦ και σῦ δέν είσαι άνθρωπος.

—Τί είμαι; θά μοῦ πής.

Μά άπλούστατα φίλε μου. Ένας άέρας ποῦ σέ φυσάω και φειγεις, ή μιá σκόνη ποῦ σοο περισσότερο τρίβω τά πόδια μου τόσο και πιό πολύ σηκώνεται (σηκώνεσαι θέλω νά πώ). Άλλά βέβαια έκαστος τών άνθρώπων δύο πείρας φέρει... Άλλά... τέλος πάντων...

Καλλίφωνο Γαϊδουράκι

423.—Λόγω πληθώρας άγγελιών, οι άγγελίες μας δημοσιεύθηκαν στο 15ο τεῦχος άντι στο 12ο.

Ζητούμε συγγνώμη για τήν καθυστέρηση και τό άνεπίκαιρο τών γραφόμενων μας.

Δις Δυναμίτις—Άδης—Θρύλος—Νεκρός—Κέρβερος—Γιατρος (ό άρχηγός τών νάνων)

424.—**Ήρα** του **Όλύμπου** (236) Δέχομαι αλλά δέν ξέρω ποιόν θά θάψης. Μήπως τόν έαυτό σου;

Νεκροθάφτης

425.—**Ό Ρόμπερτ Τέϋλορ** άφοῦ άπειλήσει εις συζήτηση, κατά τί έξαφανίσθηκε;

Νεκρός

426.—**Τρόμπα**, τήν ίδια δουλειά μέ τόν **Άμίμητο** και τόν **Χάρο** κανεις;

Τζιτζίκι τής ζωής

427.—**Χιονάτη**, χτένια ζώνες, καρφίτσες και μήλα ωραία πουλώ.

—Μήπως θές κοπέλλα μου τίποτα;

Μάγισσα του 20ου αιώνας

428.—Πρωτομπαίνοντας στην κίνηση τής «**Έφημεριδούλας** μας» χαιρετούμε δλους ες. Διάσημοι άποκαλυπται

Δύο Ντέτεκτιβ

429.—**Καπετάν Θύελλα**, δέν θά ξέρης φαίνεται, ότι ο «**Καπετάν Θύελλας**» ήτανε... γυναίκα!

Περίεργος

430.—**Τρόμπα**, εσύ μάς έλειπες μόνο και οι... άποκαλύψεις σου!

Περίεργος

431.—**Φυλαχθήτε** δλοι-ες σας —Θά μέ ρωτήσετε για πιό λόγο.

—Γιατί εφθασε δ...

Δημόσιος Κίνδυνος Νο 1

432.—Για νά κάνω όμως μιá «καλή» καριέρα πρέπει νά βρώ καταλλήλους συναδέλφους, δηλαδή δλα τά «κακοποιά στοιχεία» (ψευδώνυμα, για νά έξηγοῦμε) τής «**Έφημεριδούλας** μας». Δηλαδή άν θέλουν μπορούν νά συνεργα-

σοῦν μαζί μου, έχοντας με άρχηγό βεβαίως, ο **Φαντομάς**, ο **Κουρσάρος**, ο **Καπετάν Βρυκόλακας**, ο **Νεκροθάφτης**, ο **Λωποδύτης Φάντασμα**, ο **Μάρτην Ντάλ**, ο **Άρσέν Λουπέν**, ο **Ζοῦντεξ**, ο **Ζαλαμόρ**, ο **Μαῦρος Άετός**, ο **Τρομοκράτης**, ο **Άόρατος**, ο **Φραγκεστάιν**, ο **Μαῦρος Πειρατής**, ο **Κέρβερος** και άλλοι. Έτσι ώστε νά καταρτίσωμε μιá «συμμορία» ληστευοντας ψευδώνυμα πειράζοντας δλους άμείλικτα, κτλ. Περιμένω.

ΔΗΜΟΣΙΟΣ ΚΙΝΔΥΝΟΣ Νο 1

433.—**Ήρα** του **Όλύμπου**, (234) Τέλος πάντων έλα και βλέπουμε.

Άλεπού

434.—**Άρτανιάν**, άν ή 91 είναι καθαρό πέμμα, ή 188 είναι ύπέρ καθαρό.

Άλλά βέβαια πώς άλλοιως μπορούσες νά δείξης πώς είσαι, βλ... μέ συγχωρείς, έξυπνος;

Τρύπιος Ντενεκές

435.—Μπαίνοντας στην κίνησή σας χαιρετώ δλους-ες και ζητώ τόν **Μπούου Μάντερς**.

ΡΑΦΛΕΣ

436.—**Ζοῦντεξ**, πουλάκι μου, περιμένω νά δω πότε... θά μέ άποκαλύψης. Χάι χάι!

ΧΑΡΟΣ

437.—**Τζιτζίκι** τής ζωής, δηλαδή σά νά λέμε... δέ σοῦ γουστάρω;

ΧΑΡΟΣ

438.—**Ζοχάδα**, (223)... Ιδιωτικές ύποθέσεις ρέ φιλαράκο. Δέ σοῦ γεμίζουν μήπως τό μάτι;

ΧΑΡΟΣ

439.—**Ξανθό Ιππότη**, άντε χάσου βρέ... μή σέ πώ τί είσαι. Τί κουταμάρες είν' αυτές στην 270; Δέν βλέπεις πώς μοῦ τήν κάρφωσαν στην 206; Κι' έτσι έγινε κάτι πρωτοφανές κι' άσυνήθιστο, δηλαδή... πέθανε δ...

ΧΑΡΟΣ

440.—**Πλούτωνά**, θέλω νά μοῦ στείλεις μιá έκθεσούλα από τόν κάτω κόσμο.

Ξανθός Ιππότης

441.—**Φασόλα**, πόσο πουλιέσαι τήν όκά;

Ξανθός Ιππότης

442.—**Μικρέ Τζόκεϋ**, καρβάλας στο **Καλλίφωνο Γαϊδουράκι** και πάς στις Ιπποδρομίες;

Ξανθός Ιππότης

443.—**Πλούτωνά** και **Νεκρέ** δέν ντρέπεστε νά παίζετε στρατιωτάκια;

Ξανθός Ιππότης

444.—**Τζογιέ**, σάν πολύ τόν μάγκα δέν μάς κανεις;

Ξανθός Ιππότης

445.—**Καπετάν Θύελλα**, είσαι καλός ξιφομάχος;

Ξανθός Ιππότης

446.—Προκαλώ όποιονδήποτε σέ ένα παιχνίδι «**Σκάκι**».

Ξανθός Ιππότης

347.—**Κουτούτσι**, μόνο εσύ μπορούσες νά μοῦ κάνης μιá τέτοια έρώτηση. Φρόνησε νά μάθης καλά τις παροιμίες.

Κάλτσα του Διαβόλου

448.—**Χάρε**, δέν σέ φοβάμε. Προτιμώ τόν θάνατο από τήν ύποταγή.

Κάλτσα του Διαβόλου

449.—**Εισερχόμενη** στόν κύκλο σας χαιρετώ δλους-ες και ζητώ τήν συνεργάτιδά μου Ρούθ.

Z. P.

450.—**Τρόμπα**, κι' άγαλμα νά ήσουν, δέν θάκανες τόσα άποκαληπτύρια...

Ένωμοτάρχης

Φουντουτσάρουχος

451.—**Ήρθαμε** και μεις στο σαλονάκι τής «**Έφημεριδού-**

Τό «μαχμάλ» ο Ιερός τάπητας ήταν ριγμένος στην πλάτη μιás καμήλας (Εικόνα από τό μυθιστόρημα «**Τό Μυστικό του Έμίρη**» ποῦ δημοσιεύει ο «**ΠΑΙΔΙΚΟΣ ΚΟΣΜΟΣ**»).

λας μας». Υποσχόμεθα δρᾶσιν.

Δάμων καὶ Φιντίας

352.—Πειραχτήρι, Βασίλισσα τῶν Κρίνων, Ἄλεπού, Τρύπιε Ντενεκέ, σὰς ζητᾶμε συνεργασία Δεχθῶσατε;

Δάμων καὶ Φιντίας

353.—Χιονάτη, εἶσαι μελαχροινή,

Δάμων καὶ Φιντίας

354.—Ἄρσεν Λουπὲν πῶς τὰ περ-
νάς στήν... «Κούφια Βελόνα»;

Δάμων καὶ Φιντίας

355.—Χάρε, προσοχή! Θὰ σ' ἐκδι-
κηθοῦμε γιὰ τὴν ἀποκάλυψι τῆς Χιο-
νάτης.

Δάμων καὶ Φιντίας

456.—Καλλίφωες Γαϊδουράκι, μέ
τὸ τραγούδι σου μόνο ἐμᾶς δὲν θὰ
διώξης. Ξέρεις συμπαθοῦμε πολὺ
τὰ χαριτωμένα γαϊδουράκια.

Δάμων καὶ Φιντίας

457.—Κουτούτικε, βρήκαμε τὸ πορ-
τοφόλι σου, ἀρά μὴν κατηγορᾶς τὸν
φίλο μας Ἄρσεν Λουπὲν.

Δάμων καὶ Φιντίας

458.—Χιονάτη.—πρόσεχε μὴν κα-
ταπιεῖς κανένα μῆλο καὶ πηγεῖς.

Δάμων καὶ Φιντίας

459.—Ἀμίμητε, ἀσπονδέ μου φί-
λε, δὲν ἀποκάλυψα τὸ ψευδώνυμό
μου Μ. Μ. γιὰ νὰ δείξω πῶς ἔχω
ἓνα ψευδώνυμο παραπανῶς στὴ σει-
ρὰ τῶν ἀποκαλύψεών μου, ἀλλ' ἄ-
πλῶς καὶ μόνο γιὰ νὰ ἐξευτελίσω
ἑσένα καὶ νὰ σὲ προλάβω ἀπὸ τὸ
ν' ἀποκαλύψης τὸ ψευδώνυμο πού
τόσο ἄτιμα ἔμαθες καὶ πού εἶχες
σκοπὸ ν' ἀποκαλύψης (ὅπως κι' ἔκα-
νες). Καὶ σὲ πρόλαβα.

Κι' ἔλ' αὐτὰ πού λὲς ἐσὺ τὰ γρά-
φω... στὰ παλιά μου τὰ παπούτσια
"Ὅλοι δὲ ὅσοι παρακολουθοῦν τίς
ἀγγελίες μας στοιχηματίζω ὅτι θὰ
μὲ δικαιώσουν.

"Ὅσο γιὰ τὸ ψευδώνυμο «Ἄλε-
πού», δὲν εἶναι ἔξυπνε φιλαράκο
μου δικό μου ἀλλὰ τῷχει ἓνας φίλος
μου καὶ διὰ τὴν ἀκρίβεια ἓνας μα-
κρινός μου συγγενῆς. Μπορεῖ νὰ σὸ
βεβαιώσῃ ἢ διεύθυνσῃ τῆς «Ἐφημε-
ριδοῦλας μας».

Δὲν βαριέσαι ὁμως...τὰ λάθη εἶναι
γιὰ τοὺς ἀνθρώπους.

Ἄλλὰ δὲ φταῖς ἐσὺ, βέβαια δχι
ἐσὺ, ἀλλὰ ἐγὼ ὁ κουτὸς πού κάθω-
με καὶ σοὺ μιλάω. Τί κουταμάρα...

ΧΑΡΟΣ

460.—Πρωτομπαίνοντας μεσ' τὸ
στολισμένο σαλονάκι τῆς «Ἐφημε-
ριδοῦλας μας» (ἂν καὶ κάπως ἀργά),
χαιρετῶ ὄλους-ες τοὺς παρευρισκο-
μένους μενες.

Ἰδιαίτερος δὲ τὴν Μάγισσα τοῦ
20οῦ αἰῶνος καὶ τὸν Καπετὰν Θύ-
ελλα. Καθιστῶ δὲ εἰς ὄλους γνω-
στὸ νὰ μὲ προσέχουν ὅσο μποροῦν

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΕΣ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

42.—Αἰνίγματα.

α) Εἴμαστε δυὸ ἀχώριστοι
ἀδελφοί κι' ἔχουμε δυὸ
ἀχώριστες ξαδέρφες.
Ποτὲ δὲν παντευθήκαμε
ἀλλ' ὅμως ἔχουμε ὁ καθ' ἓνας
πέντε γιουτὸς
κι' ἄλλα τόσα ἐγγόνια.

β) Ἦ ἀρνάκι μου τὸ κόκκινο
θεὸς νὰ τὸ φυλάξῃ
Σὰν τρώει ξύλα τρέφεται
σὰν πιεῖ νερὸ ψοφάει.
Τί εἶναι;

43.—Λεξιγριφος.

Συγγραφέα ἂν ἐνώσης
μ' ἓνα γράμμα, σοὺ ἄρκει
στὴ στιγμὴ νὰ φανερώσης
μία πόλι Ἑλβετική.

καὶ νὰ μὴ με θυμῶνουν γιὰτί θὰ
τοὺς ἀνατινάξω στὸν ἀέρα, γιὰτί εἶ-
μαι ὁ...

Λέων τῆς Δαμασκοῦ

461.—Μπαίνοντας στὴν κίνησι τῆς
«Ἐφημεριδοῦλας μας» σὰς χαιρετῶ
ὄλους καὶ ὄλες.

Μικρὸς Τζόκευ

462.—Νεκρέ, καλλίτερα θὰ σοὺ
πήγαινε «βαρέλας».

Μικρὸς Τζόκευ

463.—Θῦμα Νέον, Μετὰ τὸν θάνα-
το τοῦ ἀθανάτου ΧΑΡΟΥ γιὰ ν' ἀ-
ποδειχθῇ ὅτι ὁ ΧΑΡΟΣ δὲν παιθέ-
νει ἀλλὰ συνεχίζει τὸ θέρισμα, σὰς
παρουσιάζει σήμερα τὸν νέο-φρέσκο
θῦμα του τὸ ὁποῖο σὰς ὑπόσχεται
ὅτι δὲν θὰ εἶναι καὶ τὸ τελευ-
ταῖο.

Δηλαδῆ ὁ Συρανὸ ντὲ Μπερζεράκ
εἶναι ὁ Λιβανὸς Στέφανος.

Πάντα δικὸς σας. (Καὶ τὸ ψευδῶ-
νυμό σας δικό μου).

ΧΑΡΟΣ

Μόλις ἐκυκλοφόρησε τὸ:

ΠΑΡΑΜΥΘΙ ΤΟΥ ΟΛΥΜΠΟΥ

τῆς ἐκλεκτῆς συνεργάτισσας
μας, κ. Σοφ. Μαυροειδῆ-Πα-
παδάκη.

Τὸ Βιβλίον αὐτὸ εἶναι ἓνας ἀ-
ληθινὸς θησαυρὸς γιὰ κάθε
παιδικὴ βιβλιοθήκη, γιὰτί μέσα
στὶς ἱστορίες καὶ τὰ παραμύ-
θια του, θὰ βρῆτε ὅτι καλὸ
ὑπάρχει καὶ γοητεύει τὴν ψυχὴ
μας. Εἶναι ἔκδοσις τοῦ Γερά-
σιμου Λουκάτου καὶ πουλιέται
στὸ βιβλιοπωλεῖο του καὶ σ'
ὄλα τὰ ἄλλα τῆς Ἀθήνας.

44.—Τετράγωνο.

Καθέτως: Ἑλληνικὴ πόλις.
"Ὀχλος
Μέρος τοῦ προσώπου
Ἀρχαία πολεμικὴ ἀμαξα.

Οριζοντίως: (1η γραμμὴ) τῆδημα
(4η γραμμὴ) Ἡπειρος.

45.—Συλλαβογριφος.

Δυὸ λουλούδια ἂν τὰ βάλης
[πλάι-πλάι
Ἡ ματιὰ σου σ' ἓνα πέλαγος
ἴθα πάν

46.—Κλίμαξ.

A — Σ
A — — Σ
A — — — Σ
A — — — — Σ
A — — — — — Σ
A — — — — — — Σ
A — — — — — — — Σ
A — — — — — — — — Σ

=Θάλασσα
=Θεὸς
=Ὀρος τῆς Βαλκανικῆς
=Θηρίο
=Καρχιδόνιος στρατηγὸς
=Κράτος τῆς Ἀφρικῆς
=Ἀρχαῖος Θεὸς
=Πέρσης βασιλεὺς
=Ἀρχαῖος θεατρικὸς συγγραφεὺς
(Οἱ λύσεις στὸ ἐρχόμενο)

"Ὅλες οἱ παραπάνω δημοσιευμένες
πνευματικὲς ἀσκήσεις εἶναι ἀπὸ τὴν
βραβευμένην συλλογὴν, στὸν σχετικὸ
διαγωνισμό, τοῦ Ρ ω μ ὺ λ ο υ.

Λύσεις τῶν πνευματικῶν ἀ-
σκήσεων τοῦ δημοσιεύτηκαν στὸ
προηγούμενο τεῦχος.

35.—Ρόμβος.

Ρ
ΤΟΥ
ΜΗΔΑΣ
ΟΥΡΑΛΗΣ
ΠΟΝΟΣ
ΣΟΣ
Σ

36.—Ἀκροστιχίς.

Γκόρκω—καρδιά—Ἀφρικῆ—Ἴρις—
Τολέδο—Ἑσκιμῶς.
Καθέτως: (πρῶτα γράμματα) Γκαῖτε
(δεύτερα γράμματα) Κάφρος

37.—Μεταγραμματισμός.

Πάρος—Πόρος φόρος—Φάρος—Χά-
ρος—Χῆρος—Μηρός—Μέρος.

38.—Ἐλειποσύμφωνο.

Κάνε τὸ καλὸ καὶ ρίξτο στὸ γιαιλό.

39.—Φωνηεντόλειπο.

Μηδένα πρὸ τοῦ τέλους μακάριζε.

40.—Μαγικὴ εἰκὼν (χωρὶς εἰκόνα)

Βο—ἠθεῖα=ἠ θεῖα

41.—Φίρδην-Μίγδην.

Ὁ καλὸς φίλος στὴν ἀνάγκη φαίνεται